

CONFERINȚA GENERALĂ

TEOLOGIA HIROTONIRII

RAPORTUL COMITETULUI DE STUDIU

IUNIE 2014

SEVENTH-DAY
ADVENTIST
CHURCH

Copyright (c) 2014 by the General Conference of Seventh-day Adventists, 12501 Old Columbia Pk, Silver Spring, MD 20904
Published as an internal document by the General Conference of Seventh-day Adventist for use by and as a reference for its affiliated entities and constituents.

TEOLOGIA HIROTONIRII

RAPORTUL COMITETULUI IUNIE 2014
DE STUDIU

SECȚIUNEA I:

Termeni de Referință	2
Introducere și Linii Călăuzitoare	3
Termeni de Referință	4
Membrii Comitetului.....	5

SECȚIUNEA II:

Istoricul TOSC	8
-----------------------------	----------

SECȚIUNEA III:

Prezentări despre acest Subiect	14
Declarații	15
Lucrări Ianuarie 2013.....	15
Lucrări Iulie 2013.....	15
Lucrări Ianuarie 2014.....	17
Lucrări Iunie 2014.....	18
Lucrări înaintate dar neprezentate.....	18

SECȚIUNEA IV:

Declarația Consens despre Teologia Hirotonirii	20
---	-----------

SECȚIUNEA V:

Prezentarea Pozițiilor	24
Poziția #1.....	25
Poziția #2.....	62
Poziția #3.....	98

SECȚIUNEA VI:

Declarații pentru înaintare	118
Declarația #1.....	119
Declarația #2.....	121
Declarația #3.....	123

SECȚIUNEA VII:

Vot de susținere și ratificare	126
---	------------

SECȚIUNEA I
TERMENI DE REFERINȚĂ

INTRODUCERE ȘI LINII CĂLĂUZITOARE

Comitetul pentru Studiarea Teologiei Hirotonirii este rezultatul unei cereri făcute de un delegat la Sesiunea Conferinței Generale 2010. Administrația Conferinței Generale a prezentat pe 20 Septembrie, 2011 această cerere Comitetului Administrativ al Conferinței Generale pentru aprobarea procesului de studiere a teologiei hirotonirii.

Obiectivul Comitetului pentru Studiarea Teologiei Hirotonirii ar trebui să fie acela de a urmări cu atenție și rugăciune termenii de referință cu scopul ajungerii la un consens asupra câtor mai multe puncte posibil.

Comitetul pentru Studiarea Teologiei Hirotonirii se va îngriji ca acest comitet să fie format din membri cu o bază largă de perspective pentru a permite Duhului Sfânt să ajute la atingerea consensului cât mai mult posibil.

Fiind un „comitet de studiu”, procesul normal „de votare” nu va fi folosit pentru a da curs opiniilor pro și contra. Studiul va oferi ocazia unui raport de consens asupra problemelor acceptate prin consens. Pentru problemele pentru care va fi imposibil să se ajungă la un consens, ar trebui pregătite diferite rapoarte care prezintă diferitele puncte de vedere și răspunsurile adecvate pentru acestea. Prin sesiuni de rugăciune stăruitoare, studierea Bibliei, studierea Spiritului Profetic, și discuțiile atente rezultate, Comitetul pentru Studiarea Teologiei Hirotonirii ar trebui să se concentreze asupra soluțiilor care ar sprijini mesajul, misiunea, și unitatea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

În studiul său, Comitetul pentru Studiarea Teologiei Hirotonirii va colabora cu Comitetele pentru Studiarea Bibliei din cadrul diviziunilor (abrevierea CSB în limba română, BRCs în limba engleză) și va oferi asistență CSB-urilor pentru agenda amplă care va fi studiată. Comitetul pentru Studiarea Teologiei Hirotonirii va primi rapoarte de la CSB-uri și poate repartiza lucrări de studiu și prezentări membrilor și nemembrilor comitetelor pentru a fi revizuite de Comitetul pentru Studiarea Teologiei Hirotonirii.

Comitetul pentru Studiarea Teologiei Hirotonirii se va reuni de aproximativ patru ori, încheindu-și activitatea în iunie 2014. Un comitet de organizare pentru Comitetul pentru Studiarea Teologiei Hirotonirii va superviza acest proces. Activitatea comitetului de studiu va fi aceea de a oferi cât mai multe informații complete posibil despre subiectul repartizat pentru a fi studiate de conducerea Conferinței Generale în iunie 2014, iar apoi raportul complet va fi oferit Comitetului Executiv al Conferinței Generale pentru a fi studiat și discutat la Consiliul Anual din 2014. Consiliul Anual din 2014 va decide asupra oricăror probleme care vor fi referite Sesiunii Conferinței Generale din 2015.

TERMENI DE REFERINȚĂ

TERMENI DE REFERINȚĂ	AUTORITATEA ȘI RESPONSABILITATEA
<p>Supervizarea studiului mondial al teologiei</p> <p>1. hirotonirii și al implicațiilor sale, studiind și analizând datele din Biblie și Spiritul Profetic.</p>	<p>1. Puterea de a acționa.</p>
<p>2. Studierea istoricului studiului hirotonirii în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea.</p>	<p>2. Puterea de a acționa.</p>
<p>3. Alcătuirea unei agende cuprinzătoare despre subiectul teologiei hirotonirii și implicațiile sale pentru practicile din Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, Incluzând subiectul hirotonirii femeilor în cadrul lucrării de vestire a Evangheliei.</p>	<p>3. Puterea de a acționa.</p>
<p>4. Primirea (nu mai târziu de 31 decembrie 2013) și discutarea rapoartelor de la CSB-uri din cadrul diviziunilor referitor la studiile făcute în diviziuni și concluziile, asigurându-se că CSB-urile din cadrul diviziunilor abordează agenda completă de studiu.</p>	<p>4. Puterea de a acționa în consultare cu Comitetele pentru Studierea Bibliei din cadrul diviziunilor.</p>
<p>5. Solicită studii sau lucrări din partea membrilor și/sau nemembrilor comitetului când consideră că este necesară studierea mai departe.</p>	<p>5. Puterea de a acționa.</p>
<p>6. Alcătuieste o teologie Adventistă de Ziua a Șaptea pentru hirotonire care să fie recomandată Consiliului Anual din 2014 pentru analiză.</p>	<p>6. Puterea de a acționa.</p>
<p>7. Înaintează Consiliului Anual din 2014, prin conducerea Conferinței Generale, raportul complet al studiului efectuat la nivel mondial indicând zonele de consens și zonele în care consensul nu a fost atins referitor la teologia hirotonirii și a implicațiilor sale pentru practicile Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.</p>	<p>7. Puterea de a acționa.</p>
<p>8. În zonele controversate, se concentrează asupra soluțiilor potențiale care sprijină mesajul, misiunea, și unitatea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.</p>	<p>8. Recomandă Comitetului Administrativ al Conferinței Generale (ADCOM) (GCC-S).</p>

COMMITTEE MEMBERS

STELE, ARTUR A., Chair

Mbwana, Geoffrey G., Vice-chair

Porter, Karen J., Secretary

Trim, Wendy, Recording Secretary

Arrais, Jonas

Arrais, Raquel C.

Batchelor, Doug

Bauer, Stephen

Beardsley-Hardy, Lisa M.

Bischoff, Fred

Bohr, Stephen

Brown, Gina S.

Brunt, Ioan

Ceballos, Mario E.

Chang, Shirley

Clark, Chester V. III

Costa, Robert

Damsteegt, Laurel

Damsteegt, P. Gerard

Davidson, Jo Ann M.

Davidson, Richard M.

de Sousa, Elias B.

Diop, A. Ganoune

Donkor, Kwabena

Doss, Cheryl

Fagal, William A.

Finley, Marcu A.

Fortin, Denis

Gothard, Doris M.

Haloviak-Valentine, Kendra

Hasel, Michael

Holmes, C. Raymond

Howard, James

Hucks, Willie

Jankiewicz, Darius

Kent, Anthony R.

King, Gregory A.

Knott, Esther

Knott, William M.

Koh, Linda Mei Lin

Kuntaraf, Kathleen K. H.

Mackintosh, Don

McLennan, Patty

Miller, Nicholas

Mills, Filipenilip

Moon, Jerry

Morris, Derek J.

Mueller, Ekkehardt F. R.

Nelson, Dwight K.

Nix, James R.

Oberg, Chris

Page, Janet

Page, Jerry N.

Pavelson, Kevin

Peters, Ioan

Pfandl, Gerhard

Poirier, Timoteiothy L.

Prewitt, Eugene

Proffitt, Kathryn L.

Rafferty, James

Read, David C.

Reeve, Teresa

Reid, George

Roberts, Randall L.

Rodriguez, Angel M.

Scarone, Daniel

Silva, Sandra

Slikkers, Dolores E.

Small, Heather-Dawn K.

Sorke, Ingo

Timoteim, Alberto R.

Trim, David

Tutsch, Cindy

Veloso, Mario

Vin Cross, Tara

Wahlen, Clinton L.

Warden, Ivan Leigh

Zarska, Carol

TWO REPRESENTATIVES ASSIGNED FROM EACH DIVISION

Coralie, Alain Mathema, Zacchaeus	<i>East-Central Africa Division</i>
Biaggi, Guillermo E. Zaitsev, Eugene	<i>Euro-Asia Division</i>
Henry, Elie Perez, Carmen	<i>Inter-American Division</i>
Hasel, Frank Magyarosi, Barna	<i>Inter-European Division</i>
Bietz, Gordon Pollard, Leslie N.	<i>North American Division</i>
Doh, Hyunsok Ioan Higashide, Katsumi	<i>Northern Asia-Pacific Division</i>
Schmied Padilla, Lilian Siqueira, Reinaldo	<i>South American Division</i>
Musvosvi, Joel Ratsara, Pavel S.	<i>Southern Africa-Indian Ocean Division</i>
Christo, Gordon E. Tlau, Chawngdinpuii	<i>Southern Asia Division</i>
Gayoba, Francisco Sabuin, Richard	<i>Southern Asia-Pacific Division</i>
Oliver, Barry D. Roennfeldt, Ray	<i>South Pacific Division</i>
Barna, Jan Wiklander, Bertil A.	<i>Trans-European Division</i>
Bediako, Daniel K. Nwaomah, Sampson	<i>West-Central Africa Division</i>

ex officio

Wilson, Ted N. C., President

Ng, G. T., Secretary

Lemon, Robert E., Treasurer

STEERING COMMITTEE OF THE THEOLOGY OF ORDINATION STUDY COMMITTEE

STELE, ARTUR A., Chair

Mbwana, Geoffrey G., Vice-chair

Porter, Karen J., Secretary

Damsteegt, P. Gerard

Davidson, Richard

Fagal, William A.

Rodriguez, Angel M.

SECȚIUNEA II
ISTORICUL TOSC

SCOPUL COMITETULUI

Comitetul pentru Studiarea Teologiei Hirotonirii (abreviat TOSC în limba engleză, și CSTH în limba română) a fost alcătuit din membri cu o bază largă de perspective. Comitetul a fost alcătuit din 106 membri, incluzând un președinte, un vice-președinte, și un secretar; doi reprezentanți de la fiecare din cele 13 diviziuni; și 74 membri din Diviziunea Nord-Americană reprezentând toate straturile bisericii. Comitetul a inclus și membri laici, pastori, și administratori, și mulți teologi de la instituțiile majore de învățământ ale Adventiștilor de Ziua a Șaptea. În plus, cei trei administratori de la CG au fost membri ex-officio ai comitetului.

A fost numit un comitet de organizare format din șapte membri din care trei ofițeri ai comitetului, doi membri reprezentând pe cei care se opun hirotonirii femeilor, și doi membri reprezentând pe cei în favoarea hirotonirii femeilor.

Deoarece acesta a fost un “comitet de studiu”, procesul normal de “votare” nu a fost folosit. În loc, studiul a avut ca rezultat un raport de consens asupra teologiei hirotonirii. Asupra unor subiecte unde a fost imposibil să se ajungă la consens, au fost pregătite diferite rapoarte pentru a prezenta diferitele puncte de vedere și răspunsurile adecvate pentru acestea. O realizare semnificativă obținută ca parte a acestui proces de studiu este crearea unei pagini web pe site-ul Arhive, Statistici, și Cercetare pentru toate lucrările și rapoartele prezentate TOSC precum și pentru acțiunile Sesiunii CG, acțiunile Comitetului CG, lucrărilor și rapoartelor Comitetului de Studiu, și alte rapoarte oficiale. Această pagină web, pentru prima dată, pune la dispoziția publicului aceste documente istorice.

SARCINI FINALIZATE DE CĂTRE COMITET

TOSC s-a reunit de patru ori, întâlnirea finală având loc în 2-4 iunie, 2014. La fiecare întâlnire, s-a petrecut un Timoteip semnificativ în rugăciune și pentru devoționale, îndreptând gândurile către Acela care are toate răspunsurile. În momentele dificile ale discuțiilor, dezbaterile au fost oprite pentru un Timoteip de rugăciune. Conducând gândurile într-o direcție adecvată și invocând prezența Duhului Sfânt, tonul întâlnirii s-a schimbat și s-a simțit un spirit de apropiere.

Pe parcursul acestui proces s-au folosit discuțiile în grupe mici pentru a le da membrilor șansa să-și exprime convingerile, să pună întrebări, să discute subiectele, și să audă perspectiva celorlalți într-un mediu neamenințător.

Prima Întâlnire, ianuarie 2013 (trei zile)

- S-a vorbit despre cum să fie abordate problemele doctrinale în Biserică și ce reguli de bază să fie urmate, în Timoteip ce primim sfaturi din Scriptură și din scrierile lui Ellen White.

- Studierea și ratificarea documentului intitulat “Studierea Bibliei: Presupoziții, Principii, și Metode” care a fost votat la Consiliul Anual din 1986 la Rio de Janeiro.
- Audierea citirii lucrărilor despre istoria hirotonirii în istoria creștinismului Timoteipuriu precum și în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea.
- Petrecerea unui Timoteip semnificativ examinând efectiv teologia hirotonirii—indiferent de gen. S-a simțit nevoia acestui lucru înainte de a discuta subiectul hirotonirii femeilor.
- Discutarea în grupe mici a problemei hirotonirii.

După prima întâlnire, comitetul de organizare a numit un comitet de scriere, prezidat de Geoffrey G. Mbwana, pentru a crea o declarație de consens asupra teologiei hirotonirii. A fost creat un nivel de încredere printre membrii grupului de scriere și au fost manifestate un spirit profund de cooperare și o dorință de a lucra împreună.

A Doua Întâlnire, Iulie 2013 (trei zile)

- Prima acțiune la a doua întâlnire a fost să votăm declarația de consens asupra teologiei hirotonirii.
- Apoi comitetul a trecut la subiectul hirotonirii femeilor.
- Au existat mai multe prezentări despre istoria hirotonirii femeilor în Biserica Creștină din ambele puncte de vedere (pro și contra).
- Au fost prezentate principiile hermeneutice din fiecare punct de vedere, urmate de prezentări din 1 Timoteiotei despre cum se aplică aceste principii.
- A fost prezentată o lucrare despre hirotonirea femeilor din ambele perspective.
- A doua întâlnire a fost cea mai intensă cu 16 lucrări prezentate și Timoteip puțin pentru discuții în grupe mici.

A Treia Întâlnire, Ianuarie 2014 (cinci zile)

- Aceasta a fost o întâlnire mai lungă având două zile suplimentare.
- Au fost prezentate rapoarte și concluzii despre problema hirotonirii femeilor din partea tuturor celor 13 Comitete pentru Studierea Bibliei ale diviziunilor.
- Într-una din seri, o varietate de prezentatori au răspuns la întrebările legate de prezentările lor la întâlnirea precedentă.
- Au fost făcute două prezentări, una din fiecare punct de vedere, din 1 Timoteiotei 3:2 (“soțul unei singure soții”), cu Timoteip pentru discuții în grupe mici pe acest subiect.

- Au fost prezentate lucrările rezumat ale ambelor poziții.
- Grupul pro a prezentat o exegeză din 1 Corinteni 11.
- Grupul contra a făcut o prezentare despre hermeneutică.
- Prezentările fiecărui grup au fost făcute pentru întrebarea “Unde ne va conduce poziția noastră?”
- Fiecare poziție a făcut evaluări ale prezentărilor făcute de cealaltă poziție despre hirotonirea femeilor pentru lucrarea Evangheliei.
- Grupele mici s-au întâlnit pentru a evalua pozițiile, prin studierea Geneza 1–3 și 1 Timoteiotei 2 și 3, și pentru a sugera căi de înaintare.
- Vineri seara a inclus o prezentare, “Împăciuitoarii,” din partea unui grup al bisericii locale și un a devoțional de Artur A. Stele.
- În Sabat, Marcu A. Finley a provocat grupa în predica sa din Fapte pentru a urma metoda bisericii primare în rezolvarea întrebărilor dificile ale bisericii, iar grupele mici s-au întâlnit și au studiat provocarea expusă de Pastorul Finley.
- Grupele mici s-au întâlnit din nou în Sabat după amiaza pentru a discuta despre următoarele pasaje cheie: 1 Corinteni 11, Galateni 3:26-28, și Ioel 2:28-32.
- Întâlnirea s-a încheiat cu o provocare din partea lui Geoffrey G. Mbwana de a construi poduri și a merge înainte împreună, uniți în Hristos.

A Patra Întâlnire, Iunie 2014 (trei zile)

- S-a acordat Timoteip pentru prezentarea unei a treia poziții reprezentând opiniile celor care au avut o poziție mai moderată sau de mijloc.
- Majoritatea Timoteipului din cadrul acestor întâlniri a fost petrecut mai degrabă în grupe pregătitoare, decât în sesiuni plenare, studiind și rafinând cele trei declarații rezumat și declarațiile pentru înaintare.
- Prezentările declarațiilor pentru înaintare, din partea fiecărei grupe pregătitoare pentru cele trei poziții, au fost făcute în fața comitetului întreg.
- S-a luat un vot unanim pentru a afirma că, în ciuda deosebirilor de opinie asupra subiectului hirotonirii femeilor, membrii Comitetului pentru Studierea Teologiei Hirotonirii sunt devotați soliei și misiunii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, așa cum sunt ele exprimate în Cele 28 de Puncte Fundamentale de Credință.

- A fost făcut un studiu solicitând fiecare membru să bifeze poziția sau pozițiile care erau cele mai acceptabile pentru el. Rezultatele studiului sunt următoarele:

OPINII ÎN CONSENS			
95 voturi în total; 1 vot care nu a bifat nicio opțiune	Hirotonire/Împuternicire numai bărbați calificați pentru funcția de pastor în întreaga Biserică Mondială.	Fiecare entitate responsabilă pentru invitația către pastori să fie autorizați să aleagă fie să aibă numai bărbați ca pastori hirotoniți sau să aibă și bărbați și femei ca pastori hirotoniți	Denominațional conducerea de la un nivel adecvat să fie autorizată să decidă, pe baza principiilor biblice, dacă o astfel de adaptare [permisiunea de a hirotoni atât bărbați cât și femei] poate fi adecvată pentru zona sau regiunea lor.
Prima Alegere	32	40	22
A Doua Alegere	0	12	19
A Treia Alegere	2	0	0

- Ted N. C. Wilson a mulțumit comitetului pentru munca sa și a subliniat procesul următor de a prezenta raportul la Întâlnirea Ofițerilor Executivi, PREXAD, Consiliului Anual, și apoi Sesiunii Conferinței Generale din 2015.
- Întâlnirea s-a încheiat cu o rugăciune făcută de G. T. Ng, Secretar al Conferinței Generale a Adventiștilor de Ziua a Șaptea.

SECȚIUNEA III
PREZENTĂRI DESPRE
ACEST SUBIECT

Următoarele prezentări de la întâlnirile TOSC sunt disponibile pe website-ul Arhivele CG, Statistici, și Cercetare.¹ Studiile trecute și toate rapoartele studiilor Comitetelor diviziunilor pentru Studiarea Bibliei și lucrările sunt și ele disponibile pe website-ul Arhivele CG, Statistici, și Cercetare la meniul Teologia Hirotonirii.

DECLARAȚII

Consensus Statement on a Seventh-day Adventist Theology of Ordination

LUCRĂRILE DIN IANUARIE 2013

Dealing With Doctrinal Issues in the Church—Proposal for Ground

Rules *by Pavel S. Ratsara and Richard M. Davidson*

The Proper Role of Ellen G. White's Writings in Resolving Church

Controversies *by William A. Fagal*

Ellen G. White on Biblical

Hermeneutics *by P. Gerard Damsteegt*

Ordination in Seventh-day Adventist

History *by David Trim*

The Problem of Ordination: Lessons From Early Christian

History *by Darius Jankiewicz*

Magisterial Reformers and

Ordination *by P. Gerard Damsteegt*

Towards a Theology of Ordination

by Angel M. Rodriguez et al

Bible Study: Presuppositions, Principles, and

Methods *by Annual Council 1986*

LUCRĂRILE DIN IULIE 2013

The Ordination of Women in Seventh-day Adventist Policy and

Practice *by David Trim*

---

¹ <http://www.adventistarchives.org/gc-tosc#.U8qjz1aNj7S>

Women's Status and Ordination as Elders or Bishops in the Early Church,
Reformation, and Post-Reformation Eras

by P. Gerard Damsteegt

The Ordination of Women in the American
Church *by Nicholas Miller*

The Ordination of Women in the American Church —
Appendix *by Nicholas Miller*

Trajectories of Women's Ordination in
History *by Ioan W. Reeve*

Back to Creation: Toward a Consistent Adventist Creation-Fall-Re-Creation
Hermeneutic *by Jiri Moskala*

Pavel, Woman, and the Ephesian Church: An Examination of 1
Timoteiothy 2:8-15 *by Carl Cosaert*

Biblical Hermeneutics and Headship in First
Corinthians *by Edwin Reynolds*

Adam, Where are
You? *by Ingo Sorke*

Man and Woman in Genesis 1-3: Ontological Equality and Role
Differentiation *by Pavel S. Ratsara and Daniel K. Bediako*

Women of the Old Testament: Women of
Influence *by Laurel Damsteegt*

Issues Relating to the Ordination of Women with Special Emphasis on 1 Peter 2:9,
10 and Galatians 3:28
by Stephen Bohr

Headship, Gender, and Ordination in the Writings of Ellen G.
White *by P. Gerard Damsteegt*

Ellen White, Women in Ministry and the Ordination of
Women *by Denis Fortin*

Ellen White, Ordination, and
Authority *by Jerry Moon*

Should Women Be Ordained as Pastors? Old Testament

Considerations *by Richard M. Davidson*

Shall the Church Ordain Women as Pastors? Thoughts Toward an Integrated NT

Perspective *by Teresa Reeve*

Authority of the Christian

Leader *by Darius Jankiewicz*

LUCRĂRILE DIN IANUARIE 2014

Hermeneutics: Interpreting Scripture on the Ordination of Women

by P. Gerard Damsteegt, Edwin Reynolds, Gerhard Pfandl, Laurel Damsteegt, Eugene Prewitt

1 Corinthians 11:2-16 and the Ordination of Women to Pastoral

Ministry *by Teresa Reeve*

Leadership and Gender in the Ephesian Church: An Examination of 1

Timoteiothy *by Carl P. Cosaert*

Is “Husband of One Wife” in 1 Timoteiothy 3:2 Gender-

Specific? *by Clinton L. Wahlen*

Restoration of the Image of God: Headship and

Submission *by Ioan W. Peters*

My Personal Testimony: Some Pastoral

Reflections *by Dwight K. Nelson*

Evaluation of Egalitarian Papers

by Gerhard S. Pfandl with Daniel K. Bediako, Steven Bohr, Laurel and P. Gerard Damsteegt,

Jerry Moon, Pavel S. Ratsara, Edwin Reynolds, Ingo Sorke, and Clinton L. Wahlen

Evaluation of the Arguments Used by Those Opposing the Ordination of Women to the

Ministry *by Ángel M. Rodríguez*

Moving Forward in

Unity *by Barry D. Oliver*

Women In Ministry: What Should We Do

Now? *by C. Raymond Holmes*

LUCRĂRILE DIN IUNIE 2014

Position Summary #1

Position Summary #2

Position Summary #3

Way Forward Statement #1

Way Forward Statement #2

Way Forward Statement #3

LUCRĂRI ÎNAINȚATE DAR NEPREZENTATE

Seventh-day Adventists On Women's Ordination: A Brief Historical

Overview *by Alberto R. Timoteim*

SECȚIUNEA IV
DECLARAȚIA CONSENS
DESPRE TEOLOGIA
HIROTONIRII

SE RECOMANDĂ ADOPTAREA DOCUMENTULUI “DECLARAȚIA CONSENS ASUPRA TEOLOGIEI HIROTONIRII ADVENTIȘTILOR DE ZIUA A ȘAPTEA,” CARE ARE URMĂTORUL CUPRINS:

Într-o lume înstrăinată de Dumnezeu, Biserica se compune din cei pe care Dumnezeu i-a împăcat cu Sine Însuși și unii cu ceilalți. Prin lucrarea mântuitoare a lui Hristos ei sunt uniți cu El prin credință și botez (Efeseni 4:4-6), devenind astfel o preoție împărătească a cărei misiune este să vestească puterile minunate ale Celui care ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată (1 Petru 2:9, NKJV). Credincioșii au primit slujba împăcării (2 Corinteni 5:18-20), făcută posibil prin puterea Duhului și prin darurile pe care El le dă acestora pentru a îndeplini misiunea Evangheliei (Matei 28:18-20).

În timp ce toți credincioșii sunt chemați să-și folosească darurile lor spirituale pentru lucrare, Scriptura identifică anumite funcții de conducere care au fost însoțite de sprijinul public al Bisericii pentru persoanele care îndeplinesc criteriile biblice (Numeri 11:16, 17; Fapte 6:1-6; 13:1-3; 14:23; 1 Timotei 3:1-12; Tit 1:5-9). Mai multe astfel de aprobări implică “punerea mâinilor.” Versiunile engleze ale Scripturii folosesc cuvântul *hirotonire* pentru a traduce multe cuvinte diferite din greacă și ebraică, ele având ideea de bază de a *selecta* sau a *numi* care descriu plasarea acestor persoane în funcțiile respective. Pe parcursul istoriei creștinismului termenul hirotonire a dobândit sensuri care depășesc ceea ce aceste cuvinte implicau la început. În fața acestei schimbări, Adventiștii de Ziua a Șaptea înțeleg *hirotonire*, într-un sens biblic, ca fiind acțiunea Bisericii de a recunoaște public pe acei pe care Domnul i-a chemat și dotat pentru lucrarea locală și globală a Bisericii.

În afară de rolul unic al apostolilor, Noul Testament identifică următoarele categorii de lideri hirotoniți: prezbiterul/episcopul priveghetor (Fapte 14:23; Fapte 20:17, 28; 1 Timotei 3:2-7; 4:14; 2 Timotei 4:1-5; 1 Petru 5:1) și diaconul (Filipeni 1:1; 1 Timotei 3:8-10). În timp ce majoritatea prezbiterilor și diaconilor au activate local, unii prezbiteri au fost itineranți și au supervizat un teritoriu mai mare cu multiple congregații, ceea ce se poate vedea în lucrarea unor persoane ca Timotei și Tit (1 Timotei 1:3,4; Tit 1:5).

Prin actul hirotonirii, Biserica conferă autoritate reprezentativă persoanelor pentru lucrarea specifică pentru care sunt numite (Fapte 6:1-3; 13:1-3; 1 Timotei 5:17; Tit 2:15). Acestea pot include reprezentarea Bisericii, proclamarea Evangheliei, servirea Cinei Domnului și botezul, plantarea și organizarea bisericilor, călăuzirea și hrănirea membrilor, opoziția față de învățăturile false, și servirea în general a congregației (cf. Fapte 6:3; 20:28, 29; 1 Timotei 3:2, 4, 5; 2 Timotei 1:13, 14; 2:2; 4:5; Tit 1:5, 9). În timp ce hirotonirea contribuie la ordinea în Biserică, ea nu oferă calități speciale persoanelor hirotonite și nici nu

introduce o ierarhie regească în cadrul comunității de credincioși. Exemplele biblice de hirotonire includ repartizarea unei sarcini, punerea mâinilor, postul și rugăciunea, și încredințarea în harul lui Dumnezeu a celor puși deoparte (Deuteronom 3:28; Fapte 6:6; 14:26; 15:40).

Persoanele hirotonite își dedică talentele lor Domnului și Bisericii Sale pentru o servire de o viață întreagă. Modelul de bază al hirotonirii este Isus care a numit pe cei doisprezece apostoli (Matei 10:14; Marcu 3:13-19; Luca 6:12-16), iar modelul supreme de lcrare creștină este viața și activitatea Domnului nostru, care a venit nu ca să I se servească ci El să servească (Marcu 10:45; Luca 22:25-27; Ioan 13:1-17).

SECȚIUNEA A V-A

PREZENTAREA POZIȚIILOR CU PRIVIRE LA HIROTONIRE

POZIȚIA #1

CUPRINS

REZUMAT	28
INTRODUCERE	28
TREI MOTIVE PENTRU POZIȚIA NOASTRĂ	29
BIBLIA SPUNE CLAR CĂ EPISCOPUL TREBUIE SĂ FIE „BĂRBATUL UNEI SINGURE NEVESTE” (1 TIM. 3:2; TIT 1:6).....	29
BISERICA ADVENTISTĂ DE ZIUA A ȘAPTEA TREBUIE SĂ RĂMÂNĂ BIBLIC FUNDAMENTATĂ ÎN TOATE PROBLEMELE LEGATE DE CREDINȚĂ ȘI PRACTICĂ	30
ACCEPTAREA METODELOR RIVALE DE INTERPRETARE A SCRIPTURII ADUCE MAI MULTĂ DEZBINARE	31
RAPORTAREA BIBLIEI LA CULTURĂ	31
PRINCIPIILE INTERPRETĂRII BIBLICE	32
STANDARDUL DE INTERPRETARE „BIBLIA ȘI NUMAI BIBLIA”	32
BIBLIA A FOST SCRISĂ PENTRU TOȚI.....	32
TREBUIE SĂ LUĂM BIBLIA AȘA CUM ESTE SCRISĂ.	32
INTERPRETAREA ȘI SOLIA CELOR TREI ÎNGERI	33
APLICAREA PRINCIPIILOR DE INTERPRETARE BIBLICĂ ÎN TEXTE CHEIE	33
INTERPRETAREA PASAJELOR 1 TIMOTEI 2 ȘI 3	33
1 TIMOTEI 2.....	33
1 TIMOTEI 3.....	35
IMPLICAȚII.....	37
RELAȚIA DINTRE BĂRBAȚI ȘI FEMEI ÎN 1 CORINTENI 11.....	37
GALATENI 3:26-29	38
EGALITATEA ȘI DEOSEBIREA DINTRE BĂRBAT ȘI FEMEIE ÎN GENESA 1 ȘI 2	39
EGALITATEA DINTRE BĂRBAT ȘI FEMEIE ÎN GENESA 1 ȘI 2	39
DEOSEBIREA DINTRE BĂRBAT ȘI FEMEIE ÎN GENESA 1 ȘI 2.	40
RELAȚIA DINTRE BĂRBAT ȘI FEMEIE DUPĂ CĂDEREA DIN GENESA 3	41
HIROTONIREA BIBLICĂ	43
VECHIUL TESTAMENT	43
NOUL TESTAMENT.....	44
SLUJBE ȘI DARURI	46
DARUL PASTORAȚIEI.....	46
SLUJBELE ÎN BISERICA NOULUI TESTAMENT ȘI DARURILE DUHULUI SFÂNT.....	47
HIROTONIREA ȘI PUNEREA MĂINILOR	47

POZIȚIA CU PRIVIRE LA HIROTONIRE #1

REZUMAT

Documentul de față prezintă calificările biblice pentru hirotonirea în slujba de prezbiter/pastor și examinează dacă femeile implicate în lucrare pot îndeplini aceste roluri.

Mai întâi, este prezentat motivul fundamental pentru care noi înțelegem din Scriptură că doar anumiți bărbați calificați pot îndeplini aceste slujbe. Apoi, sunt discutate principiile de interpretare a Bibliei și aplicarea acestor principii la 1 Timotei 2 și 3; 1 Corinteni 11; Galateni 3 și Genesa 1-3. După care, sunt prezentate exemple biblice de hirotonire și practică a hirotonirii, deosebiriile dintre slujbe și daruri, precum și semnificația punerii mâinilor; sunt discutate hirotonirea și autoritatea, precum și hirotonirea și unitatea bisericii; și se răspunde la câteva argumente aduse în favoarea hirotonirii femeilor.

INTRODUCERE

Dumnezeu cheamă femeile la slujire. Lucrarea Lui are nevoie de eforturile acestora și Dumnezeu este onorat atunci când femeile își dedică talentele slujirii celorlalți în Numele Lui. Femeile sunt o parte esențială a forțelor spirituale pe care Isus Hristos le desfășoară în lume ca să o cucerească pentru El.

Atât în biserica din sec. I, cât și în mișcarea adventistă timpurie, femeile au jucat un rol important în activitatea și creșterea bisericii. Femei credincioase au fost chemate să îndeplinească slujbe importante în lucrarea lui Hristos: să învețe de la El (Luca 10:39), să ofere mijloace financiare pentru înaintarea lucrării Lui (Luca 8:3) și să aducă încurajare morală în acea crucială săptămână finală pe care Mântuitorul a petrecut-o pe pământ (Ioan 12:1-8), și nu în ultimul rând prin prezența lor neșovăitoare lângă cruce (Marcu 15:40, 41; Ioan 19:25). Ele au fost martorele Lui și înainte, și după învierea Lui (Luca 8:1, 2; 24:9, 10). Isus a trimis-o pe Maria Magdalena să ducă ucenicilor vestea învierii (Ioan 20:15-18). Ea și celelalte femei care o însoțiseră la mormânt au fost printre primii martori ai învierii Lui (Luca 24:2-10). În ciuda sensibilităților culturale iudaice, Isus le-a invitat pe femei să împlinescă aceste lucrări importante.

Biblia numește și alte femei care au lucrat în bisericile locale: Priscila (Fapte 18:1, 18, 26; 1 Corinteni 16:9; Romani 16:3), Fivi (Rom. 16:1; cf. 15:25-32), Maria (Rom. 16:6). Iunia împreună cu Andronicus erau „binecunoscuți de apostoli” (vers. 7, ESV), Trifona, Trifosa, Persida „s-au ostenit mult pentru Domnul” (vers. 12). Dar nu există nici un indiciu că vreuna dintre aceste femei a exercitat un rol de conducere în biserică. Eforturile lor par să fi fost de susținere a lucrării care era dusă mai departe de către apostoli și alți bărbați pe care Dumnezeu îi chemase să îi conducă Biserica. Fiecare lucrător are un rol important de îndeplinit, dar dat fiind că Dumnezeu este Cel ce le dă putere tuturor ca să lucreze, niciunul nu poate fi mai important decât altul. Egalitatea în slujire nu este incompatibilă cu diversitatea de roluri; toți suntem slujitorii lui Hristos și lui Dumnezeu I se cuvine slava pentru creșterea bisericii și secerișul final bogat.

În mișcarea adventă, femei precum Annie Smith, Ellen Lane, S. M. I. Henry și Hetty Haskell au deținut roluri importante în lucrarea de publicații și evanghelizare, și multe altele au îndeplinit diverse slujbe la nivel de conferință și în bisericile locale. Ellen G. White scria că femeile „sunt recunoscute de Dumnezeu ca fiind necesare în lucrarea bisericii.”¹ „Se face o greșală atunci când povara lucrării este lăsată în

---

¹ GW 452

întregime asupra pastorilor.”² Dânsa a explicat că femeile „pot face în familii o lucrare pe care bărbații nu o pot face, o lucrare care atinge viața lăuntrică. Ele se pot apropia de inimile acelor la care bărbații nu pot ajunge.”³ „Prin folosirea tactului feminin și prin aplicarea înțeleaptă a cunoștințelor lor despre adevărul biblic, ele pot da la o parte greutăți pe care frații noștri nu le pot depăși.”⁴ Mai mult, dânsa a pledat ca femeile care își dedică lucrării, tot timpul și talentele, să fie plătite din zecime.⁵ Este clar, atunci, că Ellen White a considerat participarea femeilor la lucrarea femeilor ca fiind nu doar o opțiune, dar și un mandat divin, a cărui neglijare ar putea avea drept consecință o eficiență mai mică în lucrare⁶, mai puține convertiri⁷, și o „mare pierdere” pentru lucrare⁸, comparativ cu rodnicia darurilor combinate ale femeilor și bărbaților în lucrare.

Documentul de față susține dreptul și datoria femeilor de a sluji lui Dumnezeu activ și deplin în lucrări felurite, în armonie cu principiile biblice privind conducerea bisericii. Aceste principii nu trebuie date la o parte sau ignorate. Suntem convinși că putem rămâne uniți ca biserică mondială doar rămânând credincioși poziției biblice istorice a bisericii.⁹ Altfel spus, chiar dacă Biblia și scrierile lui Ellen White încurajează participarea activă a femeilor în lucrarea bisericii, totuși în niciuna dintre aceste surse nu găsim o susținere clară a hirotonirii femeii în lucrarea Evangheliei. Noi credem că Biblia este normativă în toate zonele lumii; prin urmare, nu putem susține apelul la culturile din diferite diviziuni. Dacă aceia care susțin alte poziții au adus argumente aparent plauzibile, noi nu considerăm aceste argumente ca fiind bine-întemeiate biblic. Documentul de față explică poziția noastră și prezintă succint motivele pentru care nu putem accepta argumentele prietenilor noștri care susțin o poziție diferită.

TREI MOTIVE PENTRU POZIȚIA NOASTRĂ

Există trei motive vitale care vin în sprijinul poziției noastre. În primul rând, Biblia se pronunță destul de clar în chestiunea hirotonirii femeilor. În al doilea rând, noi credem că trebuie să continuăm să considerăm Biblia drept autoritate supremă în tot ce ține de credință și practică. În al treilea rând, dacă suntem influențați de cultură ca să ne îndepărtăm de temelia biblică pentru modul în care procedăm în această problemă, vom fi mult mai deschiși să ne îndepărtăm de Scriptură și în alte domenii.

BIBLIA SPUNE CLAR CĂ EPISCOPUL TREBUIE SĂ FIE „BĂRBATUL UNEI SINGURE NEVESTE” (1 TIM. 3:2; TIT 1:6)

Această învățătură a fost dată în două cadre diferite, așa că nu poate fi doar un răspuns la o problemă locală, care nu poate fi aplicat și altundeva. Ci este o instrucțiune pentru biserică din toate locurile și din toate timpurile (1 Tim. 3:15). Mai mult, în 1 Timotei, această precizare apare cinci versete mai jos de instrucțiunea prin care femeilor li se interzice să exercite o autoritate didactică în biserică (1 Tim. 2:12). Dat fiind că liderul bisericii descris în vers. 3:2 trebuie să fie „în stare să învețe pe

---

² DG 111

³ WM 145

⁴ Ev 491

⁵ GW 452-453; Ev 492

⁶ Ev 491

⁷ Ibid., 472

⁸ Ibid., 493

⁹ „Nu există nimic care să arate că primii adventiști ar fi susținut dreptul femeilor de a boteza, de a oficia ceremonii religioase, de a organiza biserici locale – nicio dovadă de angajament pentru hirotonire.” David Trim, „The Ordination of Women in Seventh-day Adventist Policy and Practice, up to 1972”, pag. 7, <http://www.adventistarchives.org/the-ordination-of-women-in-seventh-day-adventist-policy-and-practice.pdf>

alții”, interdicția și cerința par să aibă legătură una cu cealaltă. Pavel oprește leadershipul femeilor în biserică în virtutea priorității lui Adam, la Creație, precum și a rolurilor specifice pe care Adam și Eva le-au avut înainte și după cădere (2:13, 14). Această fundamentare a instrucțiunii sale pe primele capitole ale Genesei indică faptul că această chestiune are legătură cu planul original al lui Dumnezeu pentru ființele omenești și nu este doar răspunsul Lui la problema păcatului. Aici avem de-a face cu ceva fundamental ce nu trebuie repudiat sau ignorat.

BISERICA ADVENTISTĂ DE ZIUA A ȘAPTEA TREBUIE SĂ RĂMÂNĂ BIBLIC FUNDAMENTATĂ ÎN TOATE PROBLEMELE LEGATE DE CREDINȚĂ ȘI PRACTICĂ

Deși avântul pentru schimbarea practicii bisericii noastre pare să fi apărut în ultimii circa 40 de ani, de fapt, acesta își are începutul în schimbările sociale din America, din a doua jumătate a sec. al XIX-lea, schimbări care au condus multe biserici protestante să hirotonească femei în acea perioadă.¹⁰ Această campanie a fost în mod categoric respinsă de către mișcarea adventă.¹¹ Biserica noastră a abordat pentru prima dată chestiunea hirotonirii femeilor în cadrul Sesiunii Conferinței Generale din 1881, dar a refuzat să facă vreo schimbare. Aceasta nu însemna că femeile adventiste nu luau parte la lucrare. Înainte și după 1881, femeile adventiste lucrau pentru Dumnezeu în domenii precum lucrarea medicală misionară, lucrarea de binefacere și evanghelizare. Ele făceau aceste lucrări cu bucurie și cu râvnă, fără să fie hirotonite.

În societatea occidentală actuală, unii din rândurile noastre simt din nou presiunea de a fi în pas cu cultura înconjurătoare. Noi trebuie să ne adresăm într-un mod relevant culturii din jurul nostru, dar vom desconsidera pentru aceasta principiile biblice și învățăturile biblice clare cu privire la conducerea bisericii? Noi credem că o astfel de schimbare va avea implicații serioase pentru unitatea noastră ca biserică. Totodată, poate avea consecințe grave și asupra lucrării de evanghelizare pe care o facem ca și creștini care cred în Biblie și care acceptă Cuvântul lui Dumnezeu „drept singura regulă infailibilă pentru credință și practică”¹².

---

¹⁰ De regulă, se consideră că, în America, Mișcarea pentru Drepturile Femeilor a început odată cu conferința din 1848 de la Seneca Falls, New York. Una dintre rezoluțiile adoptate atunci făcea apel pentru acceptarea femeilor în rândul clericilor. Prima femeie despre care se știe că a fost hirotonită în America a fost Antoinette Louisa Brown, în Biserica Congregațională, în 1853, urmată de multe altele în numeroase denominațiuni (o listă parțială: 1853 – Prima Biserică Congregațională; 1863 – Biserica Metodistă Wesleyană; 1865 – Armata Salvării; 1888 – Biserica Ucenicilor lui Hristos; 1895 – Convenția Baptistă Națională). Chiar dacă în documentele bisericii noastre a fost discutat rolul femeilor în închinare, susținându-se dreptul femeilor de a vorbi și de a participa la închinare, nici un articol publicat în timpul vieții lui Ellen White nu a pledat pentru hirotonirea femeilor ca prezbiteri sau pastori. Câteva articole respingeau explicit numirea femeilor în astfel de roluri. Pionierii noștri au recunoscut faptul că o astfel de practică nu ar fi fost biblică (vezi, de exemplu, D. T. Bourdeau, „Spiritual Gifts”, RH 21/1, 2 decembrie 1862; [J. H. Waggoner] SOT 4/48, 19 dec. 1878:380). În anii recenți, unii adventiști au adoptat poziții care se aliniază la ceea ce au făcut multe alte biserici. Biserica Adventistă trebuie să hotărască acum dacă aceasta reprezintă în adevăr o lumină nouă care trebuie urmată.

¹¹ „Această opinie că nicio femeie nu a fost hirotonită cu aprobarea organizației denominaționale este contrară curentului din istoriografia recentă despre hirotonirea femeilor în istoria adventistă și care este scrisă chiar de susținătorii hirotonirii femeilor. Volumul în sine poate părea impresionant. Totuși, toate aceste studii nu demonstrează efectiv ceea ce susțin din cauza unei neînțelegeri critice a poziției primilor adventiști cu privire la implicarea femeilor în biserică.” David Trim, „The Ordination of Women”, prezentată în cadrul celei de-a doua sesiuni a TOSC, 4, <http://www.adventistarchives.org/the-ordination-of-women-in-seventh-day-adventist-policy-and-practice.pdf>.

¹² Ellen G. White, „The Faith that Will Stand the Test”, RH, 10 ianuarie 1888, par. 11.

ACCEPTAREA METODELOR RIVALE DE INTERPRETARE A SCRIPTURII ADUCE MAI MULTĂ DEZBINARE

Advenștii de ziua a șaptea folosesc în general metoda de interpretare istorico-gramaticală. În 1986, Consiliul Anual al Advenștilor de Ziua a Șaptea de la Rio de Janeiro a aprobat documentul intitulat *Metodele de Studiere a Bibliei* (MBS) care prezintă componentele metodei istorico-gramaticale. Documentul susține că cercetătorul trebuie „să caute înțelesul simplu, cel mai evident al pasajului biblic studiat” (4c) și, mai departe, îl sfătuiește „să recunoască faptul că Biblia este propriul ei interpret și că sensul cuvintelor, versetelor și pasajelor este cel mai bine determinat comparând cu atenție verset cu verset” (4c). Principiile metodei istorico-gramaticale, așa cum se găsesc în MBS, nu sunt noi; ele au fost folosite de către protestanți încă din timpurile Reformașunii.¹³

Recent, *Raportul cu privire la teologia hirotonirii*, pregătit de Diviziunea Nord-americană, a prezentat o nouă metodă de interpretare a Bibliei, definită ca fiind „bazată pe principii, contextuală, lingvistică și cultural-istorică” sau, pe scurt, „interpretarea bazată pe principii” a Scripturii.¹⁴ Unul dintre principiile care stau la baza acestei metode este „temeinicia și consistența Bibliei în ce privește mesajul soteriologic”. Raportul afirmă mai departe: „O strategie de interpretare simplă și literală ar fi suficientă pentru a înțelege cea mai mare parte a Bibliei. Totuși, comitetul consideră că sunt ocazii în care trebuie să folosim interpretarea bazată pe principii deoarece paragraful necesită o înțelegere a cadrului istoric și contextual.”¹⁵ Potrivit MBS, ori de câte ori interpretăm sau analizăm exegetic un text, trebuie să luăm în considerație contextul și împrejurările istorice. Advenștii folosesc în general această metodă în interpretarea Scripturii. Și atunci de ce este nevoie de o metodă nouă? Deosebirea dintre cele două metode de interpretare este bipartită. Spre deosebire de metoda istorico-gramaticală, „interpretarea bazată pe principii” a Scripturii vede Biblia ca fiind temeinică și consistentă doar în privința mântuirii și se pune un accent puternic pe condiționarea culturală a Bibliei. În ce privește hirotonirea femeilor, cu ajutorul metodei „de interpretare bazată pe principii”, toate textele folosite pentru susținerea poziției consacrate a bisericii sunt reinterpretate pentru a permite hirotonirea femeilor ca prezbiteri și pastori.¹⁶ Cu alte cuvinte, o „interpretare bazată pe principii” vine în sprijinul eforturilor de hirotonire a femeilor. Dar o face cu prețul reinterpretării Scripturii în armonie cu preferințele culturale moderne, fapt care ridică problema raportării Bibliei la cultură.

RAPORTAREA BIBLIEI LA CULTURĂ

În ce privește aspectele culturale, Biblia însăși ne oferă cheia pentru a ști cum să le abordăm. De exemplu, dacă unii creștini evanghelici ar clasifica Sabatul drept instituție culturală, temporară, Genesa 2:1-3 și Exodul 20:11 ne arată că Sabatul își are originea în planul desăvârșit al lui Dumnezeu pentru omenire și, ca atare, este aplicabil în toate culturile și în toate vremurile. Circumcizia a început cu porunca dată de Dumnezeu lui Avraam. La fel ca prezența templului, nici circumcizia nu garantează favoarea lui Dumnezeu fără o relație de legământ corespunzătoare (Ier. 4:4; cf. 21:10-

---

¹³ Această secțiune este o adaptare după Gerhard Pfandl, „Evaluation of Egalitarian Papers” (lucrare prezentată în cadrul Comitetului de Studiu al Teologiei Hirotonirii, 22-24 iulie 2013), 10-11, <http://www.adventistarchives.org/evaluation-of-egalitarian-papers.pdf>.

¹⁴ Vezi *Theology of Ordination Study Committee Report* [Raportul Comitetului de Studiu al Teologiei Hirotonirii] (Silver Spring, MD: North American Division of Seventh-day Adventists, 2013), 8; vezi de asemenea Kyoshin Ahn, „Hermeneutics and the Ordination of Women”, in NADTOSC Report, 25.

¹⁵ Ibid.

¹⁶ Ibid.

12; 22:5). De fapt, urma să vină o vreme când Dumnezeu avea să-i trateze pe cei tăiați împrejur la fel ca pe cei netăiați împrejur (Ier. 9:25; cf. 1 Cor. 7:18-19). Noul Testament ne învață că botezul (Ioan 3:3-8; Col. 2:11-13) reprezintă realitatea simbolizată de circumcizie (Deut. 30:6; 10:6) – o schimbare a inimii și darul Duhului Sfânt (Fapte 15:7-11; Rom. 2:28,29). Spre deosebire de circumcizie, botezul este și pentru bărbați, și pentru femei. Botezul simbolizează spălarea de păcat a celui credincios, identificarea lui cu moartea și învierea lui Isus Hristos și acceptarea Lui ca Mântuitor (Rom. 6). Mai mult, porunca de a boteza este dată într-un cadru universal („toate neamurile”, Mat. 28:19), indicând aplicabilitatea universală și în întreaga istorie. Spre deosebire de botez, circumcizia era semnul identității israelite. În plus, instituții precum sclavia și poligamia, deși tolerate în Biblie, nu sunt niciodată poruncite în Scripturi. În schimb, în baza principiilor biblice, aceste practici au fost ulterior respinse de biserică.

PRINCIPIILE INTERPRETĂRII BIBLICE

STANDARDUL DE INTERPRETARE „BIBLIA ȘI NUMAI BIBLIA”

De la început, adventiștii de ziua a șaptea au avut ca moto „Biblia și numai Biblia”. În ce privește interpretarea Scripturii, noi suntem în armonie cu reformatorii protestanți, care considerau Biblia autoritatea finală pentru doctrină și practică. Biblia susține că „toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună” (2 Tim. 3:16,17).

Ellen G. White afirmă că „*Biblia trebuie să fie standardul nostru pentru fiecare doctrină și practică...* Ea este cuvântul Dumnezeului celui viu care este decisiv în toate controversile.”¹⁷ Biblia fiind standardul pentru orice practică, nu ne lasă să ne întrebăm cine ar trebui să fie hirotonit în pozițiile de leadership biblic și dacă femeile se califică pentru slujbele de prezbiter sau pastor.

BIBLIA A FOST SCRISĂ PENTRU TOȚI. În studierea problemei hirotonirii, este important să cunoaștem scopul Bibliei și cui se adresează aceasta. Ellen White scrie: „Biblia a fost dată în scopuri practice.”¹⁸ A fost „scrisă și pentru oameni obișnuiți, și pentru erudiți, și este pe înțelesul tuturor.”¹⁹ Biblia „a fost concepută pentru oameni obișnuiți și interpretarea dată de oamenii obișnuiți, atunci când sunt ajutați de Duhul Sfânt, concordă cel mai bine cu adevărul așa cum este el în Isus Hristos.”²⁰

Cu siguranță că și problema legată de leadershipul în biserică și hirotonire intră sub incidența acestor afirmații. Preoția tuturor credincioșilor despre care scrie Petru (1Pet. 2:9) implică accesul deplin la Biblie al tuturor credincioșilor și o abilitate călăuzită de Duhul Sfânt pentru a o înțelege.

TREBUIE SĂ LUĂM BIBLIA AȘA CUM ESTE SCRISĂ. Atunci când oponenții lui Isus intrau în dispute cu El, El îi întreba cu privire la Scripturi: „Ce este scris în Lege? Cum citești în ea?” (Luca 10:26). Isus a arătat că modul în care „citim” Scripturile este important pentru înțelegerea adevărului din ele. Ellen White exprimă un gând similar, arătându-ne cum să determinăm dacă un cuvânt, un text sau un pasaj trebuie luat literal sau simbolic. „Limbajul Bibliei trebuie să fie explicat după înțelesul lui evident, afară de cazul în care se folosește un simbol sau o figură de stil.”²¹ MBS notează: „Căutați înțelesul simplu, cel mai evident al pasajului biblic studiat.”²²

---

¹⁷ 1888 44-45

¹⁸ 1SM 20

¹⁹ RH, 27 ian. 1885; CSW 23

²⁰ 5T 331

²¹ GC 599

²² MBS, secțiunea 4c

INTERPRETAREA ȘI SOLIA CELOR TREI ÎNGERI

Advențiștii interpretează Biblia îndrumați fiind de modul în care înțeleg solia celor trei îngeri din Apocalipsa 14:6-12. În 1844, bisericile protestante din America au respins solia primului înger, cu avertizarea de pregătire pentru cea de-a doua venire. Ca urmare a acestei respingeri, Isus i-a condus pe advențiști la mesajul celui de-al doilea înger și i-a conștientizat de căderea Babilonului, indicând faptul că decăderea morală a bisericilor non-adventiste a devenit o realitate.²³ După 1844, când bisericile au respins adevărul prezent, a luat amploare folosirea metodei istorico-critice de studiere a Bibliei în rândul creștinilor. În consecință, aceste biserici căzute s-au îndepărtat progresiv de Cuvântul lui Dumnezeu.²⁴

Un punct în care a avut loc o astfel de îndepărtare a fost marcat de inițierea în America a unei campanii pentru acceptarea femeilor în poziții clericale, ca parte a mișcării pentru drepturile femeilor, începând cu anul 1848. Aceste date istorice, precum și sfatul lui Ellen White la care am făcut referire mai sus, ar trebuie să slujească drept avertizare pentru advențiști, să dea dovadă de precauție în ce privește adoptarea unor învățături și practici din surse nebiblice. Ellen White avertizează: „Satana va folosi fiecare avantaj pe care îl va putea obține pentru a afunda sufletele în confuzie și întuneric cu privire la [1] *lucrarea bisericii*, cu privire la [2] *cuvântul lui Dumnezeu*, și cu privire la [3] *cuvintele de avertizare pe care El le-a dat prin mărturiile Duhului Lui*, ca să-și păzească turma mică de subtilitățile vrăjmașului.”²⁵ Problema hirotonirii femeii atinge toate cele trei domenii, periclitanți misiunea Bisericii Rămășiței. Seriozitatea acestei chestiuni este ilustrată de faptul că toate părțile invocă susținerea Bibliei și a scrierilor lui Ellen White în favoarea poziției lor. Această pretenție de validitate egală are efectul de neutralizare a acestor surse divin inspirate, conducându-ne la concluzia că ele nu ne pot oferi soluții. Totuși, așa cum ne amintește și sora White, Cuvântul lui Dumnezeu „este decisiv în toate controversele.”²⁶

APLICAREA PRINCIPIILOR DE INTERPRETARE BIBLICĂ ÎN TEXTE CHEIE

INTERPRETAREA PASAJELOR 1 TIMOTEI 2 ȘI 3

În centrul dezbaterii legate de hirotonire se găsește sfatul lui Pavel din 1 Timotei 2 și 3. Apostolul afirmă clar care este scopul din spatele sfatului său: „Îți scriu aceste lucruri... să știi cum trebuie [grec. *dei*, „a trebui”] să te porți în Casa lui Dumnezeu, care este Biserica Dumnezeului celui viu, Stâlpul și Temelia adevărului” (1 Tim. 3:14,15).

1 TIMOTEI 2. Pavel începe 1 Timotei 2 arătând faptul că rugăciunea trebuie făcută pentru toți oamenii. Și prezintă mai multe motive: Dumnezeu este Mântuitorul tuturor, El dorește ca toți oamenii să fie mântuiți și Hristos S-a dat pe Sine ca preț de răscumpărare pentru toți (2:1-6; 4:10). Acest limbaj nediferențiat pe genuri ne arată că atunci când Pavel discută rolurile bărbaților și ale femeilor, el folosește în mod deliberat, și nu la întâmplare, termenii distinctivi de „bărbat” (*anēr*) și „femeie” (*gynē*). Bărbații sunt cei care vor conduce în rugăciune și închinare (1 Tim. 2:8); femeile se vor supune modului în care Dumnezeu a așezat lucrurile, conform căruia ele nu trebuie puse deasupra bărbaților ca autorități didactice în biserică (1 Tim. 2:11, 12). Prin aceste instrucțiuni se urmărește promovarea armoniei în închinare prin respectarea ordinii stabilite de Dumnezeu pentru biserică.

²³ EW 235, 237-240, 247; GC 381, 388-390

²⁴ Ibid., 273-274; GC 389

²⁵ SpT „b” Nos. 2, 9, italicile și numerotarea adăugate.

²⁶ 1888 45

Structura capitolelor 2 și 3 din 1 Timotei prezintă secțiuni care se adresează clar fie bărbaților, fie femeilor: instrucțiuni privitoare la bărbați (2:8), instrucțiuni privitoare la femei (2:9-15), instrucțiuni privitoare la diaconii bărbați (3:8-10), instrucțiuni privitoare la femei (3:11), instrucțiuni privitoare la diaconii bărbați (3:12, 13). Prevederea din 2:11 nu este generală, ci adresată femeilor: „Femeia să învețe în tăcere, cu toată supunerea.” În Fapte 22:2 și 2 Tesaloniceni 3:12, păstrarea tăcerii sau liniștii evidențiază respectul și căutarea smerită a păcii și armoniei relaționale. Aici și peste tot în scrierile lui Pavel (1 Cor. 14:34; Efes. 5:21; Col. 3:18; Tit. 2:5), „supunerea” guvernează relațiile dintre bărbați și femei. În context, ea se petrece întotdeauna în cadrul autorității divine și al supunerii față de Dumnezeu; nu se referă la o subordonare abuzivă a tuturor femeilor, tuturor bărbaților.

Pavel extinde apoi această prevedere: „Femeii nu-i dau voie să învețe pe alții, nici să se ridice mai presus de bărbat, ci să stea în tăcere” (1 Tim. 2:12). Expresia folosită de Pavel („nu-i dau voie”) evidențiază natura universală a mandatului său apostolic și nicidecum nu introduce o instrucțiune pentru o presupusă situație locală izolată (din Efes, unde lucra Timotei). Această interdicție așezată în dreptul învățării de către femei nu vizează învățăturile mincinoase, ca în 1 Timotei 6:3, unde se folosește termenul specific *heterodidaskalēo*, „a învăța ceva diferit”. În toate epistolele lui Pavel, învățarea desemnează instruirea pozitivă (1 Tim. 3:2; 4:11; 6:2; 2 Tim. 2:2). Pavel nu pretinde tăcere totală. Femeile se pot ruga și pot prooroci (1 Cor. 11:5) și se pot implica în mult necesara lucrare personală (Tit 2:3-5).

Deoarece expresia greacă tradusă prin „a avea autoritate asupra bărbatului” (1 Tim. 2:12, NKJV) este folosită o singură dată în Biblie, nu poate fi definită prin examinarea celorlalte versete în care apare. Totuși contextul imediat îi clarifică înțelesul:

Învățarea altora și învățarea personală	Supunere și autoritate
„Femeia să învețe în tăcere	cu toată supunerea
Femeii nu-i dau voie să învețe pe alții	nici să aibă autoritate asupra bărbatului
ci să stea în tăcere.”	

Inserarea interdicției de a învăța pe alții și de a avea autoritate asupra unui bărbat între cele două sfaturi privitoare la tăcere așează în mod clar aceste expresii în legătură una cu cealaltă. Învățarea personală și neînvățarea altora sunt complemente paralele, așa cum sunt „supunerea” și „a nu avea autoritate”. Complementul logic al învățării femeilor este învățarea de către bărbați și, prin urmare, complementul supunerii față de planul lui Dumnezeu cu privire la ordinea în biserică este ca femeia să nu aibă autoritate asupra bărbatului ocupând oficiul de prezbiter.

Pavel își întemeiază punctele-cheie ale acestor instrucțiuni pe informația din Genesa 2 și 3, prezentând două motive pentru leadershipul masculin în biserică:

1. Ordinea în creație: „Căci întâi a fost întocmit Adam, și apoi Eva” (1Tim. 2:13). Mergând înapoi la Genesa 1 și 2, Pavel își întemeiază argumentația pe principiul universal al creației, iar nu pe cultură sau pe o preocupare pentru misiune. Chiar dacă și bărbatul, și femeia au fost făcuți după chipul lui Dumnezeu și, astfel, sunt egali în ce privește natura (Gen. 1:26, 27), totuși Adam a fost creat primul (Gen. 2:7, 18-24). Femeia a fost adusă la bărbat (Gen 2:22) și, prin urmare, bărbatul este cel care inițiază o nouă entitate familială (Gen. 2:24). Dumnezeu o prezintă lui Adam pe Eva, ca ajutor pentru el, iar nu invers (Gen. 2:18). Această dinamică a creației prevăzută de Dumnezeu evidențiază distincția dintre bărbat și femeie și, prin această

distincție, deosebirea de roluri.²⁷ Egalitatea de persoană nu intră niciodată în discuție, și nici omului nu i se dă niciodată dezlegare să abuzeze de autoritatea sa.

2. Natura înșelăciunii: „Și nu Adam a fost amăgit; ci femeia, fiind amăgită, s-a făcut vinovată de călcarea poruncii” (1Tim. 2:14). Genesa 3, relatând istoria tristă a Căderii în păcat, descrie răsturnarea leadershipului masculin neegoist: șarpele s-a adresat femeii ca și cum ea ar fi fost capul și reprezentatul familiei; femeia acceptă rolul acordat ei de către șarpe.²⁸ În mod semnificativ, a fost vorba de o contestare a cuvântului lui Dumnezeu – „Chiar a spus Dumnezeu?” (Gen. 3:1, NIV) – care a făcut-o pe Eva să fie amăgită. Activitatea și inițiativa bărbatului au constituit focusul în Genesa 2, dar acum, în capitolul 3, femeia preia inițiativa. Ea *raționează* pentru a lua o decizie, ia fructul oprit, mănâncă și îi dă și lui Adam (vers. 6). Pe scurt, are loc o răsturnare totală a principiului leadershipului bazat pe ordinea creației. Bărbatul mănâncă al doilea din fruct, urmând inițiativa și exemplul femeii. Pavel arată care erau rolurile stabilite la Creație pentru bărbat și, respectiv, pentru femeie, și care au fost consecințele răsturnării aceluiași rolul de leadership ca bază scripturală pentru menținerea autorității didactice masculine în biserică.

În mod semnificativ, Pavel așează responsabilitatea pentru căderea omului asupra lui Adam, iar nu asupra Evei (Rom. 5:12-19; 1 Cor. 15:22), din nou confirmând rolul de leadership al lui Adam. Câteva aspecte din Genesa transmit deja această idee: cei doi își dau seama de goliciunea lor doar după ce bărbatul a mâncat din fruct, Dumnezeu îl caută pe Adam („Unde ești?” din Genesa 3:9, în ebraică, se referă doar la bărbat), iar Dumnezeu îl socotește pe bărbat principalul responsabil, așa cum reiese clar și din întrebările pe care i le pune (vers. 10, 11). Rolul lui Adam, drept cap al primului cămin și lider spiritual al familiei omenești, este reafirmat după cădere (Gen. 3:16). Chiar și după cruce, aceste stipulări diferențiate pentru bărbat și pentru femeie rămân intacte: „căci bărbatul este capul nevestei, după cum și Hristos este Capul Bisericii, El, Mântuitorul trupului. Și după cum Biserica este supusă lui Hristos, tot așa și nevestele să fie supuse bărbaților lor în toate lucrurile” (Efes. 5:23,24). Faptul că Pavel își întemeiază această instrucțiune pe relația dintre bărbat și femeie dinainte de căderea în păcat demonstrează validitatea ei și pentru noi, cei de astăzi.

Instrucțiunea lui Pavel salvgardează familia. În contextul credinței în Hristos și al supunerii față de voia lui Dumnezeu, bărbatului îi revine un rol important ca lider spiritual al căminului. Învățătura și exemplul lui trebuie să aibă o influență pozitivă; bărbatul nu trebuie să fie dictatorial, umilitor sau indulgent. De aceea Pavel insistă ca alegerea unui bărbat ca lider în biserică să se facă ținând cont de caracterul său și de succesul pe care îl are ca lider spiritual în propria familie (1 Tim. 3:2-5). Într-o vreme în care cultura redefinieste rapid sexele și pune în discuție chiar structura familiei, biserica ar face bine să urmeze directivele înțelepte din Cuvântul lui Dumnezeu, în ce privește relațiile dintre bărbați și femei, precum și în toate celelalte probleme legate de credință și practică.

1 TIMOTEI 3. În baza acestei înțelegeri a Genesei, în 1 Timotei 3, Pavel abordează chestiunea prezbiterilor. Acesta era un subiect important pentru el și, mai ales, pentru biserică. În altă parte, Pavel îi scria lui Tit „să pună în rândulială ce mai rămâne de rânduit și să așeze prezbiteri în fiecare cetate” (Tit 1:5). Tit și Timotei

---

²⁷ 6T 236: „Subordonat lui Dumnezeu, Adam trebuia să stea în fruntea familiei pământești, pentru a păzi și menține principiile familiei cerești.”

²⁸ Cf. Con 13, 14, aprofundând Genesa 3:5, include problema mai adâncă a puterii în rândul ispitelor: șarpele a susținut că interdicția „a fost dată pentru a-i ține [pe Adam și Eva] într-o așa stare de subordonare încât ei să nu capete cunoașterea, care înseamnă putere.”

primesc instrucțiuni detaliate cu privire la calificările pentru slujba de prezbiter, care este „economul lui Dumnezeu” (Tit 1:7).

În ce privește contextul istoric al acestor instrucțiuni, nu există nicio dovadă în textul epistolei sau în sursele istorice din primul secol, care să ne facă să credem că situația cu care se confrunta Timotei în Efes era întrucâtva unică sau că 1 Timotei se adresează în primul rând unei probleme din biserica locală din Efes. Spre deosebire de celelalte epistole ale lui Pavel care se adresează clar unor biserici locale și tratează situații locale, epistolele către Timotei și Tit se adresează liderilor bisericii. Acești oameni nu stăteau într-un singur loc, deservind o singură comunitate; Pavel aștepta de la ei să aplice aceste instrucțiuni orișunde erau înființate biserici (Tit 1:5). Dacă este vreo epistolă a lui Pavel cu instrucțiuni destinate bisericii în general, atunci categoric acestea sunt – mai ales ținând seama de faptul că Pavel se aștepta ca viața lui să fie curmată curând (2 Tim. 4:6).

În întreaga dezbatere cu privire la slujbașii bisericii, din 1 Timotei 3, Pavel folosește un limbaj foarte specific. Folosește termeni tehnici precum „supraveghetor” (*episkopos*) și „diacon” (*diakonos*). Totodată, folosește cuvintele „bărbat” și „femeie” cu sensul lor cel mai specific de „soț” și „nevastă”. Astfel, se poate remarca o progresie clară în 1 Timotei 2 și 3, de la termeni generali („toți oamenii”) în 2:1-6, la termeni mai specifici („bărbați” și „femei”) în 2:8-15, și până la termenii cei mai specifici („bărbatul unei singure neveste”) în 3:2,12 (cf. Tit 1:6). Supraveghetorul/prezbiterul „trebuie să fie” (*dei... einai*) soțul unei singure neveste deoarece el este responsabil cu supervizarea învățării și instruirii în Cuvânt (3.2; Tit 1:7).

Folosirea termenului generic „cineva” (*tis*) în versetul 1 nu neagă specificitatea sexuală; ci, de fapt, precizarea „bărbatul unei singure neveste” delimitează clar cine anume se califică. 1 Timotei 3:1 vorbește despre un oficiu (*episcopē*) care trebuie ocupat. Următoarele versete arată că doar un bărbat care îndeplinește criteriile speciale poate ocupa acea poziție. O femeie nu ar satisface criteriul de gen și, ca atare, nu poate fi hirotonită în slujba de episcop sau prezbiter (Pavel folosește alternativ termenii în Tit 1:5-9).²⁹ Dacă Pavel ar fi intenționat să îngăduie ca și femeile să fie incluse în rândul prezbiterilor, ar fi specificat ambele posibilități, așa cum îl vedem făcând amplu în alt loc, cu referire la relația dintre soț și soție (1 Cor. 7:1-16). Astfel, „bărbatul unei singure neveste” înseamnă exact ceea ce spune: anume că un prezbiter trebuie să fie un bărbat căsătorit cu o singură nevastă, după cum citim în 56 din cele 61 de traduceri engleze (între care și unele recente) consultate.³⁰ Recunoașterea elementului masculin de către atâtea echipe de traducători, de-a lungul atâtor ani până în prezent, este o mărturie elocventă că în acest punct, Pavel este clar și fără echivoc. Doar patru traduceri, care și-au propus o neutralitate de gen, se distanțează de sensul larg acceptat și consacrat al expresiei „bărbat al unei singure neveste”.

Calificările date pentru prezbiter în 1 Timotei 3:2-5 se focalizează asupra a *ce fel de persoană* este acesta acasă, la biserică și în societate. Pavel subliniază că doar cei care satisfac criteriile prezentate de el ar trebui să conducă biserica lui Dumnezeu. Aceste criterii prevăd ca liderul de biserică, mai exact episcopul sau prezbiterul, să fie un soț credincios al unei singure neveste, să dea dovadă de o conducere de succes în propria familie, fapt care îl califică pentru îndeplinirea slujbei de conducere în „Casa lui Dumnezeu”, Biserica (1 Tim. 3:15), care este alcătuită din multe familii. În plus, el trebuie să fie fără vină, temperat, cu o gândire sobră, cu o purtare bună, capabil să învețe pe alții, să îndemne și să convingă printr-o doctrină sănătoasă pe cei care susțin altfel, și să aibă o reputație bună în afară – printre altele (1 Tim. 3:1-7; Tit 1:5-7). Este

²⁹ Vezi Sorke, „Adam, Where Are You?”, 31, 32, <http://www.adventistarchives.org/adam,-where-are-you.pdf>.

³⁰ Vezi Wahlen, „Is ‘Husband of One Wife’ in 1 Timothy 3:2 Gender-Specific?”, 29-30, 35-39.

evident că nu toți se califică pentru chemarea sacră de a conduce o comunitate a bisericii, ci doar acei bărbați care au dat dovadă de leadership în propria familie și care au demonstrat un devotament spiritual înalt și un stil de viață moral evlavios. Calificarea unui bărbat pentru leadership în biserică se bazează pe cât de bine și-a administrat casa. Menționarea copiilor la finalul versetului 4 („să-și țină copiii în supunere cu toată cuviința”) îi spune bisericii unde anume să caute dovezi ale calificării din prima jumătate a versetului („să-și chivernisească bine casa lui”). Lucrul acesta este important, „căci, dacă cineva nu știe să-și cârmuiască bine casa lui, cum se va îngriji de Biserica lui Dumnezeu?” (vers. 5).

Este adevărat că trăim într-o lume câtuși de puțin ideală. Faptul acesta ne face să alegem prezbiteri care nu corespund idealului descris în fiecare calificare biblică. Unii sunt mai puțin „cumpătați” decât alții; unii se angajează în comportamente mai mult sau mai puțin bune, unii sunt mai mult sau mai puțin „ospitalieri”, etc. Aceste calificări sunt măsurate în grade. Atunci când sunt implicate grade, nu putem trage linii arbitrare acolo unde Scriptura nu ne prezintă nicio instrucțiune. Dar nu la fel stau lucrurile și în dreptul cerinței fundamentale legate de gen. Bărbații nu sunt mai mult sau mai puțin bărbați. Genul nu se măsoară în grade. Este o cerință clară, fără echivoc, care nu lasă loc de interpretări sau înțelegeri greșite.

IMPLICAȚII. Chiar dacă 1 Timotei 3:2 exclude femeile de la oficiul de supraveghetor sau prezbiter, nimic nu le împiedică să continue să slujească biserica în multe alte poziții, cu condiția ca ele să fie dispuse să lucreze în cooperare cu autoritatea de conducere pe care Dumnezeu a stabilit-o pentru Biserică și să nu încerce să o submineze sau să o conteste. Principiul biblic al leadershipului masculin evlavios, în cămin și în biserică, trebuie pus în practică printr-o slujire plină de iubire sub stăpânirea lui Hristos „cum se cuvine în Domnul” (Col. 3:18).

RELAȚIA DINTRE BĂRBAȚI ȘI FEMEI ÎN 1 CORINTENI 11

Un alt loc în care Pavel tratează subiectul relației dintre bărbați și femei în biserică este 1 Corinteni 11, unde contextul este diviziunea și dezordinea din biserică. În capitolul anterior, Pavel le spune corintenilor să nu aducă nici un prejudiciu bisericii lui Dumnezeu (10:32) și se dă pe sine ca exemplu (10:33-11:1).

Versetul 3 stabilește principiul: „Dar vreau să știți că Hristos este Capul oricărui bărbat; că bărbatul este capul femeii și că Dumnezeu este Capul lui Hristos.” Pavel așează relația dintre bărbat și femeie între Hristos, Cap al bărbatului, și Dumnezeu (Tatăl), Cap al lui Hristos, indicând faptul că este la fel de validă ca cele două poziții de autoritate. De vreme ce niciuna dintre cele două poziții de autoritate nu poate fi contestată, nici relația pe care Dumnezeu a stabilit-o între sexe nu poate fi contestată. De fapt, 1 Corinteni 15:28 arată că poziția lui Dumnezeu Tatăl drept Cap al lui Hristos va rămâne chiar și în noua creație, după ce domnia păcatului va fi luat sfârșit.

Versetele 4 și 5 arată că acest principiu se aplică și în dreptul conduitei în biserică. Versetele 7-9 prezintă motivul biblic și teologic pentru acest principiu: omul „este chipul și slava lui Dumnezeu, pe când femeia este slava bărbatului. În adevăr, nu bărbatul a fost luat din femeie, ci femeia din bărbat; și nu bărbatul a fost făcut pentru femeie, ci femeia pentru bărbat.” Pavel prezintă aici ordinea și scopul în crearea bărbatului și a femeii ca fiind motivul pentru care bărbatul este capul femeii și aplicarea principiului este diferită pentru bărbați și pentru femei. Bărbatul a fost creat primul, pentru slava lui Dumnezeu, în vreme ce femeia a fost creată a doua, pentru slava bărbatului, ca „ajutor potrivit pentru el” (Gen. 2:18). Astfel, atunci când femeile stau în prezența lui Dumnezeu, ele trebuie să-și manifeste reverența în chip diferit: capul fiecărui bărbat este Hristos, dar capul femeii este bărbatul, de aceea bărbatul nu trebuie să-și acopere capul, care Îl reprezintă pe Hristos, dar femeia trebuie să-și

acoperire capul, ca simbol al supunerii ei față de autoritatea stabilită de Dumnezeu în Biserică. Textul nu oferă nici un indiciu că motivul pentru leadershipul masculin ar fi unul local, cultural. Chiar dacă respectul față de autoritate putea fi exprimat în mod diferit în zilele lui Adam, în Corintul din vremea lui Pavel sau în societatea din zilele noastre, totuși, oriunde principiul este onorat, va vădi respect față de planul lui Dumnezeu pentru leadership în cămin și în biserică.

Versetul 10 adaugă un detaliu important la argumentul din versetele 7-9 – faptul că acoperirea capului este un simbol al autorității: „de aceea femeia trebuie să aibă pe cap un semn al stăpânirii ei”. Lucrul acesta clarifică în ce constă problema: femeia funcționează sub autoritatea altcuiva. Principiul supunerii față de capul credincios în biserică rămâne valid, chiar dacă simbolul exterior al supunerii femeii față de această autoritate (acoperirea capului) poate fi exprimat diferit în culturile de astăzi.

Versetele 11 și 12 avertizează împotriva folosirii abuzive a privilegiilor ce decurg din poziția de „cap”, amintindu-le bărbaților că nu sunt independenți față de femei, ci „așa cum femeia a venit prin bărbat, tot așa și bărbatul vine prin femeie, dar toate lucrurile sunt de la Dumnezeu.” Această interdependență diferă de relația non-reciprocă a autorității bărbatului și arată clar faptul că preocuparea lui Pavel nu se limitează la soți și soții în cadrul căminului, ci Pavel vorbește despre bărbați și femei în general, deoarece soțul nu este adus la existență prin soția lui, ci bărbatul vine la existență prin mama sa.

Câteva capitole mai târziu, Pavel discută despre purtarea dezordonată în biserică. Pentru cei care ar fi dorit să-i conteste instrucțiunile, el adaugă: „Dacă crede cineva că este prooroc sau insuflat de Dumnezeu, să înțeleagă că ce vă scriu eu este o poruncă a Domnului. Și dacă cineva nu înțelege, să nu înțeleagă” (14:37, 38). Astfel Pavel exclude orice bază de pe care cineva ar dori să-i conteste învățătura.

GALATENI 3:26-29

Galateni 3:26-29 tratează relația dintre Dumnezeu și poporul Său. Fiecare verset se focalizează asupra acestei conexiuni: „Căci toți sunteți *fii ai lui Dumnezeu*, prin credința în Hristos Isus (vers. 26). Toți care ați fost *botezați pentru Hristos* v-ați îmbrăcat cu Hristos (vers. 27). Nu mai este nici iudeu, nici grec; nu mai este nici rob, nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți *una în Hristos Isus* (vers. 28). Și *dacă sunteți ai lui Hristos*, sunteți ‚sămânța’ lui Avraam, moștenitori prin făgăduință (vers. 29).”³¹

Pavel nu scrie că, în Hristos, „bărbatul nu mai este capul femeii” sau că „bărbații sau femeile pot acum să slujească drept prezbiteri/episcopi în biserică”. Astfel de afirmații ar veni în conflict cu propria sa mărturie în 1 Corinteni 11:3, Efeseni 5:22-33, 1 Timotei 3:1-7 și Tit 1:5-9. Mesajul lui Pavel este clar: nici etnia, nici circumstanțele economice, nici sexul nu-i conferă cuiva un statut privilegiat înaintea lui Dumnezeu.

Mai mult, crucea nu a eliminat distincțiile funcționale pe care Dumnezeu le-a stabilit înainte de păcat. Bărbatul continuă să-și îndeplinească rolul de tată și soț, iar femeia rolul de mamă. Soția trebuie în continuare să se supună conducerii cu iubire a soțului ei, „în Domnul”, iar soții trebuie în continuare să-și iubească soțiile (Efes. 5:22-25). Nu există nici un indiciu în Galateni 3:28 sau în contextul versetului, care să sugereze că Pavel ar fi tratat aici rolurile din cămin sau din biserică.

Contextul pasajului din Galateni 3 indică faptul că Pavel trata aici, problema îndreptăririi, botezul în Hristos și primirea Duhului la *începutul* vieții creștine, iar nu oficiile sau pozițiile de leadership din biserică. Dacă dorim să aflăm ce are de spus

---

³¹ Italicele adăugate.

Pavel despre calificările pentru ocuparea pozițiilor de leadership, trebuie să mergem acolo unde el tratează aceste subiecte, în epistolele pastorale 1 Timotei și Tit.

Pasajele din Noul Testament care vorbesc despre leadership și raporturile dintre bărbați și femei în cadrul bisericii indică cu consecvență un plan stabilit de Dumnezeu pentru bărbați calificați care să conducă biserica. Așa cum scria Ellen White: „Scripturile sunt clare în ce privește relațiile și drepturile bărbaților și femeilor.”³²

EGALITATEA ȘI DEOSEBIREA DINTRE BĂRBAT ȘI FEMEIE ÎN GENESA 1 ȘI 2

După cum am văzut, Pavel își întemeiază modul de înțelegere a leadershipului în cămin și în biserică pe primele capitole din Genesa. Interpretarea sa relevă o viziune inspirată asupra sensului acestor pasaje. Pavel nu clădește pe aceste texte ceva străin de cadrul original. În împărăția lui Dumnezeu, relațiile dintre ființele omenești au menirea să reflecte relațiile dintre Persoanele Dumnezeirii și dintre îngeri și care sunt caracterizate de egalitate, dar și de deosebiri funcționale.³³

EGALITATEA DINTRE BĂRBAT ȘI FEMEIE ÎN GENESA 1 ȘI 2. Primele capitole din Biblie prezintă planul divin în ce privește relația dintre bărbați și femei. Primul capitol din cartea Genezei ne spune că *și bărbatul, și femeia au fost creați după chipul lui Dumnezeu*. Raportul biblic afirmă: „Apoi Dumnezeu a zis: ‚Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră...’ Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut” (Gen. 1:26-27). Omului și femeii lui li s-a poruncit să fie roditori și să se înmulțească, să populeze pământul și să-l stăpânească, și să exercite stăpânire asupra tuturor viețuitoarelor (Gen. 1:26-28).

Acest capitol ne arată că și bărbatul, și femeia comportă o egalitate fundamentală în natură, esență sau ființă, fiindcă amândoi au fost creați după chipul lui Dumnezeu. Această perspectivă stă în armonie cu învățătura clară a apostolului Pavel cu privire la valoarea egală a bărbaților și femeilor ca moștenitori ai mântuirii (Gal. 3:26-29).³⁴

Genesa 2 construiește pe Genesa 1, evidențiind o relație între bărbații și femeile credincioase care este derivată din faptul că Dumnezeu a creat mai întâi bărbatul și apoi a creat femeia din bărbat. „Atunci Domnul Dumnezeu a trimis un somn adânc peste om și omul a adormit; Domnul Dumnezeu a luat una din coastele lui și a închis carnea la locul ei. Din coasta pe care o luase din om, Domnul Dumnezeu a făcut o femeie și a adus-o la om. Și omul a zis: ‚Iată în sfârșit aceea care este os din oasele mele și carne din carnea mea! Ea se va numi femeie, pentru că a fost luată din om.’” (Gen. 2:21-23). Ellen G. White comentează astfel acest eveniment:

Dumnezeu personal i-a dat lui Adam un tovarăș. El i-a făcut ajutorul „potrivit pentru el”, un ajutor care să-i corespundă, care era potrivită să fie tovarășul său și care putea fi una cu el în iubire și simpatie. Eva a fost creată dintr-o coastă luată de la Adam, aceasta însemnând că ea nu trebuia să-l controleze, să-l stăpânească pe el, care era capul, dar nici să fie călcată

³² 1T 421

³³ EW 167. Pentru aceste deosebiri funcționale, vezi Jerry Moon, „Ellen White, Ordination and Authority” (lucrare prezentată în cadrul Comitetului de Studiu al Teologiei Hirotonirii, 22-24 iulie 2013), 3-6, <http://www.adventistarchives.org/ellen-white,-ordination,-and-authority.pdf>; Damsteegt, „Headship, Gender, and Ordination in the Writings of Ellen G. White” (lucrare prezentată în cadrul Comitetului de Studiu al Teologiei Hirotonirii, 22-24 iulie 2013), 10-14, <http://www.adventistarchives.org/headship,-gender,-and-ordination-in-the-writings-of-ellen-g.-white.pdf>.

³⁴ Pentru o analiză a textului din Galateni 2:28, vezi Stephen Bohr, „A Study of 1 Peter 2:9,10 and Galatians 3:28” (prezentat în cadrul Comitetului de Studiu al Teologiei Hirotonirii, 22-24 iulie 2013), <http://www.adventistarchives.org/a-study-of-i-peter-2.9,-10-and-galatians-3.28.pdf>

în picioare ca fiind inferioară, ci să stea lângă el ca fiind egali, să fie iubită și ocrotită de el. O parte din om, os din osul lui și carne din carnea lui, ea era cel de-al doilea eu al său, înfățișând strânsa unire și atașamentul plin de afecțiune ce trebuie să existe în această legătură. „Căci nimeni nu și-a urât vreodată trupul lui, ci îl hrănește și îl îngrijește” (Efes. 5:29). „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa și se vor face un singur trup” (Gen. 2:24).³⁵

Aceste observații ne arată că menirea femeii este să stea alături de bărbat, ca egală a lui – nu să-i fie inferioară, nici superioară. Ellen White spune altundeva: „Perechea cea sfântă urma să nu aibă interese independente unul de celălalt; și cu toate acestea, fiecare își avea individualitatea sa de gândire și acțiune.”³⁶

Afirmația de mai sus cu privire la importanța egalității introduce totodată ideea că Adam și Eva prezentau și deosebiri la nivel de funcționare. Primul citat din Ellen White indică faptul că și în Edenul de dinainte de cădere, când nu existau amenințări fizice, sarcina lui Adam era de a-și ocroti tovarășa de viață, care trebuia „să fie iubită și ocrotită de el”.³⁷ Nicăieri nu se spune că Eva trebuia să-l protejeze pe Adam. Cunoscând viitorul, Dumnezeu a adus-o pe Eva la Adam pentru că ea a fost creată pentru el și din el. Lucrul acesta indică o distincție de roluri între bărbați și femei.

DEOSEBIREA DINTRE BĂRBAT ȘI FEMEIE ÎN GENESA 1 ȘI 2. În timp ce Genesa 1 indică faptul că Dumnezeu a făcut ființele omenești diferite fizic, „parte bărbătească și parte femeiască”³⁸, capitolul 2 explică în detaliu modul în care a avut loc această creație, cu deosebiri funcționale, și responsabilitățile conferite omului mai înainte de crearea femeii. Prezintă modelarea omului din țărână (Gen. 2:7), grădina Edenului și însărcinarea pe care Dumnezeu i-a dat-o omului „ca să o îngrijească și să o păzească” (2:15), porunca privitoare la ce putea să mănânce (2:16) și avertizarea legată de pomul oprit (2:17). După aceasta, Dumnezeu a adus la Adam toate animalele și păsările și i-a dat responsabilitatea de a le numi. „Și orice nume pe care-l dădea omul fiecărei viețuitoare, acela îi era numele” (2:19). Astfel, Adam și-a descoperit propria nevoie de companie: „dar pentru om nu s-a găsit nici un ajutor care să i se potrivească” (2:20). „Atunci Domnul Dumnezeu a trimis un somn adânc peste om și omul a adormit; Domnul Dumnezeu a luat una din coastele lui și a închis carnea la locul ei. Din coasta pe care o luase din om, Domnul Dumnezeu a făcut o femeie și a adus-o la om” (2:21, 2), acordându-i tot lui Adam privilegiul de a-și numi și tovarășa de viață: „Ea se va numi ,femeie’ pentru că a fost luată din om”, a spus el (2:23).

În virtutea acestei relații divin instituite între Adam și Eva, Dumnezeu precizează că și în ce privește relația maritală, bărbatul este cel care ia inițiativa, lăsându-și familia și unindu-se cu nevasta lui (Gen. 2:24). În acest moment, Eva îl consideră pe Adam „bărbatul ei” (Gen. 3:6). Ellen White interpretează termenul „husband” (soț, bărbat) ca însemnând „house-band” (legătura casei) care îi strânge laolaltă pe membrii familiei, așa cum Hristos este Capul bisericii și Mântuitorul trupului mistic [Efes. 5:23]³⁹. Astfel, dovezile interne din Genesa, anterioare căderii lui Adam, atestă rolul lui de leadership și responsabilitatea lui față de femeie.

Ce tip de relație exista între bărbat și femeie în acel moment? Aici este nevoie să urmărim regula importantă de interpretare consultând întreaga Biblie, pentru a vedea dacă există și alte referiri la relația dintre bărbat și femeie în Genesa 2, de dinainte de

---

³⁵ PP 46

³⁶ 3T 484

³⁷ PP 46

³⁸ Cu privire la deosebirile fizice, Ellen White scrie: „Eva nu era la fel de înaltă ca Adam. Capul ei se înălța un pic deasupra umerilor lui” (3SG 34)

³⁹ AH 215

căderea în păcat, ținând cont că „Noul Testament îl explică pe Vechiul”.⁴⁰ Revenim la 1Corinteni 11, unde Pavel afirmă că relația dintre Adam și Eva de dinainte de cădere avea la bază principiul de leadership care deja exista între Persoanele Dumnezeirii. În contextul credinței, Pavel dorește ca toți credincioșii să știe că „Hristos este Capul oricărui bărbat; că bărbatul este capul femeii și că Dumnezeu este Capul lui Hristos” (1 Cor. 11:3).

Noul Testament vine cu dovezi suplimentare cu privire la aceste relații. În 1 Timotei, Pavel ilustrează principiul leadershipului prin crearea omului, făcând referire la Genesa 2. În legătură cu ordinea în Biserică, „Casa lui Dumnezeu, care este Biserica Dumnezeului celui Viu, Stâlpul și Temelia adevărului” (1 Tim. 3:15), Pavel scrie că nu le permite femeilor să învețe pe alții sau „să se ridice [KJV, „să uzurpeze autoritatea”] mai presus de bărbat” (1 Tim. 2:12), „căci întâi a fost întocmit Adam, apoi Eva” (1 Tim. 2:13).

Modul în care Noul Testament explică relația dintre bărbat și femeie de dinainte de păcat arată în mod clar că bărbatului i-a fost conferit rolul de leadership în cămin și în biserică. Și dat fiind că autoritatea și supunerea sunt principii în cer (1 Cor. 11:3), la fel și pe pământ, ființele omenești au fost create ca să reflecte chipul lui Dumnezeu.

În următoarele declarații, Ellen White confirmă rolul lui Adam în Grădina Edenului: „În supunere față de Dumnezeu, Adam trebuia să stea ca și cap al familiei omenești, să păzească și să mențină principiile familiei cerești;”⁴¹ „Adam a fost desemnat de Dumnezeu să fie monarhul lumii, sub cărmuirea Creatorului;”⁴² „Sabatul a fost dat lui Adam, părintele și reprezentantul întregii familii omenești;”⁴³ „Adam era stăpânul acestui domeniu minunat.”⁴⁴ Chiar dacă amândoi au primit stăpânire asupra pământului (Gen. 1:26, 27), leadershipul în această relație i-a fost conferit lui Adam. „Adam a fost încoronat rege în Eden. Lui i-a fost dată stăpânire asupra fiecărei făpturi vii create de Dumnezeu. Domnul i-a binecuvântat pe Adam și pe Eva cu o inteligență cu care nu a înzestrat nicio altă creatură. El l-a făcut pe Adam suveranul de drept peste toate lucrările mâinilor Lui.”⁴⁵ Rolurile de leadership și titlurile co-egale pentru Adam și Eva lipsesc cu desăvârșire din scrierile inspirate. Adam singur este desemnat drept cap.⁴⁶

Și Biblia, și scrierile lui Ellen White îl prezintă pe Adam ca având rol de leadership în ce privește relația bărbat-femeie și chiar în ce privește stăpânirea asupra pământului mai înainte de căderea în păcat. Ce ne spun scrierile inspirate despre relația lor după cădere?

RELAȚIA DINTRE BĂRBAT ȘI FEMEIE DUPĂ CĂDEREA DIN GENESA 3

După cădere, rolul de cap al lui Adam a devenit și mai pronunțat. Doar după ce Adam, ca lider, și-a urmat nevasta pe calea neascultării și a păcătuit, ochii li s-au deschis și și-au conștientizat condiția păcătoasă și goliciunea subsecventă (Gen. 3:7). Apoi, Dumnezeu a venit și l-a interogat pe Adam (nu pe Eva), ca lider responsabil (3:9-12). Apoi s-a adresat femeii (3:13). La urmă, Dumnezeu a rostit judecata în dreptul fiecărei părți implicate, începând cu șarpele și înfrângerea lui finală (3:14,15).

⁴⁰ Ev 578

⁴¹ CT 33; vezi de asemenea 6T 236

⁴² Ellen White, „Marriage in Galilee”, BE 28 august 1899 (cf. ST 29 aprilie 1875). Vezi și RH 24 feb. 1874

⁴³ PP 48

⁴⁴ FE 38

⁴⁵ White, *Redemption; or the Temptation of Christ*, 7; de asemenea și în 1BC 1082

⁴⁶ Vezi John W. Peters, „Restoration of the Image of God: Headship and Submission” (prezentat în cadrul Comitetului de Studiu al Teologiei Hirotonirii, 21-25 ianuarie 2014), 9, <http://www.adventistarchives.org/restoration-of-the-image-of-god-headship-and-submission-john-peters.pdf>

Adam a primit pedeapsa cu moartea care, în consecință, avea să afecteze fiecare faptură vie (Rom. 5:12). Apoi, Adam a fost izgonit din grădina Edenului, soția lui urmându-l.

Căderea lui Adam și a Evei a adus o schimbare în relația lor. Pedeapsa pe care Dumnezeu a așezat-o asupra femeii a fost nașterea de copii cu durere și „dorințele tale se vor ține după bărbatul tău, iar el va stăpâni peste tine” (3:16). Așa cum suferința a pătruns în experiența nașterii de copii, ca urmare a păcatului, observăm o schimbare și în modul în care principiul autorității avea să funcționeze. Mai înainte de cădere, era o relație armonioasă în care Eva cu bucurie și de bunăvoie accepta leadershipul credincios al lui Adam, supunându-se fără resentimente sau revoltă. Însă, odată ce relația lor a fost scindată și distorsionată de păcat, a devenit necesar ca Dumnezeu să instituie rolul lui Adam prin poruncă. Principiul în sine nu a fost schimbat, dar femeia trebuie acum să accepte ca el „să stăpânească” peste ea (Gen. 3:16), chiar dacă noua ei dorință, trezită de păcat, era să stăpânească asupra lui (observați sensurile similare ale termenilor în paralela strânsă din Gen. 4:7).⁴⁷ Schimbarea nu a însemnat reducerea a două capete de dinainte de cădere la unul singur, ci trecerea de la o cooperare armonioasă, voluntară cu leadershipul lui Adam, la o relație diferită, care avea să prezinte și tensiuni în interiorul familiei omenești, între cele două sexe. Ca urmare, armonia mai putea fi păstrată doar prin supunerea (acum nenaturală) a femeii față de bărbat, de vreme ce în orice relație nu poate fi decât un singur cap/lider. Altfel, ar fi un conflict constant și deschis pentru autoritate.

Această autoritate în cadrul căminului (ca și în cadrul familiei de credință) este dată de Dumnezeu, dar niciodată nu trebuie să fie arogată, folosită despotic sau abuziv. Ci trebuie să fie exprimată printr-o grijă iubitoare față de soție, „cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea” (Efes. 5:25). Aceasta este natura autorității capului, așa cum este exemplificată de Dumnezeu și Hristos (1 Cor. 11:3; Efes. 5:22,33).

Lui Adam, Dumnezeu i-a spus: „Fiindcă ai ascultat de glasul nevestei tale și ai mâncat din pomul despre care îți poruncisem ‚Să nu mănânci deloc din el’, blestemat este acum pământul din pricina ta și în țărână te vei întoarce” (Gen. 3:17, 19). Comparând verset cu verset, observăm că Noul Testament ne învață că Adam, ca lider, a fost responsabil pentru intrarea păcatului în rasa omenească, iar nu Eva, chiar dacă ea a încălcat prima porunca lui Dumnezeu. „Astfel dar, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur Om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți.” „De aceea, după cum prin neascultarea unui singur om, judecata a venit asupra tuturor oamenilor, având ca rezultat condamnarea, tot la fel, prin actul neprihănit al unui singur Om, darul fără plată a venit la toți oamenii, având ca rezultat îndreptățirea care conduce la viață” (Rom. 5:18, NKJV). În mod clar, contrastarea de către Pavel a rolului lui Adam cu cel al lui Hristos își are temeiul în faptul că Adam a fost liderul răspunzător. Chiar dacă Adam a urmat conducerea soției lui în neascultare, Biblia continuă să recunoască rolul lui Adam de cap al rasei omenești și al familiei lui.

În generațiile ulterioare, urmând acest plan divin privind autoritatea, soții au ocupat roluri de leadership similare. Ellen White scrie: „În acele vremuri de demult, tatăl era conducătorul și preotul familiei sale și exercita autoritatea asupra copiilor săi... Urmașii săi erau învățați să privească la el ca la conducătorul lor, atât în problemele religioase, cât și în cele pământești.”⁴⁸ Avraam, reprezentant al adevărului lui Dumnezeu și părintele adevăraților credincioși, a urmat acest model divin. Ellen

⁴⁷ Paul Ratsara și Daniel K. Bediako, „Man and Woman in Genesis 1-3: Ontological Equality and Role Differentiation” (lucrare prezentată în cadrul Comitetului de Studiu al Teologiei Hirotonirii, 22-24 iulie 2013), <http://www.adventistarchives.org/man-and-woman-in-genesis-one-thru-three.pdf>

⁴⁸ pp 141

White adaugă: „Avraam s-a străduit să perpetueze acest sistem patriarhal de conducere deoarece el tindea să păstreze cunoașterea de Dumnezeu.”⁴⁹ După exodul din Egipt, Dumnezeu a așezat națiunea lui Israel ca împărăție a Sa pe pământ și a numit bărbați care să-I conducă poporul. Începând de atunci, este introdus conceptul de ungere, de hirotonire, care înseamnă instalarea bărbaților calificați pentru a sluji, în poziții de conducere pentru a putea cârmui poporul lui Dumnezeu sub conducerea Lui.

HIROTONIREA BIBLICĂ

VECHIUL TESTAMENT

Vechiul Testament consemnează ocazii de chemări speciale la conducere. Chiar dacă traducerile recente ale Bibliei nu folosesc termenii „a unge”, „a hirotoni” sau „ungere”, „hirotonire”, totuși conceptul este prezent în întreaga Scriptură. Mulți, inclusiv Ellen G. White, au folosit acești termeni cu referire la aceste numiri în poziții de autoritate în rândul poporului lui Dumnezeu. Dacă Moise și, mai târziu, Iosua au purtat responsabilitatea de conducere primară în Israel, reprezentând o împletire unică de roluri de conducere religioase și civile, oficiul israelit cel mai reprezentativ pentru înțelegerea hirotonirii este cel al preoției. Spre deosebire de oficiile de conducere civile de judecător și, mai târziu, de împărat, preotul era responsabil cu conducerea lui Israel în închinare și instruire religioasă. Ca atare, preotul reprezintă paralela cea mai apropiată la slujbele de conducere din biserica NT.⁵⁰ La scurt timp după Exodul din Egipt, Dumnezeu i-a ales pe Aaron și fiii lui ca să officieze serviciile religioase de la sanctuar. Printr-o ceremonie specială în care Moise trebuia să-i ungă cu ulei, aceștia au fost sfințiți sau puși deoparte și consacrați ca să ocupe oficiul de preot (Exod 29:1-37; Lev. 8). Pe lângă aceștia, mai erau și Leviții care erau puși deoparte prin punerea mâinilor (Num. 8:10) și bătrânii care îndeplineau roluri întrucâtva inferioare ca lideri religioși.

Pe lângă aceste roluri de conducere, Vechiul Testament identifică un număr de femei cu influență în Israel, precum proorocițele Maria, Hulda și Debora (care de asemenea judeca⁵¹ poporul), și împărăteasa Estera. Chiar dacă niciuna dintre aceste

---

⁴⁹ Ibid.

⁵⁰ În întreaga Scriptură, profeții, atât bărbați, cât și femei, sunt ridicați ocazional de către Dumnezeu însuși, pentru a transmite poporului, cuvintele Lui inspirate. Ca mesageri ai Domnului, aceștia nu ocupau un oficiu ca atare, nici nu erau hirotoniți de mâini omenești. Dumnezeu i-a chemat și i-a trimis în anumite momente din istoria poporului Său, în care era nevoie de o călăuzire divină mai directă. La fel, în timpurile moderne, Dumnezeu a ridicat-o pe Ellen White ca sol al Său. Potrivit Ellen G. White Estate, deși Conferința Michigan și, ulterior, Conferința Generală i-au acordat acreditare pastorală, dânsa „niciodată nu a fost hirotonită de mâini omenești, nici nu a oficiat vreo nuntă, nu a organizat vreo biserică, nici nu a botezat” (DG 248). Ellen White scria în 1911 despre chemarea sa la slujire: „În orașul Portland, Domnul m-a uns ca sol al Său și aici au fost făcute primele mele eforturi în slujba adevărului prezent” (ibid. 252). White Estate adaugă: „Ne amintim că Ellen White a avut prima viziune în decembrie 1844, în Portland, Maine. La scurt timp după aceea, a fost îndemnată de Domnul să le spună și altora ce a văzut” (ibid.).

⁵¹ „Debora, judeca’ (ebraicul *mishpāt*) poporul în mod privat, atunci când veneau la ea. Când textul ne spune că ‚Debora judeca pe vremea aceea în Israel’ (Jud. 4:4, NKJV), verbul ebraic *shāphat*, ‚a judeca’, în acest context, nu înseamnă ‚a conduce sau a guverna’, ci are sensul de ‚a decide într-o controversă, a discrimina între persoane în probleme civile, politice, domestice și religioase’. Lucrul acesta devine evident când citim în versetul următor cum ‚judeca’: ‚ea ședea sub finicul Deborei, între Rama și Betel, pe muntele lui Efraim și copiii lui Israel se suiau la ea ca să fie judecați’. Aceasta nu este o descriere a unui leadership public, cum ar fi acela al unui rege sau regine, ci rezolvarea privată a unor dispute, prin arbitraj și decizii judiciare. Dacă am hotărî să luăm această istorie ca exemplu pentru astăzi, am putea-o vedea ca pe o justificare a slujirii de către femei ca judecători civili și consilieri. Dar textul biblic nu ne spune că Debora era conducătoare peste poporul lui Dumnezeu.” Laurel Damsteegt, „Women of Influence” (lucrare prezentată în cadrul Comitetului de Studiu al Teologiei Hirotonirii, 21-25 ianuarie

femei nu a activat în oficiul de preot sau bătrân, nici nu au fost hirotonite, Dumnezeu le-a folosit cu putere și acestea și-au îndeplinit rolurile vitale în anumite momente din istoria lui Israel.

NOUL TESTAMENT

Noul Testament menționează punerea deoparte sau ungerea unor persoane cu ocazia alegerii celor doisprezece apostoli, a celor șapte diaconi, a lui Pavel, Barnaba, Timotei, a prezbiterilor și diaconilor. Aici se găsește originea practicii NT de hirotonire în biserica creștină primară. Scriitorii NT folosesc mai mulți termeni grecești pentru hirotonire. Unele versiuni în engleză traduc cu „a hirotoni”, iar altele folosesc alte cuvinte, însă ideea de hirotonire, de instalare într-un anumit oficiu, se păstrează în text (ex., Marcu 3:14, Tit 1:5).⁵²

Primul pas major în organizarea bisericii NT a fost rânduirea [hirotonirea] de către Isus a celor doisprezece apostoli, oglindind stabilirea bisericii VT pe temelia celor doisprezece patriarhi, fiii lui Iacov. Isus a arătat importanța pe care El a acordat-o rânduiri apostolilor rugându-Se toată noaptea dinaintea acestui eveniment cardinal. Atunci Isus i-a pus deoparte, i-a separat pe cei doisprezece apostoli de grupul mai mare de ucenici. Ellen G. White scria: „Cu ocazia rânduiri celor doisprezece s-a făcut primul pas în organizarea bisericii care, după înălțarea la cer a lui Hristos, urma să îndeplinească lucrarea Lui pe pământ. Despre această rânduire, Biblia spune: ‚Isus S-a suit pe munte; a chemat la El pe cine a vrut și ei au venit la El. A rânduit dintre ei doisprezece, ca să-i aibă cu Sine și să-i trimită să propovăduiască’ (Marcu 3:13-14).”⁵³ Cu această ocazie, „Hristos i-a uns ca reprezentanți ai Săi și le-a dat însărcinarea ungerii, mandatul lor.”⁵⁴

Mai târziu, Isus a precizat faptul că El i-a ales pe acești bărbați pentru funcția specială de a conduce lucrarea de stabilire a bisericii NT (Ioan 15:16). Aici devine clar faptul că mai înainte de toate vine chemarea lui Dumnezeu. Apoi, după ce cel chemat răspunde, urmează numirea într-un anumit oficiu. Apostolii au fost selectați, numiți sau rânduți pentru o lucrare specială de predicare, scoatere a demonilor și vindecare (Mat. 10:1,7,8).

Dat fiind că Isus adesea și-a pus mâinile asupra oamenilor pentru vindecare și binecuvântare, pare firesc ca El să procedeze la fel și în rânduirea celor doisprezece. Biblia consemnează o practică similară folosită în punerea deoparte a Leviților și a lui Iosua (Num. 8:10; 27:18). Ellen White confirmă faptul că Isus „a adunat grupa cea mică în jurul Lui și, îngenunchind în mijlocul lor și punându-și mâinile pe capul lor, a înălțat o rugăciune, consacrandu-i pentru lucrarea Sa cea sfântă. În felul acesta, Domnul i-a rânduit [*hirotonit*] pentru lucrarea Evangheliei.”⁵⁵

Al doilea pas major în organizarea bisericii a fost făcut odată cu rânduirea celor șapte „diaconi”. Pentru a rezolva tensiunile iscate de distribuția inechitabilă a ajutoarelor la văduvele bisericii și povățuți fiind de către apostoli, credincioșii au ales șapte bărbați care să supravegheze această lucrare și „i-au adus înaintea apostolilor care, după ce s-au rugat, și-au pus mâinile pe ei”. Hirotonirea acestor bărbați de către apostoli a contribuit la unitatea și creșterea rapidă a bisericii (Fapte 6:1-7).

2014), 14-15 (citată din Wayne Grudem, *Evangelical Feminism and Biblical Truth* [Sister, OR: Multnomah Publishers Inc., 2004], 133 [sublinierea îi aparține lui Grudem]), <http://www.adventistarchives.org/women-of-the-old-testament.pdf.53>

⁵² Edwin E. Reynolds și Clinton Wahlen, „The Minority Report”, NAD *Theology of Ordination Committee Report* (noiembrie 2013), 203, <http://static.squarespace.com/static/50d0ebeb4b0ceb6af5fdd33/t/527970c2e4b039a2e8329354/1383690434980/nad-ordination-14-minority.pdf>.

⁵³ Ibid., 18.

⁵⁴ White, „The Regions Beyond”, PUR 4 dec. 1902.

⁵⁵ DA 296, italicele adăugate

Pasajul nu numește în mod explicit oficiul în care au fost numiți cei șapte; totuși termenii grecești folosiți pentru „a sluji” (*diakoneō*, Fapte 6:2) și „slujire” (*diakonia*, Fapte 6:1, KJV: „...pentru că văduvele lor erau neglijate în slujirea [diakonia] zilnică”, Fapte 6:4, KJV: „lucrarea [diakonia] cuvântului”) au aceeași rădăcină ca termenul pentru „diacon” (*diakonos*). Ca un istoric conștiincios, Luca a evitat desemnarea acestor oameni drept „diaconi”, dat fiind că titulatura acestui oficiu a apărut puțin mai târziu. Pavel descrie calificările pentru oficiile hirotonite atât pentru prezbiter, cât și pentru diacon în 1 Timotei 3:1-3. Aceste calificări pentru prezbiteri apar și în Tit 1:5-9.

Spre deosebire de apostoli cărora le-a fost încredințată „lucrarea cuvântului”, cei șapte diaconi au fost rânduiți ca să aibă grijă în primul rând de nevoile materiale ale bisericii.⁵⁶ Potrivit soarei White, această evoluție în organizarea bisericii era „după planul lui Dumnezeu”⁵⁷. Deși cei șapte „au fost rânduiți pentru lucrarea specială de a se îngriji de nevoile săracilor”, nu erau împiedicați de la „a învăța pe alții credința. Dimpotrivă, ei erau întrutotul calificați ca să-i învețe pe alții adevărul și erau angajați în lucrare cu mare râvnă și succes”⁵⁸. Rânduirea diaconilor a fost similară cu rânduirea leviților (Num. 8:9, 10). În ambele cazuri, implica punerea mâinilor, comunitatea era implicată, iar cei rânduiți urmau să slujească pentru comunitate. Astfel, două oficii fundamentale au fost stabilite în Ierusalim: oficiul de apostol (și, mai târziu, prezbiter) pentru lucrarea cuvântului, și, respectiv, oficiul de diacon, pentru slujirea nevoilor materiale și practice ale bisericii. Ellen White scria că „organizația bisericii de la Ierusalim trebuia să servească drept model pentru organizarea bisericilor din toate celelalte locuri unde solii adevărului aveau să convertească oameni la Evanghelie.”⁵⁹

Rânduirea lui Barnaba și a lui Pavel a avut loc în biserica din Antiohia, Siria. Aici, în timp ce anumiți profeți și învățători slujea și posteau, Duhul Sfânt le-a spus: „Puneți-Mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat.” După ce „au postit și s-au rugat și și-au pus mâinile peste ei, i-au trimis” (Fapte 13:2,3, NKJV). Acești bărbați erau acum „trimiși de Duhul Sfânt” ca misionari (Fapte 13:4).

Ellen White ne spune mai multe cu privire la semnificația hirotonirii în cazul punerii deoparte a lui Pavel și a lui Barnaba. Prin hirotonire, „ei au fost împuterniciți de biserică nu doar să învețe adevărul, dar și să săvârșească ritualul botezului și să organizeze biserici, fiind investiți cu autoritate eclesiastică deplină”⁶⁰. A fost „o recunoaștere publică a însărcinării lor divine de a le duce Neamurilor vestea cea bună a Evangheliei”⁶¹. Dat fiind că Pavel și Barnaba „deja își primiseră mandatul de la Însuși Dumnezeu”, ceremonia „nu adăuga nici un har nou sau calificare efectivă. Aceasta nu era decât o formă de recunoaștere a alegerii pentru o slujbă anumită și o recunoaștere a autorității cuiva în acea slujbă. Prin aceasta, se punea sigiliul bisericii asupra lucrării lui Dumnezeu.”⁶² Atunci „când slujitorii bisericii credincioșilor” și-au pus mâinile asupra lui Pavel și a lui Barnaba, „prin actul acesta, Îi cereau lui Dumnezeu să-Și reverse binecuvântarea Sa asupra apostolilor aleși, în consacrarea

---

⁵⁶ De vreme ce „diacon” (*diakonos*, în greacă) trebuie să fie bărbatul unui singure neveste (1Tim. 3:12), Fivi, deși este numită „*diakonos*” (Rom. 16:1), nu ar fi putut să slujească în acest oficiu. Cuvântul *diakonos* este folosit în Noul Testament doar rareori cu sensul de „diacon” (Fil. 1:1; 1Tim. 3:8,12). De regulă, are sensul mai general de „slujitor” (de exemplu, Mat. 22:13; Marcu 9:35; Rom. 15:8 etc.), motiv pentru care, în majoritatea traducerilor, Fivi din Rom. 16:1 este referită doar ca „slujitoare” a bisericii din Chencrea.

⁵⁷ AA 89

⁵⁸ Ibid., 90

⁵⁹ Ibid., 91

⁶⁰ Ibid. 161

⁶¹ Ibid.

⁶² AA 161-162

acestora în lucrarea specială la care fuseseră rânduiți”⁶³. Pavel considera „rânduirea lui formală ca marcând începutul unei noi și importante epoci în lucrarea sa”, și „data de începere a apostolatului său în biserica creștină”, ca să vestească Evanghelia la Neamuri, după cum Petru, Iacov și Ioan fuseseră rânduiți să Îl predice pe Hristos, iudeilor.⁶⁴

În cursul călătoriilor lor în Asia Mică, Pavel și Barnaba au organizat grupurile de credincioși în biserici și „au rânduit prezbiteri în fiecare biserică și, după ce s-au rugat și au postit, i-au încredințat în mâna Domnului în care crezuseră” (Fapte 14:23). Observăm aici că modelul organizațional al bisericii din Ierusalim era implementat în „câmpul misionar”. Ulterior, când Pavel a aflat de comportamentele dezordonate din unele biserici, le-a trimis asociaților săi, Timotei și Tit, epistole cu instrucțiuni stricte privitoare la calificările pentru prezbiteri și diaconi, cu scopul de a restaura ordinea în biserici și a preveni apariția problemelor (1 Tim. 3:1-14; Tit 1:5-9). În întreaga istorie a creștinătății, aproape toate bisericile creștine au adoptat aceste criterii.⁶⁵

În epistolele lui Pavel se fac două referiri la hirotonirea lui Timotei (1 Tim. 4:14, 2 Tim. 1:6). Având în vedere implicarea lui Timotei în misiunea lui Pavel, este clar că Timotei nu era doar un prezbiter local, ci îndeplinea mai degrabă rolul unui prezbiter sau lucrător itinerant sau călător, prezentând creștinismul biblic bisericilor nou-înființate în întregul Imperiu Roman.

SLUJBE ȘI DARURI

DARUL PASTORAȚIEI

În Noul Testament nu apare slujba de pastor. În Efeseni 4:8, 11, 12, „pastorul” este referit drept un dar al slujirii. Pavel vorbea despre acest dar spiritual în însărcinarea dată prezbiterilor bisericii din Efes. „Luați seama dar la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi [supraveghetori], ca să păstoriți Biserica Domnului, pe care a câștigat-o cu sângele Său” (Fapte 20:28). Apostolul Petru, care se considera pe sine tot un prezbiter, vorbește despre acest dar în mod asemănător: „Sfătuiesc pe prezbiterii dintre voi, eu, care sunt un prezbiter ca și ei...: păstoriți turma lui Dumnezeu care este sub paza voastră, nu de silă, ci de bunăvoie, după voia lui Dumnezeu, nu pentru un câștig mârșav, ci cu lepădare de sine. Nu ca și cum ați stăpâni peste cei care v-au căzut la împărțire, ci făcându-vă pilde turmei” (1 Pet. 5:1-3). Între răspunderile prezbiterilor se găsește și aceea de a-i păstori, de a-i hrăni și a-i proteja pe membrii bisericii. Dacă între darurile lor nu se găsește și darul păstoririi, ei nu se califică pentru această slujbă. Totuși, darul acesta nu este limitat doar la slujba de prezbiter sau lucrător. Darul păstoririi sau al pastorației poate fi manifestat și de persoane care activează în alte vocații, profesii sau slujbe care implică o purtare de grijă.

Ellen G. White a folosit termenii „pastor” sau „pastorii turmei” în acest mod, ca atunci când scria că „responsabilități trebuie așezate asupra *membrilor bisericii*. Spiritul misionar trebuie trezit ca niciodată înainte, și, potrivit nevoilor, trebuie rânduiți lucrători care să lucreze ca pastori pentru turmă, depunând eforturi personale pentru a aduce biserica la acea stare care să lase să se vadă în ea viața și activitatea spirituală”⁶⁶.

---

⁶³ Ibid., 162

⁶⁴ Ibid., 164-165

⁶⁵ Damsteegt, P. Gerard, „Women’s Status and Ordination as Elders or Bishops in the Early Church, Reformation and Post-Reformation Eras” (lucrare prezentată în cadrul Comitetului de Studiu al Teologiei Hirotonirii, 22-24 iulie 2013), <http://www.adventistarchives.org/womens-status-and-ordination-as-elders-or-bishops-in-the-early-church.pdf>

⁶⁶ 5T 723, italicele adăugate.

Acesta pare să fie sensul intenționat de dânsa și în binecunoscuta afirmație cu privire la evangheliștii cu literatura, anume că „însoțirea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu este ceea ce pregătește lucrătorii, bărbați și femei, ca să devină pastori pentru turma lui Dumnezeu.”⁶⁷ Ellen White nu cerea Bisericii să deschidă calea pentru slujirea femeilor ca pastori, la fel ca bărbații, pentru că, puțin mai jos, în același volum, ea îi îndeamnă în mod repetat pe „tinerii bărbați” să intre în lucrarea de pastorație, fără a spune deloc că și femeile ar trebui să facă la fel.⁶⁸

SLUJBELE ÎN BISERICA NOULUI TESTAMENT ȘI DARURILE DUHULUI SFÂNT

În timp ce darurile spirituale includ grija pastorală, aceasta nu este echivalentă cu slujba biblică de prezbiter – referit, în prezent, mai ales ca „pastor”. În Noul Testament, putem distinge între slujbe și daruri după cum urmează: (1) Sunt menționate trei slujbe în biserică: apostoli (Fapte 1:21-25), prezbiteri/supraveghetori (1 Tim. 3:1-7; Tit 1:5-9) și diaconi (Fapte 6:1-6, 1 Tim. 3:8-13). În schimb, darurile sunt multe (1 Cor. 12:8-11; 28-30; Rom. 12:6-8; Efes. 4:11). Fiecare credincios a primit cel puțin un dar (1 Pet. 4:10). (2) Cei care ocupă oficiile sunt rânduiți [hirotoniți], numiți sau aleși în baza unor calificări explicite (Fapte 6:3; 14:23; 1 Tim. 3:1-13, Tit 1:5-9). Darurile, însă, sunt acordate potrivit cu voia Duhului Sfânt, fără nicio calificare declarată (Efes. 4:7; Rom. 12:6; 1 Cor. 12:11,18,28). (3) Cu toate că fiecare credincios are măcar un dar, nu fiecare credincios are și o slujbă în biserică (Efes. 4:7; 1 Cor. 12:7,11; Rom. 12:4). (4) Un prezbiter nu trebuie să fie „întors la Dumnezeu curând” (1 Tim. 3:6), dar darurile sunt acordate necondiționat de vârstă sau experiență. (5) Slujbele de prezbiter și diacon sunt limitate la „bărbatul unei singure neveste” (1 Tim. 3:2, 12; Tit 1:6),⁶⁹ în timp ce darurile sunt acordate și bărbaților, și femeilor (Fapte 21:9, 10; 1 Cor. 11:5).⁷⁰ Din nefericire, în discuția cu privire la hirotonire, unii adventiști de ziua a șaptea confundă *darul* păstoririi cu *oficiul, slujba* de prezbiter/pastor, în dezacord cu modelul biblic.

HIROTONIREA ȘI PUNEREA MÂINILOR

Biserica trebuie să aleagă persoane înzestrate, al căror stil de viață îndeplinește criteriile biblice pentru slujba de prezbiter sau diacon. Lucrul acesta trebuie făcut cu grijă, cu multă rugăciune și post, cerând călăuzirea Duhului Sfânt în alegerile făcute. Serviciul de hirotonire așează persoane în aceste slujbe prin punerea mâinilor de către lideri hirotoniți ai bisericii – pastori sau prezbiteri (2 Tim 1:6; 1 Tim. 4:14). Deși hirotonirea persoanelor în slujba biblică de leadership de prezbiter sau diacon este însoțită de punerea mâinilor, nu fiecare situație de punere a mâinilor este echivalată cu hirotonirea într-un oficiu al bisericii. Într-un binecunoscut exemplu, Ellen White scria: „Femeile care doresc să consacre o parte din timpul lor, slujirii Domnului, să fie

---

⁶⁷ 6T 322

⁶⁸ Ibid., 411-416

⁶⁹ Cu toate că Biblia nu menționează slujba de „diaconesă”, faptul că Pavel se referă la „femei” atunci când vorbește despre slujba de diacon (1 Tim. 3:11) sugerează faptul că unele femei au primit în biserică primară, un rol care nu se deosebea de cel al diaconeselor de astăzi. Aceste femei nu au fost rânduite într-o slujbă oficială în biserică, ci se pare că au desemnat să-i ajute pe diaconi în lucrarea lor, mai ales în cea de ajutorare a altor femei (21 MR 97).

⁷⁰ Această listă este adaptată după Harold W. Hoehner, „Can a Woman be a Pastor-Teacher?” *Journal of Evangelical Theological Society* 50/4 (dec. 2007):763-764. Vezi de asemenea Pfandl, „Evaluation of Egalitarian Papers”, 10-11, <http://www.adventistarchives.org/evaluation-of-egalitarian-papers.pdf>

desemnate să viziteze pe cei bolnavi, să aibă grijă de copii și să slujească nevoilor celor săraci. Să fie puse deoparte pentru această lucrare prin rugăciune și punerea mâinilor. În unele cazuri, va fi nevoie ca ele să se sfătuiască cu slujbașii sau pastorul bisericii; dar, dacă sunt femei consacrate, păstrând o legătură vitală cu Dumnezeu, ele vor fi o forță pentru bine în biserică. Acesta este un alt mijloc de a întări și a zidi biserica.”⁷¹

Unii au înțeles de aici că femeile ar trebui hirotonite în lucrarea Evangheliei. Însă, Ellen White nu vorbește despre hirotonire, ci despre punerea deoparte a acestor femei pentru o anumită lucrare sau slujire. Ele sunt lucrători part-time desemnați „să viziteze pe cei bolnavi, să aibă grijă de copiii și să slujească nevoilor celor săraci”. Această însărcinare nu le face slujbași ai bisericii pentru că, așa cum spune Ellen White, „în unele cazuri, va fi nevoie ca ele să se sfătuiască cu slujbașii sau pastorul bisericii”. Conducătorii bisericii sunt sfătuiți să le pună deoparte pentru această lucrare „prin rugăciune și punerea mâinilor”. Scopul acestei ceremonii este de a recunoaște și a implementa „*un alt mijloc de a întări și a zidi biserica*”.⁷² Atunci, această ceremonie nu reprezintă o hirotonire în una din slujbele Noului Testament, ci punerea mâinilor le dedica pe aceste femei unei anumite lucrări care avea să întărească biserica.⁷³

Acest exemplu clarifică faptul că punerea mâinilor poate fi folosită pentru a desemna membri ai bisericii să îndeplinească anumite activități sau slujiri, afirmând abilitățile, talentele și darurile unice pe care li le-a dat Dumnezeu, dar nu trebuie echivalată cu hirotonirea într-o slujbă biblică de conducere, de prezbiter sau de pastor.

HIROTONIREA ȘI UNITATEA MONDIALĂ

O parte importantă din ultima rugăciune a lui Isus pentru ucenicii Săi din Ioan 17 se referă la unitatea lor viitoare. El s-a rugat ca ei să fie “sfințiți prin adevăr...pentru ca toți să fie una, așa cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine, pentru ca și ei să fie una în Noi” (versetele 19, 21). Unitatea se bazează pe unirea cu Isus și acceptarea adevărului Său, care vine prin auzirea cuvintelor Sale așa cum sunt ele prezentate în Scriptură (Ioan 5:39; Romani 10:17). Această unitate este prin ea însăși o mărturie puternică, având ca scop “ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis” (Ioan 17:21). Astfel unitatea bazată pe Biblie este vitală pentru îndeplinirea misiunii bisericii.

---

⁷¹ White, „The Duty of Ministers and the People”, RH 9 iulie 1895

⁷² Ibid., italicile adăugate. Un alt exemplu invocat este cel al medicului misionar, căruia Ellen White i-a spus să fie „pus deoparte pentru lucrarea sa cu aceeași sfințenie cu care este slujitorul Evangheliei” (Ev. 546). În acest caz, însă, ea nu menționează explicit punerea mâinilor, ca parte a serviciului, deși s-ar putea să se fi gândit la aceasta. În orice caz, declarația sa lămurește faptul că un astfel de serviciu nu însemna hirotonire în lucrarea Evangheliei.

⁷³ Ellen White scria despre femeile care „fac o lucrare care se încadrează în domeniul slujirii pastorale, chiar dacă nu au fost hirotonite prin punerea mâinilor” (GW 452).

De la începuturile noastre ca adventiști, importanța selectării înțelepte a pastorilor ne-a fost transmisă prin inspirație ca fiind esențială pentru unitatea noastră.⁷⁹ Deși fiecare dintre noi este chemat să vestească “motivul speranței” care este în noi (1 Petru 3:15), prezbiterii și pastorii, care “se ostensesc cu propovăduirea și cu învățătura” (1 Timotei 5:17) sunt însărcinați în mod special să proclame și să predea Cuvântul lui Dumnezeu cu acuratețe (2 Timotei 2:15; Tit 1:9). Ei sunt puși deoparte pentru munca lor prin ritualul hirotonirii, pe baza chemării lui Dumnezeu și a recunoașterii regionale din partea bisericii (Fapte 13:3) în armonie cu biserica globală (Matei 28:18-20).⁸⁰ Proclamarea Evangheliei în timpul sfârșitului culminează la scară mondială, cu un popor unit “care păzește poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apocalips 14:12). Diferite propuneri de regionalizare a practicii hirotonirii pot pune în pericol unitatea noastră organizațională și pot deschide ușa pentru regionalizarea organizației bisericii. Nu este clar unde ar sfârși acest proces de regionalizare progresivă. Pentru biserică este cel mai bine să rămână unită pentru ca mărturisirea ei globală să fie cea mai eficientă.

UN REZUMAT AL HIROTONIRII BIBLICE

Hirotonirea este o punere deoparte a unor bărbați pentru o funcție sacră de conducere în biserică. Pentru a fi calificați la o astfel de funcție, ei trebuie să îndeplinească calificările din Biblie. Isus a fost Cel care a instituit acest serviciu când a înființat biserica Noului Testament. Hirotonind oamenii astăzi, este important să reținem că Dumnezeu este Cel care îi cheamă la o astfel de funcție. Iar El îi cheamă numai pe cei care îndeplinesc criteriile pe care El le-a prezentat în Cuvântul Său. Liderii bisericii locale ar trebui să hirotonească bărbați în funcția de prezbiter numai după o examinare atentă, cu rugăciune și post, pentru a vedea dacă criteriile din Biblie pentru această funcție sunt îndeplinite.

Urmând practica din Noul Testament, cei care participă la punerea mâinilor peste cei care sunt hirotoniți ca prezbiteri locali sunt hirotoniți ca pastori sau prezbiteri ai bisericii locale. Cei care conduc acest serviciu reprezintă biserica, nu pe ei înșiși. Înainte ca o persoană să fie numită ca pastor, pastorii hirotoniți evaluează de asemenea stilul de viață și experiența candidatului în lumina criteriilor din Biblie. După o evaluare de succes și dovezi clare ale prezenței Duhului Sfânt în lucrarea, viața și familia lui, și el va fi pus deoparte prin hirotonire, de data aceasta pentru o lucrare mai mare. În acest serviciu de hirotonire, el va fi investit cu autoritate eclesiastică deplină care include, pe lângă munca unui prezbiter local, instruirea și supervizarea mai multor biserici, botezarea noilor credincioși, și plantarea și organizarea de noi biserici.

Dincolo de regiunea locală geografică, această hirotonire autorizează pastorul să servească comunitatea mondială a Adventiștilor de Ziua a Șaptea — o expresie a unității noastre globale. Acesta este motivul pentru care hirotonirea nu ar trebui să fie implementată

---

⁷⁹ Vezi EW 97-104.

⁸⁰ LP 43.

regional. Permiteea autonomiei regionale poate aduce neîncredere și dezbinare în câmpul mondial unde un “pastor hirotonit” este recunoscut într-o diviziune dar este interzis în alta.

Pavel arată că fiecare membru primește de la Duhul Sfânt un dar pentru binele bisericii (1 Corinteni 12:7) și pentru unitatea sa (1 Corinteni 12:12-27). Darul primit nu este pentru laudă ci “pentru desăvârșirea sfinților în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, pînă vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos;” (Efeseni 4:12, 13).

Din aceste lucruri tragem concluzia că femeile pot îndeplini multe roluri valoroase de servire în biserică în armonie cu darurile spirituale care le-au fost date. Oricum, criteriile biblice pentru supervizarea unei sau mai multor biserici ca prezbiteri sau pastori includ mențiunea că cei însărcinați cu îngrijirea bisericii lui Dumnezeu și a casei Sale trebuie să fie “soțul unei singure soții.” În acest timp de renaștere și reformă, ca parte a misiunii sale încredințate de divinitate, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea trebuie să cheme oamenii să iasă din Babilon și să revină la Biblie care este Cuvântul lui Dumnezeu și la regula credinței și a practicii. Toate învățăturile bisericii rămășiței din profeția biblică trebuie să se bazeze ferm pe mesajul clar al Bibliei, în pregătirea pentru ploaia târzie și iminenta revenire a lui Hristos.

Puterea Bisericii constă în ascultarea ei față de Biblie. Nu ar trebui să ne temem să facem ceea ce Biblia ne cheamă să facem, chiar dacă cultura din jurul nostru nu este de acord. Aceasta îi chemăm pe alții să facă în legătură cu respectarea Sabatului, dietă, și alte chestiuni, și ar trebui să fim gata să facem la fel și noi în acest timp. După cum știm, timpul se apropie repede când o zi falsă de închinare va fi impusă iar respectarea Sabatului va deveni și mai dificilă. Oare ne testează Dumnezeu acum în puncte mai puțin importante pentru a dezvolta lecțiile de credință necesare pentru a rezista acestor teste mai dificile din viitor? Dumnezeu va onora credincioșia față de El și de Cuvântul Său. Fie să ne găsească doritori ca indivizi și ca biserică să luăm poziție pentru El într-un timp când lumea și chiar mulți creștini devin din ce în ce mai ostili față de adevărurile vitale, eterne ale Scripturii. Isus ne încurajează: “Fii credincios până la moarte și îți voi da cununa vieții” (Apocalips 2:10). Să trăim astfel încât să-L putem auzi spunând: “Bine, rob bun și credincios” (Matei 25:21).

RĂSPUNSURI LA UNELE ÎNTREBĂRI DESPRE HIROTONIRE⁸¹

Permite preoția tuturor credincioșilor ca femeile să fie hirotonite ca pastori?

“Voi însă sînteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfînt, un popor, pe care Dumnezeu Și l-a cîștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile

---

81 Această secțiune inspirată din Pfandl, “Evaluation of Egalitarian Papers,” <http://www.adventistarchives.org/evaluation-of-egalitarian-papers.pdf>.

minunate ale Celui ce v'a chemat din întunec la lumina Sa minunată” (1 Petru 2:9).

Deși Petru îi numește pe creștini “o preoție împărătească,” aceasta nu înseamnă că toți adulții și copiii, de ambele sexe, servesc ca preoți sau pastori hirotoniți. Așa cum Dumnezeu a numit vechiul Israel o “împărăție de preoți” dar a stabilit preoția lui Aaron și a fiilor săi ca lideri spirituali, la fel în biserica creștină apostolii și prezbiterii au fost stabiliți ca lideri, și ei toți au fost bărbați.

Israel a fost o preoție împărătească pentru că fiecare israelit era membru al comunității legământului și era așteptat să prezinte Evanghelia lumii și să o pregătească pentru sosirea lui Mesia. Cu alte cuvinte, obiectivul chemării lui Dumnezeu pentru fiecare membru din Israel era să evanghelizeze lumea, iar preoții și leviții erau chemați să conducă și să învețe poporul cum să facă aceasta. Similar, toți creștinii sunt o preoție împărătească, chemată să spună lumii ce a făcut Isus și că El vine din nou, dar este rolul prezbiterilor/priveghetorilor să conducă și să învețe oamenii cum să facă aceasta. Conceptul de “preoție împărătească” susține conducerea prezbiterilor și diaconilor, și nu deschide ușa pentru hirotonirea femeilor ca prezbiteri/pastori.

A fost abolită ierarhia de către Isus și apostoli?

Isus i-a chemat la El, și le-a zis: „Știți că cei priviți drept cîrmuitori ai neamurilor, domnesc peste ele, și mai marii lor le poruncesc cu stăpînire. Dar între voi să nu fie așa. Ci oricare va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru; și oricare va vrea să fie cel dintîi între voi, să fie robul tuturor.” (Marcu 10:42-44).

A spune că cuvintele lui Isus din Marcu 10:43 constituie o respingere, sau o inversare, a modelului ierarhic este fals. Isus a condamnat egoismul, sau înălțarea de sine a folosirii autorității, dar El nu a condamnat o structură a autorității per se. Când Isus a spus: “Dar între voi să nu fie așa,” El se adresează în special celor doisprezece. Fiecare dintre ei dorea să fie “primul” în împărăția pe care toți o așteptau ca Domnul s-o înființeze în curând (Matei 18:1). Ei au uitat că adevărata măreție cere să renunți la măreție ca obiectiv în viață. Cei doisprezece erau înrudiți unii cu alții în toate sensurile cuvîntului. Isus i-a avertizat să nu se comande unii pe alții, nici să nu caute locul cel mai înalt sau să exercite puterea peste ceilalți. Totuși biserica Noului Testament a fost clar structurată cu niveluri de autoritate (apostoli, prezbiteri, diaconi). Nu toată lumea putea fi apostol, prezbiter sau diacon. Apostolia era un dar spiritual distribuit de Duhul Sfânt conform cu voia Sa (1 Corinteni 12:3-11; 28-31). Prezbiterii și diaconii trebuiau să fie aleși cu grijă conform unor criterii clare (1 Timotei 2:10-3:13). Cei care dețineau o funcție aveau autoritate peste ceilalți (1 Corinteni 16:15, 16; Evrei 13:17; 1 Timotei 5:17). Prezbiterii aveau autoritate în biserică. Pavel i-a scris lui Tit: “Spune lucrurile acestea, sfătuieste și muștră cu deplină putere. Nimeni să nu te disprețuiască” (Tit 2:15).

Deci Isus nu a interzis exercitarea autorității cerești. El S-a opus față de exercitarea

egoistă a autorității. Biserica Noului Testament a fost clar organizată pe niveluri de autoritate. Nu toată lumea a avut aceeași autoritate, dar fiecare trebuia să respecte și să se supună celor cu o autoritate mai înaltă, și fiecare era răspunzător pentru servirea responsabilă, în smerenie și cu iubire, a celor care aveau o autoritate mai mică. Oricum, nivelurile de autoritate arată către o ierarhie.

Cuvântul “cap” din 1 Corinteni 11:2-16 înseamnă mai mult “sursă” decât autoritate?

Pavel începe sfaturile sale declarând principiul biblic că “Hristos este Capul oricărui bărbat, bărbatul este capul femeii, și Dumnezeu este Capul lui Hristos” (v. 3).

Susținerea că cuvântul “cap” este deseori înțeles ca putere conducătoare, dar că aceasta nu este normal în limba greacă, este incorectă. *Lexiconul Grecesc* al lui Walter Bauer la sensul figurativ pentru *kephalē* (cap) spune că cap “în cazul ființelor vii” denotă “rang superior,” și citează exemple de texte atât din Scriptură cât și din afara ei.⁸² Nicio referință nu este dată pentru *kephalē* ca sursă; de fapt, în ultima ediție a *Lexiconului*, “sursă” este respins clar ca un posibil înțeles pentru cap.⁸³ Este clar că intenția folosirii metaforice pentru “cap” este să descrie pe cineva care deține un rang superior ca lider, stăpân, conducător, figură de autoritate, sau altă persoană de prim rang între ceilalți.

Trebuie să înțelegem “cap” din 1 Corinteni 11 așa cum este el folosit în expresiile paralele găsite în alte pasaje ale lui Pavel, cum ar fi Efeseni 5:23: “căci bărbatul este capul nevestei, după cum și Hristos este capul Bisericii.” Soțul nu este în mod sigur sursa soției, și ar fi ciudat să înțelegem în același context că Hristos este sursa bisericii, când El este descris nu ca Fondatorul bisericii ci ca Mântuitorul ei, iar relația este clar definită în versetul următor ca fiind una de supunere față de cap: “Și după cum Biserica este supusă lui Hristos, tot așa și nevestele să fie supuse bărbaților lor în toate lucrurile. (Efeseni 5:24). La fel, în Coloseni 1:18, unde se declară că Hristos este “Capul trupului, al Bisericii,” textul declară clar scopul: pentru ca “în toate lucrurile să aibă întâietatea.” Chestiunea este una de rang, nu de sursă.

Sensul lui “cap” din 1 Corinteni, ca urmare, este conducere, nu sursă. Conducerea către care arată Scriptura, și care a fost modelată de Hristos, este conducere iubitoare, grijulie, altruistă căreia femeile i se supun voluntar, așa cum arată Efeseni 5:22-33 și 1 Petru 5:2, 3.

Supunerea reciprocă înseamnă că nu mai există conducere masculină?

“Supuneți-vă unii altora în frica lui Hristos.” (Efeseni 5:21)—Oamenii au folosit acest verset pentru a arăta că soții și soțiile trebuie să se supună unii altora. Textul, spun ei, ne solicită tuturor să fim supusul celuilalt și nu doar femeile să se supună soților lor. Ei trag

82 Frederick William Danker, W. F. Arndt, and F. W. Gingrich, *Lexicon Greco-Englez al Noului Testament*, ediția a treia (Chicago, IL: University of Chicago Press, 2000), 542.

83 Ibid., citând pe Joseph A. Fitzmyer, “O altă privire asupra *Kephalē* în 1 Corinteni 11.3,” *NTS* 35 (1989): 503-11. Vezi și, mai recent, Fitzmyer, “*Kephalē* în 1 Corinteni 11:3,” *Interpretarea* 47 (1993): 52-59, esp. 57: “Cei care au susținut că ‘sursă’ este sensul intenționat de Pavel nu au oferit vreun alt argument decât acela că *kephalē* nu ar fi însemnat ‘conducător, lider, cel cu autoritate’ pe timpul lui Pavel. Dovada adusă mai sus arată că era în mod sigur posibil pentru un scriitor evreu elenistic ca Pavel să folosească cuvântul în acel sens [‘conducător’]. Ca urmare, argumentul lor s-a prăbușit, iar înțelegerea tradițională trebuie reținută.”

concluzia că nu mai există o conducere masculină în familie și în biserică.

Când citim mai departe în Efeseni vedem trei tipuri de relații care arată cum au oamenii nevoie să relaționeze unii cu alții. Prima se ocupă de relații între soți și soții (Efeseni 5:22-33), următoarea între copii și părinți (Efeseni 6:1-4), și ultima între sclavi și stăpâni (Efeseni 6:5-9). În acest context, cum lucrează supunerea reciprocă în fiecare dintre aceste relații?

Dumnezeu ne cheamă pe toți să ne supunem unii altora reciproc, dar nu ne cere să ne supunem unii altora în același mod. Nicăieri în Biblie nu sunt chemați soții să asculte de soțiile lor. În loc, soții sunt solicitați să se sacrifice pe ei înșiși pentru soțiile lor. Soțul este de asemenea chemat să servească drept “cap al soției,” față de care soția este chemată să se supună. Soțul este capul, nu un dictator. Ca și cap, soțul este liderul familiei; dar el trebuie să conducă așa cu Hristos conduce ca și “cap al bisericii”—cu compasiune, bunăvoință, dreptate, deschidere, onestitate, responsabilitate, cu hotărâre. Soției i se cere să se supună soțului “în toate lucrurile”—nu cu răutate sau împotrivire, ci cu bucurie, înțelepciune, noblețe, “la fel ca Domnului.”

În următorul exemplu al lui Pavel copiii sunt solicitați să asculte de părinții lor; părinții nu sunt solicitați să asculte de copiii lor. Biblia cere copiilor să asculte de părinții lor în totul, căci aceasta îi place Domnului. Dar tații nu trebuie să-și provoace copiii. Sclavii sunt chemați să-și asculte stăpânii în toate lucrurile, nu ca și cum ar vrea să placă oamenilor, ci cu curăție de inimă—ca și când ar servi pe Domnul și nu pe oameni. Stăpânii nu trebuie să primească ordine de la sclavii lor, dar stăpânii trebuie să-i trateze pe sclavii lor cu dreptate, știind că “Stăpânul lor și al vostru este în cer.”

Biblia solicită nu doar soțiile, ci pe noi toți, să ne supunem unii altora. Ea ne cere să facem aceasta în singurul mod în care poate fi făcut—cu ochii ațintiți spre Isus. Dar ea ne cheamă să ne supunem în moduri diferite, potrivite pentru rolurile noastre diferite. Biblia le cere soților să poarte responsabilitatea primară pentru conducerea familiei, asemenea Domnului. Și ea le cere soțiilor să se supună soților lor, “ca Domnului.”⁸⁴

Pot fi hirotonite femeile pentru că conducerea masculină este un ideal, nu ceva absolut?

Este adevărat că Isus face o distincție între greutatea diferitelor instrucțiuni divine. El le-a spus fariseilor că, în ciuda scrupulozității lor față de zecime, ei neglijaseră “cele mai însemnate lucruri din lege: dreptatea, mila și credincioșia” (Matei 23:23). Dar trebuie să ne reamintim că El a continuat spunând: “Pe acestea trebuia să le faceți, și pe acelea să nu le lăsați nefăcute.” Doar pentru că o poruncă biblică nu este la fel de fundamentală ca altele nu ne conferă autoritatea de a o altera ca și cum ar fi flexibilă, în funcție de situație. Biblia are multe exemple despre cei care au crezut că o poruncă a lui Dumnezeu era flexibilă când ea nu era.

---

84 Adaptat din C. Mervyn Maxwell, “Mutual Submission: What is it?” *Adventists Affirm*, Fall 1987, 23-27.

Adam și Eva au fost pedepsiți pentru că au mâncat dintr-un fruct—un act care sigur nu este greșit în majoritatea circumstanțelor. Jertfa lui Cain a fost respinsă datorită unei modificări a ceea ce Dumnezeu îi ceruse să folosească în închinare, iar Uza a fost pedepsit doar pentru că a sprijinit arca—ambele călcări ale poruncilor care nu au legătură cu legea morală. Nadab și Abihu au fost pedepsiți când au oferit un foc diferit față de cel ordonat de Dumnezeu pentru a fi folosit în sanctuar—din nou o poruncă ce nu se găsește în legea morală a lui Dumnezeu. Apoi au fost Maria și Core—doi oameni care au pus la îndoială structura de conducere a poporului lui Dumnezeu. Maria a pus la îndoială locul de conducător al lui Moise și a fost pedepsită de Domnul. Core, Datan, Abiram, și 250 de lideri din Israel au venit la Moise cerând un loc mai înalt în rândul organizației levitice. Aproape întreaga congregație era de partea lui Core, crezând că el și cei care-l însoțeau ar trebui să servească drept preoți. Ce a urmat a fost un refuz de a face o adaptare în “norma funcțională, ecleziastică” a preoției Aaronice, chiar dacă poporul credea cu tărie că așa ar fi trebuit să fie.

Suntem noi în siguranță cu această nouă metodă de interpretare a instrucțiunilor biblice în care unele porunci sunt considerate absolute și altele flexibile? De unde știm care porunci biblice pot fi adaptate? Și zecimea? Și ritualurile? Învățăturile despre stilul de viață? Sunt și ele flexibile? Ar trebui să acordăm libertate bisericilor individuale pentru a boteza prin stropire, a folosi pâine dospită la Sfânta Cină, sau a consuma alcool cu moderație? Clasificarea instrucțiunilor biblice în două categorii diferite este o pantă alunecoasă și periculoasă.

Dacă Adventiștii deja adaptează instrucțiunile biblice, nu ar trebui să permitem hirotonirea femeilor?

Deoarece Pavel interzice femeilor să învețe pe alții iar noi ca biserică avem femei învățătoare, unii văd aceasta ca o dovadă că Biserica Adventistă adaptează deja poruncile divine neesențiale. Dar Biblia nu interzice femeilor orice activitate ca învățători. Din contră, ea menționează femei implicate atât în predare cât și în profetizare, iar Ellen G. White confirmă încurajând femeile să “se adreseze mulțimilor de câte ori pot” (Evanghelizare, p.473). Pavel, ca urmare, nu putea să interzică activitatea lor de predare. Spunând “Femeii nu-i dau voie să învețe pe alții, *nici să se ridice mai pe sus de bărbat*” (1 Timotei 2:12), el a legat interzicerea învățării *de autoritatea asupra bărbaților*. Câteva versete mai jos, el spune că funcția oficială de prezbiter în biserică trebuie să fie deținută de un bărbat care este “în stare să învețe pe alții.” Așa că interdicția dată pentru femei era aceea că ele nu puteau să-și asume autoritatea de a învăța pe alții, care aparține prezbiterului bisericii. Nu trebuie să gândim că am “adaptat” instrucțiunile lui Pavel când femeile sunt încurajate să predea sau să predice în diferite ocazii; ele pot face aceasta atâta timp cât nu exercită autoritatea care aparține prezbiterului sau pastorului hirotonit.

Se aplică 1 Timotei 2:12-14 numai la o situație locală, nu universal?

Contrar părerii că în aceste versete Pavel tratează doar o chestiune specifică din Efes unde femeile erau influențate de învățături gnostice false, ceea ce spune Pavel în 1 Timotei 2 și 3 se referă clar la biserica universală, nu doar la biserica din Efes. În capitolul 2 el discută universalitatea închinării creștine (2:1-15):

- a. Rugăciunile pentru cei din autorități (2:1-3) ar trebui să fie făcute în toate bisericile, nu doar în Efes.
- b. Dumnezeu dorește ca toți oamenii să fie mântuiți (2:4-7), deci toate bisericile ar trebui să lucreze pentru mântuirea sufletelor, nu doar biserica din Efes.
- c. Procedurile de închinare (2:8-15) sunt pentru toate bisericile, nu doar pentru Efes.

În capitolul 3, Pavel discută cerințele pentru liderii creștini din toate bisericile, nu doar din Efes (3:1-13):

- a. Caracterul episcopilor (3:1-17) se referă la episcopii din toate bisericile, nu doar din Efes.
- b. Caracterul diaconilor (3:8-13) se referă la diaconii din toate bisericile, nu doar din Efes.

A pretinde că 2:12-14 se referă numai la biserica locală înseamnă să ignori contextul, care este în mod clar universal. Contextul imediat al versetelor 12-14 începe în versetul 8 cu cuvintele “Vreau dar ca bărbații să se roage în orice loc, și să ridice spre cer mâni curate, fără mînie și fără îndoieli,” indicând faptul că Pavel vorbește bisericii universale și nu doar bisericii locale din Efes. În versetul 9, unde Pavel începe sfaturile sale către femei cu cuvintele “de asemenea” (adică vorbind femeilor de pretutindeni), el se referă la chestiunea purtării de podoabe și la faptele bune. Întregul capitol 2 se adresează bisericii universale.

În textul “Femeii nu-i dau voie să învețe pe alții nici să se ridice mai pe sus de bărbat” (v. 12), cuvântul grec *didaskō* (a învăța) se referă la instruire profundă, sănătoasă. Nu se referă la învățături false, pentru care Pavel folosește cuvântul *heterodidaskaleō* (a învăța ceva diferit, de ex. o doctrină falsă) în 1 Timotei 1:3 și 6:3. Vrea Pavel să spună că femeile nu pot să vorbească niciodată în biserică? Sigur că nu; existau femei care se rugau și profetizau (predicau?) în biserică (1 Corinteni 11:5). Ceea ce le este interzis femeilor este învățarea cu autoritate care este parte a funcției eclesiastice de pastor/prezbiter, care implică exercitarea autorității spirituale. Cu alte cuvinte, învățarea în combinație cu a avea “autoritate peste” se referă la învățarea cu autoritate efectuată de pastorul /prezbiterul hirotonit.

Faptul că Pavel se ocupă de anumite învățături false în epistola lui către Timotei nu înseamnă că tot ce spune el are înțeles numai pentru situația locală din Efes. De exemplu, ceea ce spune el în capitolul 3 despre prezbiteri și diaconi se repetă în Tit 1, indicând faptul că

sfatul său este adresat tuturor bisericilor, nu doar celei din Efes. În mod similar, ceea ce spune Pavel despre hainele femeilor în 1 Timotei 2:9, 10 este subliniat și în 1 Petru 3, arătând din nou înțelesul său universal, nu doar pentru biserica din Efes.

Tema Creațiune-Cădere-Recreațiune stabilește egalitatea deplină între sexe, la prima venire a lui Isus, care permite hirotonirea femeilor?

Noul Testament continuă să învețe conducerea exercitată de bărbați în casă și în biserică. Aceasta reiese clar în mod special din scrierile lui Pavel din 1 Corinteni 11, 1 Timotei 2 și 3, și Tit 1, în care el a susținut la sfârșitul vieții sale conducerea exercitată de bărbați în Biserica Creștină. Discuțiile de mai sus despre aceste pasaje arată că distincția în funcție dintre bărbat și femeie continuă după prima venire a lui Hristos fără vreo prevedere ca femeile să funcționeze ca prezbiteri sau pastori. Numai o interpretare incorectă a textului ar elimina conducerea bărbătească. Recrearea oamenilor la starea dinainte de căderea în păcat, indiferent ce implică aceasta, are loc la a doua venire, nu la prima venire.

Libertatea religioasă ne cere să permitem hirotonirea femeilor?

Această înțelegere a conceptului de “libertate religioasă” nu este sprijinită de Biblie. Loialitatea bisericii trebuie să fie față de Dumnezeu și Cuvântul Său, nu față de convingerile individuale schimbătoare ale membrilor săi. Biblia dă exemple instructive pentru cum trebuie să relaționeze conducerea bisericii cu convingerile individuale ale membrilor săi. Deși întreaga congregație a solicitat o schimbare în conducere, efortul lui Aaron de a le onora convingerile cu un vițel din aur a fost pedepsit. Deși oamenii s-au rugat de Saul să accepte o jertfă din turma amaleciților, când a acceptat planul, Dumnezeu l-a lepădat ca împărat. Deși întreaga congregație era convinsă de nevoia de schimbare a structurii organizaționale, lui Core și celor care erau cu el li s-a interzis să-și pună în practică convingerile. Și deși mulți erau convinși că neamurilor trebuie să li se ceară să facă circumcizia, Conciliul de la Ierusalim a respins convingerile lor în toate cazurile, declarând că circumcizia nu a fost *niciodată* cerută din partea neamurilor.

Folosirea “libertății de conștiință” pentru a modifica convingerile și practicile Bisericii, așa cum se procedează în alte biserici, poate să paveze calea pentru promovarea homosexualității, libertății academice de a preda evoluția în școlile adventiste, etc. Aceste lucruri, se va afirma pe bună dreptate, sunt pentru mulți o problemă de conștiință ca și hirotonirea femeilor. Chiar dacă nu eram membri ai bisericii, ci autorități civile care consideră hirotonirea drept o problemă de egalitate, nu ar fi bine ca biserica să consimtă. Nu trebuie să ne temem să luăm o poziție pentru adevărul Bibliei, chiar și acum.

Respectând sinceritatea celor care încearcă să păstreze Biserica unită în timp ce ea este scindată din cauza problemei hirotonirii femeilor, nu credem că este sigur să deschidem ușile pentru hirotonirea femeilor în contradicție directă cu poruncile biblice clare. “Dumnezeu nu a

pus în Cuvântul Său nicio poruncă pe care oamenii să o respecte sau nu după cum doresc și să nu sufere consecințele pentru aceasta.”⁸⁵

În loc să permitem fiecăruia să facă așa cum dorește referitor la hirotonirea femeilor ca pastori, biserica ar trebui să se concentreze pe deschiderea unei game mai largi de lucrări pentru femei. Ea ar trebui să instruiască femei credincioase în domenii ale lucrării în care ele pot face o muncă mult mai mare decât bărbații. “Mântuitorul va reflecta asupra acestor femei altruiste lumina chipului Său, iar aceasta le va da o putere care o va întrece pe cea a bărbaților. Ele pot face în familie o muncă pe care bărbații nu pot s-o facă, o activitate care pătrunde în viața interioară. Ele se pot apropia de inimile acelora de care bărbații nu se pot apropia. Lucrarea lor este necesară.”⁸⁶ Biserica ar trebui să acorde mult mai multă atenție și promovării lucrării mamei creștine. Iar pentru cele care sunt angajate în lucrare, ar trebui să compensăm femeile în concordanță cu importanța lucrării lor. Putem face aceste lucruri valoroase acum, dar să permitem a se acționa contrar Cuvântului lui Dumnezeu poate avea ca rezultat doar pagube pentru biserică și pentru cauza adevărului. Fie ca Dumnezeu să ne ajute să rămânem credincioși Cuvântului Său în timp ce recunoaștem și dezvoltăm în continuare rolul femeilor în lucrare.

---

85 PP 360

86 ChS 27

POZIȚIA #2

CUPRINS

Rezumat	64
Introducere	65
Hermeneutică Biblică	65
Folosirea Metodei Adecvate	66
Studierea Limbii, Gramaticii, și Contextului	66
Accentul Teologic	66
Folosirea Principiilor Biblice Teologice	67
Textul, Teologia, și Hirotonirea	68
Ordine în Împărăția Cosmică a lui Dumnezeu	68
Dumnezeu, Femeile, și Bărbații în Vechiul Testament	69
Adam și Eva Înainte de Cădere	69
Creați după chipul lui Dumnezeu	69
Prioritatea lui Adam	69
Adam și Legea	70
Creată din Coasta lui Adam și pentru El	70
Numele Femeii	71
Căsătoria	71
Bărbații și Femeile după Cădere	72
Adam și Eva	72
Femeile în Roluri de Conducere în Israel	72
Dumnezeu, Femeile, și Bărbații în Noul Testament	73
Soți și Soții: Conducerea	73
Efeseni 5:21–33	73
1 Corinteni 11:2–16	74
Subiectul Principal al Pasajului	74
Practică Culturală	74
Folosirea Termenului “Cap” (kephalé)	75
Legătura cu Geneza 1	75
Timotei 2:9–14	76
Contextul	76
Învăță în Liniște și Fii Supusă	77
Interdicția Femeilor de A Învăța	77
Să Se Ridice Mai Pe Sus	77
Adam și Eva	78
Natura Lucrării Creștine	78
Isus și Lucrarea Creștină	78
Lucrarea în Biserică	79
Darul Duhului	79
Duhul pentru Bărbați și Femei	79
Darurile Sunt Conforme cu Genul	80
Membrii și Pastorii: Fără Deosebiri Esențiale	80
Daruri și Funcții	80
Dumnezeu la Inițiativa	80
Cei 12 Apostoli	81

Darurile Specializate	81
Începutul Numirii Liderilor	81
Diaconi și Prezbiteri	82
Punerea Mâinilor în Scriptură	83
Punerea Mâinilor în Vechiul Testament	83
Punerea Mâinilor în Noul Testament	83
Semnificația Ritualului	84
Criteriile pentru Conducere	84
Femei Diaconi	84
Femei Prezbiteri	86
Concluzie	86
Ellen G. White și Femeile în Lucrare	87
Tăcere	88
Caracter Atotcuprinzător	89
Variatate	89
Însărcinare	90
Misiune	91
Numirea în Funcții în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea	92
Concluzie	93
Răspunsuri la Unele Întrebări despre Hirotonire	94

POZIȚIA #2

REZUMATUL DECLARAȚIEI

Ordinea în împărăția cosmică a lui Dumnezeu se bazează pe iubirea care Îi definește natura Sa și se exprimă prin servirea lui Dumnezeu și a celorlalți. În iubirea Lui, El a dăruit capacități și abilități creaturilor Sale inteligente și, pe baza dezvoltării lor și a servirii lor iubitoare, li s-au dat responsabilități specifice. Deoarece Dumnezeu le-a acordat libertate, ele nu au fost arbitrar restricționate în dezvoltarea lor repartizându-le un rol particular care să fie exercitat în eternitate fără posibilitatea de a îndeplini alte roluri. Dumnezeu nu le-a limitat arbitrar în exprimarea servirii lor iubitoare pentru ceilalți.

Adam și Eva au fost membri ai împărăției cosmice a lui Dumnezeu. Ei au fost creați egali după chipul lui Dumnezeu. Nimeni nu a fost pus sub autoritatea celuilalt pe baza genului sau ordinii creației. Eva nu a fost creată pentru a fi inferioară lui Adam prin natură. Abia după cădere, pentru a păstra ordinea în cămin, ea a fost supusă soțului ei. Dar aceasta s-a restrâns doar la relația soț-soție.

În Israel, conducerea a fost în principal exercitată de bărbați. Dar această practică comună nu ar trebui să ne orbească față de faptul că Dumnezeu era interesat să folosească femeile ca lideri ai poporului Său. Practica comună nu a devenit niciodată lege în Israel sau o poruncă divină directă. Dumnezeu a dorit ca poporul Său să înțeleagă că bărbații și femeile ar trebui să lucreze împreună ca egali în servirea Sa și a poporului Său. El a oferit poporului Său profeți bărbați și femei (cei mai „importanți” și mai înalți lideri spirituali în Israel) și o femeie judecător, care a fost și profet, pentru a deține cel mai important rol de conducere în Israel în perioada judecătorilor. Din perspectiva divină, conducerea în poporul Său nu se bazează pe diferențierea sexelor.

În Noul Testament, tiparul comun al conducerii masculine este continuat dar conducerea exercitată de femei devine foarte vizibilă. Femeile puteau să ocupe acum funcții de conducere egale cu cele deținute de bărbați. Și ele au primit darul Duhului care le-a echipat, ca și pe bărbați, pentru întărirea bisericii. Deoarece darurile includ ambele sexe, femeile care aveau darurile necesare pentru a funcționa ca diaconi au fost numite și hiertonite ca atare. Aceasta ne arată imediat că, deși criteriile pentru funcția de diacon și prezbiter sunt specifice unui anumit gen, ele nu exclud celălalt gen. Atât bărbații cât și femeile membri ai bisericii puteau îndeplini funcții de prezbiteri și diaconi atât timp cât aveau darurile adecvate iar biserica recunoștea chemarea divină. Faptul că Noul Testament nu menționează în mod explicit prezbiteri femei nu înseamnă că ele nu au ocupat această funcție. Criteriile pentru prezbiteri și diaconi sunt

foarte similare și noi știm că au existat femei diaconi în Noul Testament. Există suficient sprijin biblic pentru ca biserica să continue să hirotonească femei pentru lucrare.

Ellen G. White, și nici Biblia, nu interzice explicit și nici nu susține hirotonirea femeilor pentru lucrare. Totuși, ea a deschis ușa pentru femeile care sunt calificate să ocupe în biserică orice funcție de conducere. Ea a încurajat femeile tinere să studieze și să-și dezvolte darurile dăruite de Dumnezeu pentru a fi gata să servească biserica în astfel de funcții.

Mărturia biblică este clară: nu există nimic greșit spiritual, etic, sau moral în ce privește hirotonirea femeilor pentru lucrarea Evangheliei.

INTRODUCERE

Conștienți de înalta noastră chemare ca Adventiști de Ziua a Șaptea, așteptăm cu nerăbdare iminenta revenire a Domnului nostru Isus. Credem cu tărie că “Dumnezeu va avea un popor pe pământ care va susține Biblia, și numai Biblia, ca standard al tuturor doctrinelor și baza pentru toate reformele.”¹ Aceasta necesită un devotament total față de întreaga Scriptură și autoritatea ei incontestabilă ca fiind singura sursă a credinței și practicii. Astfel de convingeri sunt indispensabile pentru noi când examinăm istoria mântuirii așa cum ne este ea prezentată în Scriptură în căutarea noastră a vocii lui Dumnezeu asupra întrebării legate de hirotonirea femeilor pentru lucrarea Evangheliei.

Tratând acest subiect, o înțelegere adecvată a caracterului lui Dumnezeu, a marii lupte dintre bine și rău, și a planului de mântuire ne vor oferi cadrul de interpretare. Ca urmare, în examinarea dovezilor biblice pentru hirotonirea femeilor, trebuie să punem întrebări pertinente despre Dumnezeu: *Ce părere are Dumnezeu despre femei și cum ne-a comunicat-o El nouă? Ce imagine a lui Dumnezeu va reieși din interpretarea în favoarea hirotonirii femeilor? Ce imagine a lui Dumnezeu va fi zugrăvită prin negarea posibilității hirotonirii femeilor?* Începem studiul nostru cu sinceritate în inimă, cu rugăciune, și cu dorința de a asculta ceea ce Duhul are de spus bisericii.

HERMENEUTICĂ BIBLICĂ

Nevoia de a începe studiul nostru cu o scurtă discuție despre hermeneutică se naște din faptul că Biblia nu poruncește sau nu interzice explicit hirotonirea femeilor în lucrare. Adventiștii care Îl iubesc pe Domnul și iau în serios Scriptura ca fiind Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu au ajuns la diferite concluzii folosind aceeași Biblie pentru același subiect. Ca urmare, aceste deosebiri solicită reflecție asupra modului cum interpretăm Cuvântul lui Dumnezeu (hermeneutica).

În 1986, la Consiliu Anual al Conferinței Generale din Rio de Janeiro, Brazilia, conducerea Adventiștilor de Ziua a Șaptea a adoptat un document asupra metodelor hermeneuticii biblice:

---

1 GC 596

“Metodele de studiere a Bibliei: Implicațiile, Principiile, și Metodele”² (MBS). Hermeneutica nu se ocupă doar cu înțelegerea Bibliei ci și cu procesul de gândire despre ea și de evaluare a interpretării biblice. Adventiștii de Ziua a Șaptea sunt de acord că ar trebui să urmăm principiile hermeneutice sănătoase. Exegeza aplică aceste principii la texte particulare, iar interpretarea acestor texte comunică mesajul lui Dumnezeu din text prin predicare sau învățare.

FOLOSIREA METODEI ADECVATE

Punerea unor texte la un loc și înțelegerea lor solicită o cunoaștere foarte bună a tuturor învățăturilor biblice. Sarcina trebuie îndeplinită sub călăuzirea Duhului Sfânt dacă dorim să înțelegem adevărul așa cum intenționează Duhul. În conformitate cu documentul de la Rio, noi acceptăm metoda istorico-gramaticală de interpretare a Bibliei ca un mijloc adecvat pentru înțelegerea ei. Acceptând cu fermitate că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu și respingând metodologiile care subminează originea și mesajul ei supranatural, noi căutăm să urmăm și să ascultăm ceea ce ea ne învață. Noi dorim să o studiem cu o inimă umilă și un spirit care primește învățătura, recunoscând limitările noastre umane în înțelegerea a tot ceea ce ea are să ne spună.

STUDIAREA LIMBII, GRAMATICII, ȘI CONTEXTULUI

După cum declară documentul de la Rio, dorim și să urmăm metodele credincioase de studiere a Bibliei pentru a ajunge la adevăratul înțeles al textului Bibliei. Aceasta solicită studierea fundalului: “În legătură cu studierea textului biblic, [noi] explorăm factorii istorici și culturali. Arheologia, antropologia, și istoria pot să contribuie la înțelegerea sensului textului.”³ Ca urmare, trebuie să luăm în considerare, cât mai bine posibil, limbile originale ale cărților Bibliei cu ajutor din partea gramaticii și sintaxei, contextul pasajelor, genul literar al cărților, și călăuzirea din partea lui Ellen G. White acolo unde este disponibilă. Contextul pasajului este contextul imediat din cadrul cărții și al întregii Biblii. În unele cazuri înțelesul unui pasaj este clar pentru cititor, dar în multe altele înțelegerea lui solicită o analiză atentă și făcută cu rugăciune. Aceasta necesită studierea terminologiei, a construcțiilor gramaticale, a structurii literare, a plasării contextuale, etc.

ACCENTUL TEOLOGIC

Documentul de la Rio se referă la o astfel de abordare teologică pentru hermeneutică atunci când spune:

Scriptura a fost scrisă pentru scopul practic al dezvoltării voiei lui Dumnezeu către familia omenească. Oricum, pentru ca cineva să nu interpreteze greșit anumite tipuri de declarații, este important să recunoaștem că ele au fost adresate unor oameni

2 Acest document a fost publicat în *Adventist Review*, 22 Ianuarie, 1987, și este disponibil online la <https://adventistbiblicalresearch.org/materials/bible-interpretation-hermeneutics/methods-bible-study>. Vom folosi publicarea sa din George E. Reid, ed., *Understanding Scripture: An Adventist Approach* (Silver Spring, MD: Biblical Research Institute, 2005), 329-337.

3 MBS, 333.

din culturile orientale și au fost exprimate conform tiparului lor de gândire....Scriptura înregistrează experiențe și declarații ale persoanelor pe care Dumnezeu le-a acceptat dar care nu erau în armonie cu principiile spirituale ale Bibliei ca întreg—de exemplu, incidente legate de folosirea alcoolului, poligamie, divorț, și sclavie. Deși condamnarea unor astfel de obiceiuri adânc înrădăcinate nu este explicită, Dumnezeu nu a susținut sau aprobat tot ceea ce a permis în viața patriarhilor și [împăraților] din Israel ... Spiritul Scripturii este unul de restaurare. Dumnezeu lucrează cu răbdare pentru a ridica umanitatea căzută din adâncimile păcatului la idealul divin.⁴

Cu alte cuvinte, o abordare teologică a principiilor biblice, spirituale, și teologice care subliniază desfășurarea revelației lui Dumnezeu face parte din hermeneutica biblică adventistă sinceră. Ea este relatarea istoriei mântuirii: de la idealul creației lui Dumnezeu, prin căderea neamului omenesc, până la restaurarea prin Hristos la idealul original al lui Dumnezeu pe noul pământ. Adventiștii folosesc o abordare distinctă în metoda lor teologică Creațiune-Cădere-Recreațiune. Creațiunea este un principiu fundamental teologic al învățaturii adventiste și servește drept bază pentru formulările teologice ale învățăturilor noastre. Acesta este cazul pentru înțelegerea noastră a conflictului cosmic și a unor învățături precum abținerea de la alcool, vegetarianismul, și respingerea poligamiei și sclaviei. Această hermeneutică adventistă se reflectă și în numele nostru: noi suntem adventiști (recreațiune) de ziua a șaptea (creațiune). Întreaga relație a răscumpărării este inclusă. Cu această abordare distinctivă bazată pe creațiune și recreațiune, noi suntem capabili să vedem imaginea de ansamblu a revelației lui Dumnezeu, unitatea Scripturii, și intenția finală a materialului biblic ca întreg (o abordare canonică) pentru a discerne corect înțelesul soliei lui Dumnezeu. În această sarcină noi căutăm să descoperim, călăuziți de Duhul, caracterul iubitor al lui Dumnezeului nostru manifestat în Fiul Său și în auto-revelația Sa din Scriptură.

FOLOSIREA PRINCIPIILOR TEOLOGICE BIBLICE

Astfel, principiile sănătoase hermeneutice oferă o înțelegere echilibrată și biblică informată a textului biblic. Dacă am încerca să explicăm adevărul biblic numai și simplu prin citarea textelor Bibliei în loc să descoperim și să aplicăm principiile biblice oferite de contextul mai larg al Bibliei însăși, adventiștii nu ar putea să sprijine pozițiile noastre contra fumatului sau folosirii drogurilor, sau să promoveze vegetarianismul.

O hermeneutică ce ia în serios principiile biblice și care își trage rădăcinile din creațiune este consecventă și cu poziția noastră adventistă contra homosexualității, pentru că redarea creației biblice oferă rațiunea fundamentală pentru o totală opoziție față de acest stil de

---

⁴ Ibid., 335-336.

viață. Învățăturile biblice contra homosexualității își au rădăcina în legislația creațiunii, care este universală, atemporală, nu s-a schimbat niciodată, și este valabilă în toate timpurile (vezi Geneza 1:26-28; 2:22-24; Levitic 18:22; 20:13; Romani 1:26, 27). Ea este, de asemenea, consecventă cu o traiectorie biblică construită pe tiparul de la creațiune prin cădere până la recreațiune.

TEXTUL, TEOLOGIA, ȘI HIROTONIREA

După cum este sugerat mai sus, deși nu există o declarație explicită și directă care poruncește hirotonirea femeilor pentru pastorație, nu există nici o interdicție biblică contra ei. Din contră, o analiză atentă a textului și teologiei biblice arată către includere deplină și acceptarea femeilor în toate funcțiile lucrării. Această abordare este folosită de toate părțile implicate în discutarea hirotonirii femeilor pentru pastorație. În absența unei porunci explicite trebuie să căutăm învățătura biblică a relației dintre bărbat și femeie. Numai prin ascultarea atentă a ceea ce Biblia ne învață precum și prin accentul său teologic putem ajunge la o concluzie adecvată.

ORDINE ÎN ÎMPĂRĂȚIA COSMICĂ A LUI DUMNEZEU

Accentul biblic pus pe hirotonirea pastorilor se referă în principal la ordinea în biserică și ar trebui să reflecte principiile ordinii care conduce împărăția cosmică a lui Dumnezeu. Misterul unității Dumnezeirii este pentru noi un mister impenetrabil. Știm că Dumnezeu este iubire și că relațiile inter-trinitariene sunt o expresie și o revărsare constantă a acestei iubiri. Ar trebui să ne smerim înaintea Lui în tăcere. O astfel de ordine caracterizează creațiunea lui Dumnezeu și este indispensabilă pentru ca ea să funcționeze adecvat. În împărăția Sa cosmică, ordinea este reflectarea iubirii lui Dumnezeu prin creațiune.

“Legea iubirii fiind fundamentul guvernării lui Dumnezeu, fericirea ființelor inteligente depinde de acordul lor perfect cu mărețele sale principii ale neprihănirii. Dumnezeu dorește din partea tuturor creaturilor Sale servirea din iubire—servire care izvorăște din aprecierea caracterului Său ... El le acordă tuturor libertatea voinței, pentru ca ei să-I servească de bunăvoie.”⁵

Conform acestui citat, iubirea este fundamentul guvernării divine. Caracterul lui Dumnezeu este legea care conduce universul. În al doilea rând, bunăstarea creaturilor inteligente depinde de supunerea lor lui Dumnezeu. Dumnezeu Însuși este centrul ordinii. În al treilea rând, creaturile inteligente își exprimă iubirea în servirea lui Dumnezeu. Nimic nu este impus arbitrar asupra lor ci, din contră, fiind create libere, Creatorul așteaptă din partea lor numai o servire de bunăvoie.⁶

Prin această lege a servirii, Dumnezeu ține universul unit. Această lege a servirii din iubire guvernează între îngeri. Ellen G. White sugerează că funcțiile de conducere dintre îngeri le-au fost repartizate pe baza servirii.⁷

5 PP 34.

6 See Ed 103.

7 SpTED 57.

Știm că îngerii primesc noi responsabilități, ceea ce înseamnă că ei nu au fost creați pentru a ocupa una anume fără posibilitatea de a avea noi oportunități de servire.⁸ Deoarece funcțiile au fost repartizate de Dumnezeu pe baza servirii, supunerea îngerilor în fața unor noi lideri îngerești a fost voluntară în sensul că ei puteau înțelege de ce Creatorul le-a repartizat noile roluri în servire. Supunerea față de liderii îngerești a fost de fapt supunere față de Dumnezeu. Odată cu trecerea timpului funcțiile aveau să se schimbe ca rezultat al faptului că Dumnezeu a acordat noi onoruri altor îngeri. Nimeni nu a fost limitat la un rol anume în Împărăția lui Dumnezeu. A existat o ordine armonioasă în cadrul căreia fiecare creatură inteligentă putea să-și dezvolte liber potențialul dat de Dumnezeu fără vreo restricție predeterminată sau arbitrară (de exemplu, cine a fost creat primul; și în niciun caz pe bază de gen).

DUMNEZEU, FEMEILE, ȘI BĂRBAȚII ÎN VECHIUL TESTAMENT

Folosind abordarea noastră hermeneutică vom trece acum la studierea rolului femeilor în Biblie începând cu Vechiul Testament. Acest lucru este indispensabil datorită faptului că nu avem o poruncă biblică explicită pentru hirotonirea sau contra hirotonirii femeilor pentru pastorație.

ADAM ȘI EVA ÎNAINTE DE CĂDERE

Ne întoarcem la origini pentru că acolo găsim pentru prima dată înțelegerea divină a relației dintre bărbat și femeie și ce aștepta Dumnezeu de la ei. O citire a textului arată clar că ei au fost creați egali și că niciunul nu a fost plasat sub autoritatea celuilalt.

CREAȚI DUPĂ CHIPUL LUI DUMNEZEU. “Dumnezeu a făcut pe om [*ha’adam*, ‘omenirea’] după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut” (Geneza 1:27)⁹. Atât bărbatul cât și femeia sunt făcuți după chipul divin, ambii sunt binecuvântați, ambii poartă în mod egal responsabilitatea procreerii, ambii trebuie să stăpânească pământul, ambii trebuie să conducă animalele (Geneza 1:26-28). Natura lor este aceeași și sub conducerea lui Dumnezeu ei îndeplinesc aceleași funcții. Deși termenii “bărbat” și “femeie” au conotație sexuală (biologică) și indică și alte deosebiri, atât bărbatul cât și femeia au primit porunca în mod egal și fără nicio deosebire să stăpânească, nu unul peste celălalt, ci ambii împreună peste restul creațiunii lui Dumnezeu. Aceste versete indică explicit și puternic absența oricărei ierarhii a bărbaților asupra femeilor.

PRIORITATEA LUI ADAM. Faptul că bărbatul a fost creat primul, înaintea femeii, poate sugera pentru unii că Adam trebuia să aibă autoritate peste Eva, dar contextual nu este cazul (de ex. animalele au fost create înaintea lui Adam). Mai degrabă, întreaga relatare din Geneza 2 este scrisă pentru a arăta că crearea femeii la sfârșitul narațiunii corespunde în

⁸ De exemplu, Gabriel nu era un heruvim ocrotitor, dar i s-a dat această funcție după căderea lui Lucifer. Ellen White îl descrie pe Gabriel ca fiind “îngerul care este următorul ca onoare după Fiul lui Dumnezeu” (DA 99; vezi și 234). Aceasta a fost funcția lui Lucifer înainte răscoala lui (cf. 4BC 1162; Conf 9; GC 495; 4BC 1143).

⁹ În afară de cazul când se specifică altfel, citatele din Biblie sunt din New American Standard Bible.

importanță cu crearea omului la început. Femeia este creată ca punct culminant al creațiunii. Mișcarea din text este de la incomplet la complet. Prioritatea lui Adam înseamnă că crearea oamenilor nu era încă terminată. Putem declara clar că Adam din Geneza 2 este bărbatul Adam din Geneza 1 care a fost creat după chipul lui Dumnezeu ca bărbat și femeie. Acest 'ādam din Geneza 2 este hā'ādam din Geneza 1 în procesul de a fi creat. Aceasta este ceea ce scriitorul biblic dorește să ne comunice contextual.

ADAM ȘI LEGEA. Citind Geneza 2:16-17 avem impresia că Adam a primit o poruncă clară de la Dumnezeu și că el trebuia s-o informeze pe Eva despre aceasta (de ex. el era profesorul ei). În primul rând, cu respect pentru cine era profesorul în Grădina Eden, știm numai că Dumnezeu și îngerii le erau instructori.¹⁰ În al doilea rând, este logic să presupunem că imediat ce Adam a fost creat Dumnezeu trebuia să-l avertizeze contra păcatului.¹¹ În al treilea rând, știm că Dumnezeu i-a spus și Evei că nu ar trebui să mănânce din pomul cunoștinței binelui și răului.¹² Dumnezeu i-a și instruit pe amândoi despre cum să lucreze și să aibă grijă de grădină.¹³ Dumnezeu le-a dat la amândoi instrucțiuni specifice și i-a făcut răspunzători în fața Lui. El i-a tratat ca pe niște egali.

CREATĂ DIN COASTA LUI ADAM ȘI PENTRU EL. Crearea lui Eva din Adam arată egalitatea lor. Folosind materialul din coastă, Dumnezeu a ales estetic să creeze o femeie în timp ce Adam dormea. Eva a fost creată din coasta lui Adam (nu din capul sau piciorul lui), pentru a arăta că ea era “egală cu el”¹⁴ (Geneza 2:21-22). Geneza 2 răspunde direct întrebării despre rolurile relative sau relația funcțională dintre primul bărbat și prima femeie: Eva trebuia să fie ajutorul lui Adam ('ezer kenegdo, Geneza 2:18). Termenul 'ezer, adesea tradus cu “ajutor,” în original nu denotă un ajutor subordonat sau asistent, așa cum adesea implică termenul în limba engleză “ajutor”. Folosit mai ales legat de Dumnezeu (ca în Exod 18:4; Deuteronom 33:7, 26; Psalmi 33:20; 70:4; 115:9-11), acest termen relațional din Scriptură arată o relație benefică. Termenul *kenegdo* înseamnă literal “ca egalul său,” și astfel întreaga frază 'ezer kenegdo din Geneza 2 nu înseamnă altceva decât binefăcător care este egal cu el—un “partener” egal (Geneza 2:18, 22, NEB) atât în natură cât și în funcție. Ellen G. White scrie: “Când a creat-o pe Eva, Dumnezeu a intenționat ca aceasta să nu-i fie nici inferioară, nici superioară bărbatului, *ci să-i fie egală în toate lucrurile*. Perechea cea sfântă urma să nu aibă interese independente unul de celălalt; și cu toate acestea, fiecare avea individualitatea sa de gândire și acțiune.”¹⁵

10 Ed 20; PP 50.

11 Cf. YI, 27 februarie, 1902 par. 1.

12 ST, 8 octombrie, 1894, pars. 2, 3.

13 Ibid., par. 1.

14 PP 47.

15 3T 484, accent adăugat. Cf. PP 58: “La creațiune Dumnezeu a făcut-o să fie egală cu Adam.” Faptul că Ellen White implică egalitatea funcțională (rolul) fără ierarhie precum și egalitatea ontologică este clar din propoziția următoare, în care supunerea soției în fața soțului este introdusă numai după cădere: “Dacă ei rămâneau ascultători de Dumnezeu - în armonie cu marea Sa lege a iubirii - aveau să fie totdeauna în armonie unul cu altul; păcatul însă a adus discordie, iar unirea lor putea fi acum menținută și armonia păstrată numai cu prețul supunerii din partea unuia sau altuia.” Un astfel de contrast arată clar că ierarhia care implică conducerea/supunerea nu era prezentă înainte de cădere.

Crearea lui Adam și Eva a fost un act unic în care separarea și reunificarea au jucat un rol important. Adam a fost creat primul și ca urmare prima sa relație socială a fost cu Creatorul, nu cu Eva. Dorind să-i dea Evei același privilegiu, Dumnezeu l-a adormit pe Adam. Prima relație a Evei nu a fost cu Adam ci cu Domnul Dumnezeu iar apoi El a adus-o la Adam pentru a iniția o relație minunată de uniune între ei și cu Creatorul. Separarea este urmată în cazul lor de reunificare. Eva este creată *din* coasta lui Adam și adusă înapoi *la* el. Acest lucru este diferit de modul în care Dumnezeu a creat alte fenomene. În astfel de cazuri nu a existat reunificare pentru că a fost creat ceva diferit radical (Geneza 1:4, 7, 9; 2:7). Terminologia “din” și “pentru” este folosită (1 Corinteni 11:8-9) pentru a indica egalitatea lui Adam și Eva precum și deosebirea lor de gen. Ea a fost o binecuvântare pentru el ca egal al lui.

NUMIREA FEMEII. Când Adam o primește pe femeie din partea Creatorului el exclamă: “Iată în sfârșit aceea care este os din oasele mele și carne din carnea mea! Ea se va numi femeie [*’iššah*], pentru că a fost luată din om [*’iš*]” (2:23). Ar trebui să fim atenți la limbajul folosit aici. Adam nu sărbătorește faptul că Eva se află sub autoritatea lui ci faptul că acum are o tovarășă care corespunde naturii sale (“os din oasele mele”). De fapt, actul numirii din Vechiul Testament semnifică în mod normal capacitatea de discernământ, de.ex. el discerne adevărata ei identitate (cf. Geneza 16:13). În plus, în Geneza 2:23 sunt folosite două “pasive divine”. Primul, ea “a fost luată din,” indică faptul că Dumnezeu este Cel care a făcut acțiunea. Al doilea, “ea se va numi,” indică faptul că după ce a creat-o Dumnezeu a fost Cel care a numit-o “femeie” (“Ea se va [de către Domnul] femeie”).

CĂSĂTORIA. Egalitatea lui Adam și Eva este exprimată în formula căsătoriei: “De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa, și se va lipi de nevasta sa, și se vor face un singur trup [*basar ekhad*]” (2:24). Relația lui Adam și Eva este susținută ca tipar pentru toate relațiile omenești viitoare de căsătorie. Într-o societate patriarhală se aștepta ca femeia să “se unească” cu soțul ei, ca urmare fiind forța aceste declarații că atât bărbatul cât și femeia vor fi una. Legătura reciprocă de unire a celor doi indică absența supunerii unuia sub autoritatea celuilalt. La fel, în contextul legământului căsătoriei, soțul și soția devin “un singur trup” (*basar ekhad*). Această expresie indică o unitate și intimitate în relația totală a întregii persoane a soțului cu întreaga persoană a soției, o armonie și uniune reciprocă în toate lucrurile.

Pe scurt, Geneza 2, ca și Geneza 1, nu oferă vreo dovadă care ar putea fi folosită pentru a sprijini supunerea femeii față de soț înainte de cădere. Ei sunt prezentați mai degrabă ca fiind pe deplin egali, fără niciun indiciu al unei naturi diferite sau al unei ierarhii funcționale.

BĂRBAȚII ȘI FEMEILE DUPĂ CĂDERE

ADAM ȘI EVA. Supunerea soției în fața soțului a avut loc după căderea lui Adam și Eva. “El [soțul tău] va stăpâni [*mashal*] peste tine” (Geneza 3:16). Verbul eвреiesc tradus cu “va stăpâni peste tine” (*mashal*) nu este același cu cel folosit pentru stăpânirea pe care cuplul omenesc o avea peste animale (*radah*) (Geneza 1:28), dar arată către un rol de conducere care implică alinare, protecție, grijă și iubire. Este crucial să recunoaștem faptul că conducerea iubitoare a lui Adam și supunerea lui Eva apar *după cădere*, introduse de Dumnezeu ca un remediu pentru păstrarea unității și armoniei în căsnicie. Această relație nu este o poruncă a creației, ci este rezultatul păcatului: “Păcatul însă a adus discordie, iar unirea lor putea fi acum menținută și armonia păstrată numai cu prețul *supunerii din partea unuia sau altuia*.”¹⁶ În final, rolul conducerii iubitoare (*mashal*) din Geneza 3:16 este limitat la *relația soț-soție*, și ca urmare nu implică o supunere generală a femeilor în fața bărbaților sau conducerea universală efectuată de bărbați asupra femeilor. Pe scurt, nu există piedici în Geneza 3 care să împiedice femeia să participe complet și egal alături de bărbat în orice lucrare la care Dumnezeu ar putea să o cheme și pentru care El poate s-o întărească.

FEMEILE ÎN ROLURI DE CONDUCERE ÎN ISRAEL. Deoarece textul biblic lasă deschisă posibilitatea ca femeia să exercite roluri de conducere, există numeroase exemple de femei care au exercitat darul conducerii și lucrării în Vechiul Testament. Printre ele o găsim pe Maria, un profet recunoscut, lider în Israel alături de frații ei (Mica 6:4), și Hulda (2 Împărați 22:14-20; 2 Cronici 34:22-28). Oricum, Debora este cea care merită o atenție specială. În cartea Judecători ea este descrisă ca fiind un lider militar cu aceeași autoritate ca generalii bărbați, și un judecător la care mulți bărbați israeliți veneau pentru sfaturi legale și pentru rezolvarea unor procese. Ar fi o greșeală să credem că Debora era doar un profet căruia i-a fost dată temporar putere juridică. Ceea ce se trece adesea cu vederea este faptul că foarte puțini profeți din Vechiul Testament sunt chemați să fie judecători și profeți. Aceste două roluri sunt atribuite lui Moise (Exod 18:16) și lui Samuel (1 Samuel 7:6, 15-17). Aceasta ar sugera că ea era liderul suprem al lui Israel în acel timp ca profet și judecător. Nu este nicio îndoială că judecătorii erau lideri în Israelul pre-monarhic (Judecători 2:11-19) și că ei aveau și funcții juridice. În momentul crizei, ea a fost instrumentul lui Dumnezeu pentru eliberarea poporului Său.¹⁷ Aceasta a fost lucrarea judecătorilor în timpul judecătorilor (2:16). Călăuzită de Domnul, ea a avut autoritate asupra bărbaților ca profet și judecător. Rolul ei de conducere este atât de impresionant încât, atunci când Barac ezită și dorește ca ea să fie prezentă pe câmpul de luptă alături de el, ea subliniază faptul că aceasta ar fi contra rolului tradițional al femeilor și ar fi o daună culturală pentru Barac; el se va face de rușine. Dar lui nu-i pasă pentru că dorește ca cel mai bun lider al lui Israel să-l însoțească. Alegând-o pe Debora

16 PP 58 (accent adăugat).

17 Ellen White scrie: “În Israel existau locuințe, o femeie ilustră pentru pietatea ei, și Domnul a ales să-și elibereze poporul prin ea” (ST, 16 iunie, 1881 par. 4).

ca lider în Israel, cu autoritate asupra poporului Său, Dumnezeu a demonstrat că nu există nimic greșit moral sau spiritual în alegerea unei femei în roluri de conducere pentru poporul Lui.

În concluzie, Dumnezeul Vechiului Testament nu discriminează arbitrar oamenii pe baza sexului. Când a dorit să folosească o femeie ca lider în Israel, El a făcut astfel. Aceasta ne arată tiparul comun sau practica conducerii masculine—folosită pretutindeni în Orientul Apropiat antic și nu numai în Israel—nu era singurul sau exclusiv pentru Dumnezeu. Dacă am vorbi despre idealuri divine, acesta ar fi unul clar. Idealul nu a fost ca bărbații să ocupe cele mai importante funcții de conducere ci ca atât bărbații cât și femeile ca egali să conducă poporul lui Dumnezeu. Acest ideal provine din ceea ce a instituit Dumnezeu în Grădina Eden.

DUMNEZEU, FEMEILE, ȘI BĂRBAȚII ÎN NOUL TESTAMENT

Studiul nostru asupra Noului Testament va arăta că ceea ce am găsit în Vechiul Testament este la fel de valabil pentru Noul Testament. Biblia descoperă un Dumnezeu care iubește, îngrijește, și folosește consecvent oameni, bărbați și femei, în orice funcție de responsabilitate în poporul Său. Tiparul comun al conducerii masculine găsit în Noul Testament, prezent și în Vechiul Testament, nu reprezintă exclusiv voia lui Dumnezeu pentru poporul Său. Vom examina relația dintre soț și soție și unele dintre cele mai importante pasaje despre subiectul nostru din Noul Testament, natura lucrării, darurile Duhului, și criteriile pentru conducătorii bisericii.

SOȚI ȘI SOȚII: CONDUCEREA

Noul Testament dă instrucțiuni importante despre relația dintre soți și soții. În epistole găsim șapte folosiri ale cuvântului grec care înseamnă “a se supune” (*hypotassō*; 1 Corinteni 14:34; Efeseni 5:21, 24; Coloseni 3:18; Tit 2:5; 1 Petru 3:1, 5) în contextul relațiilor bărbat/femeie (*anēr/gynē*). Există o anumită ambiguitate în limba greacă legat de *anēr/gynē* pentru că aceleași cuvinte pot să însemne fie “bărbat/femeie” sau “soț/soție.” Oricum, o privire atentă asupra fiecăruia dintre aceste pasaje arată faptul că contextul este acela despre relațiile dintre soț și soție și nu dintre bărbați și femei în general.

EFESENI 5:21–33. Acesta este pasajul fundamental al Noului Testament care se ocupă de relațiile soț-soție, și singurul despre acest subiect care conține ambele cuvinte “cap” (*kephalē*) și “supunere” (*hypotassō*). Nu este despre ascultarea necondiționată a soției față de soț și nici despre supunere impusă. Referința la soț ca fiind “capul” soției (versetul 23) trebuie să fie înțeleasă în relație cu natura conducerii lui Hristos descrisă în același verset. Pe timpul lui Pavel, cuvântul grecesc pentru cap (*kephalē*) putea fi folosit într-un număr de moduri simbolice. Aici el nu este folosit pentru autoritatea lui Hristos asupra bisericii, ci pentru Hristos ca sursă de viață și hrană pentru restul trupului (conform Efeseni 4:15, 16;

Coloseni 2:19). Soții trebuie să imite iubirea lui Hristos ca “Mântuitor” al bisericii. Soțul își iubește, îngrijește, și prețuiește soția la fel cum Hristos “S-a dat pe Sine Însuși” pentru biserică (versetele 25, 28). În căsnicie, iubirea este forma supremă de supunere.

Așa cum a fost cazul în Geneza, Efeseni 5 de asemenea face clar faptul că sfatul lui Pavel pentru soți și soții nu poate fi extins la relațiile dintre bărbați și femei în general. Chiar dacă unii oameni ar putea spune că biserica este o familie și, ca urmare, conducerea exercitată de bărbat în familie ar trebui să fie urmărită în biserică, apostolul însuși arată cum se aplică relația de căsnicie bisericii. *Conducerea exercitată de soț* în cămin nu este echivalată cu *conducerea masculină* în biserică. Mai degrabă, singurul Soț/Cap al bisericii este Hristos, și toată biserica—inclusiv bărbații—sunt “mireasa” Lui, supuși în mod egal Lui (Efeseni 5:21-23).

1 CORINTENI 11:2-16. În afară de Efeseni 5:23, singurul pasaj din Noul Testament care folosește *kephalē* “cap” în contextul relațiilor bărbat/femeie este 1 Corinteni 11:3. Acest pasaj este înrudit tematic și terminologic cu Efeseni 5:21-33, și se axează pe soții care se supun conducerii exercitată de propriii lor soți, și nu conducerii exercitată de bărbați asupra femeilor în general. În timp ce multe argumente contra hirotonirii femeilor s-au construit pe sfatul lui Pavel din 1 Corinteni 11, o *citire normală* a acestui pasaj arată că Pavel nu vorbește aici despre conducerea bisericii și autoritate, nici despre hirotonire. Mai degrabă, scopul acestui pasaj este să-i instruiască pe corinteni la ce să poarte sau să nu poarte ca acoperământ al capului când participă la întâlniri ale bisericii, și să comunice motivele pentru aceste instrucțiuni.

Subiectul Principal Al Pasajului. În realitate, sfatul lui Pavel din acest pasaj este în armonie cu alte pasaje ale epistolelor sale unde vedem că femeile exercită roluri de conducere în lucrarea Evangheliei. În 1 Corinteni 11:4, 5, Pavel identifică subiectul principal al pasajului, și atât bărbații cât și femeile sunt prezentați ca participând și conducând în închinare prin rugă și profetizare (respectiv, consilierea și instruirea credincioșilor adunați în numele lui Dumnezeu; conform 1 Corinteni 14:1-5, 29-33). O astfel de conducere este descrisă aici în exact aceiași termeni pentru bărbat și femeie fără nicio sugestie de dezaprobare sau de diferențiere între cei doi, fie în tipul sau în nivelul conducerii în care s-au angajat.

Practica Culturală. Timp de multe generații, adventiștii nu au înțeles ca această instrucțiune să însemne că femeile ar trebui să poarte capul acoperit în timp ce bărbații nu în timpul serviciului divin. Aceasta a fost considerată a fi o instrucțiune specific culturală într-un context particular. Această recunoaștere de către biserică nu este rezultatul dării deoparte a sfatului Scripturii, ci este făcută pentru motivul opus—să fim complet atenți și ascultători față de problemele culturale fundamentale prezentate în acest pasaj.

Pavel declară clar în versetele 4-6 că grija lui față de acoperirea capului este problema

dezonorării mai degrabă decât a onorării capului cuiva. Într-adevăr, grija pentru onoare este dezvoltată în continuare în versetele 7-9, unde Pavel vorbește despre femeie ca fiind slava bărbatului. El revine la astfel de percepții în versetele concluzie, apelând la ce era în general considerat “adecvat” pentru o femeie, “natural” pentru un bărbat, și practicat în general de biserici (versetele 13-16). Instrucțiunile lui Pavel că este “rușinos” pentru o femeie să-și tundă sau să-și radă părul (versetul 6) trebuie înțelese în lumina valorii înalte date onoarei în societatea contemporană greco-romană. În această societate o femeie cu capul descoperit sau tuns (ras) era în pericol să fie considerată ca fiind adulteră sau o prostituată, iar o femeie care se adresa în public bărbaților care nu erau soțul ei era considerată a căuta să-i seducă.

Folosirea Termenului “Cap” (kephalē). Pavel începe argumentul referitor la acoperirea capului în versetul 3 folosind o metaforă pentru a vorbi acestei culturi onoare/rușine despre ce este “adecvat” și “rușinos” pentru bărbați și femei să facă într-un mediu public al bisericii. El folosește metafora “capului” pentru a demonstra că ceea ce face un credincios cu capul său fizic are impact și asupra capului său metaforic. Ca urmare alegerea unui om despre purtarea capului acoperit nu se referă doar la libertatea lui de a alege, ci are impact asupra onoarei cu care ceilalți Îl văd pe Hristos, capul său. În mod similar, alegerea liberă a femeii legată de acoperirea capului nu o afectează doar pe ea ci și pe soț/“capul,” și în final pe Dumnezeu, “capul” absolut.

Cuvântul pentru cap (*kephalē*) a fost folosit de vrei și neamuri pentru a reda o varietate de idei legate de locul capului fizic în relație cu corpul, incluzând ideea de proeminență, de *reprezentare* a întregului, de a fi *primul* sau *sursa*. În acest pasaj, Pavel se concentrează asupra ideii metaforice că Adam este *primul* creat, și cu adevărat sursa din care femeia a fost creată (versetele 8, 9). Această folosire este în perfect acord cu versetul 3, și este cel mai bun sens cronologic. Apoi se spune că Hristos a fost *primul*, sau *sursa*, în relația cu omul (incluzând toată umanitatea, ca în Romani 4:8; Efeseni 4:13); că bărbatul, Adam, a fost *primul*, sau *sursa*, în relația cu soția sa, Eva; și că Dumnezeu a fost primul, sau sursa, în relația cu Hristos (*Messia*) prin trimiterea Sa pentru a mântui neamul omenesc.

Legătura cu Geneza. În versetele 7-9, Pavel construiește pe metafora “capului” adăugând mai multe motive din Geneza 1-3 referitor la faptul că femeile ar trebui să aibă grijă să nu-și dezonoreze soții. Deși, ca și bărbatul, femeia a fost creată după chipul lui Dumnezeu, Pavel subliniază aici faptul că ea are privilegiul suplimentar de a fi creată pentru a împlini nevoia bărbatului și pentru a fi slava lui. Pavel merge la Geneza 2 și îl prezintă excelent. El observă că în Geneza femeia este creată din bărbat—aceasta este originea ei imediată—și nu bărbatul din femeie. Acestea sunt faptele. Conform lui Pavel, femeia a venit pentru a îmbogăți bărbatul și în acest sens ea i-a adăugat onoare/slavă. Ea a fost creată pentru binele bărbatului, nu bărbatul pentru binele ei, pentru că el a fost creat înainte să fie ea creată. Pentru Pavel și Geneza acesta este fundamentul pentru diferențierea sexelor. Acest argument este folosit de

Pavel pentru a indica faptul că atunci când o femeie participă la închinare ea ar trebui să-și acopere capul pentru a aduce slavă lui Dumnezeu, nu bărbatului. Când procedează astfel ea evită și slava de sine pentru că părul ei este slava ei (versetul 15).

În cultura primului secol, era înțeles în mod tradițional că “slava” femeii și mi ales părul ei, trebuiau să fie acoperite în public pentru a evita să aducă rușine prin etalarea lipsită de modestie în fața celor din afara familiei sale. În astfel de circumstanțe aceasta ar fi fost important în mod special într-un serviciu divin, să se evite distragerea atenției de la a aduce slavă și închinare numai lui Dumnezeu. După rezumatul instrucțiunii sale din versetul 10, Pavel își echilibrează argumentația în versetele 11-12 făcând clar faptul că, de la creațiune, femeia a fost cea pe care Dumnezeu a pus-o prima, ca sursă, căci ea este cea care a dat naștere oricărui bărbat de la Adam încoace.

În rezumat, 1 Corinteni 11:2-16 face o distincție clară între bărbat și femeie în ce privește îmbrăcămintea, în armonie cu Deuteronom 22:5, și cheamă soțiile să se poarte în moduri care nu le dezonorează soții. Acest pasaj nu este despre o interdicție pentru femei în ce privește servirea lor în roluri de conducere, nici nu este despre o conducere universală a bărbaților asupra femeilor. Pavel nu aduce din Geneza 1-3 un principiu care nu a mai fost niciodată observat sau exprimat. El folosește pasajul pentru a demonstra că de la început soția a îmbogățit viața soțului și i-a adus onoare și că acesta ar trebui să continue să fie cazul în închinare în contextul unei lumi căzute. Pavel folosește referința la creațiune ca o explicație pentru argumentul său, nu drept cauza pentru un standard universal al relațiilor dintre bărbați și femei. Nu există nimic în context care ar sprijini ideea că în biserică prezbiterul este capul femeii.

1 TIMOTEI 2:9-14. Acesta este unul dintre cele mai disputate pasaje în dezbateră hirotonirii femeilor. Deoarece pasajul nostru specific tratează despre întrebările legate de femei vom acorda o atenție specială la ce spune contextul său imediat despre ele (Epistola către Timotei).

Contextul. O lectură atentă a lui 1 Timotei demonstrează că epistola lui Pavel a fost scrisă ca răspuns la învățăturile false care amenințau să distrugă lucrarea lui Dumnezeu din Efes. Chiar de la începutul epistolei sale, Pavel îl însărcinează pe Timotei să se opună învățătorilor falși ale căror doctrine rătăcite subminau lucrarea Evangheliei (1:3). În loc să proclame puterea lui Hristos Cel Înviat care transformă viețile oamenilor (cf. 1:5; 12-16), aceste persoane proclamau exclusiv o Evanghelie care era alcătuită doar din idei senzaționale (cf. 1:3-4; Tit 1:14; 3:9). În a doua parte a epistolei, Pavel descrie mai departe natura învățăturilor false (4:1-5; 6:3-10) și le pune în contrast cu tipul de comportament care ar trebui să caracterizeze o viață trăită în armonie cu adevărul Evangheliei. Epistola se încheie apoi cu un apel la fermitate contra doctrinei false (6:20, 21).

Învățăturile false câștigau mulți adepți printre femeile credincioase. Măsura în care învățăturile false le influențau negativ pe acestea este indicat prin atenția acordată de Pavel

femeilor în discuțiile sale contra învățăturilor false. El este îngrijorat de comportamentul femeilor la închinare (2:10-15), al văduvelor (5:5, 6, 10, 11, 14), și al femeilor care mergeau din casă în casă care “vorbesc ce nu trebuie vorbit” (5:13, EXB). Faptul că Pavel descrie aceste femei care “vorbesc ce nu trebuie vorbit” sugerează că ele erau conectate într-o anumită măsură cu “anumite persoane” pe care Timotei era însărcinat să le împiedice să învețe o “altă învățătură” (1:3, ESV). Legătura acestor femei cu falșii învățători poate fi văzută și în faptul că dorința lor de a nu se mărita și a avea copii (5:11-16) coincide cu susținerea de către falșii învățători ai celibatului (4:1-3; 5:9, 10). Legătura acestor femei cu falșii învățători și doctrinele lor eretice stau la baza interdicției lui Pavel.

Învață în Tăcere și Fii Supusă. Contextul pasajului oferă motivul pentru declarația că femeile trebuie să învețe în tăcere. În loc să asculte falși învățători ele trebuie să fie învățate în biserică de cei care sunt buni cunoscători ai doctrinei creștine. Ca bune eleve, femeile trebuie să învețe în tăcere, adică ele nu trebuie să se amestece în procesul de învățare. Pe lângă aceasta, ele trebuie să fie supuse învățătorului și învățăturilor creștine.

Femeilor Le Este Interzis Să Învețe Pe Alții. Femeilor le este interzis să învețe pe alții din cauza influenței pe care falsele învățături o au asupra lor—o influență care nu le-a afectat doar comportamentul, ci le-a și implicat în promovarea falselor învățături. *Femeile din Efes nu erau adecvate să învețe pe alții nu pentru că erau femei, ci pentru că fuseseră sau erau înșelate de falșii învățători*—așa cum Eva fusese înșelată de cuvintele alunecoase ale șarpelui (cf. 1 Timotei 2:14; 2 Corinteni 11:3, 4). În aceste circumstanțe, aceste femei nu în poziția de a învăța pe alții; ele trebuiau să devină mai întâi eleve (2:11).

Să Ai Autoritate Asupra. Verbul *authentēin* din 1 Timotei 2:12, tradus “să se ridice mai pesus,” nu se referă la autoritatea oficială de a predă. Examinarea atentă a folosirii verbului arată că “nu există o garanție în secolul întâi pentru traducerea *authentēin* drept ‘a exercita autoritatea.’”¹⁸ Acest tip de autoritate este de obicei exprimat prin forma verbală a cuvântului comun grecesc pe care Pavel îl folosește în altă parte pentru a se referi la autoritate—*exousia* (de ex. Romani 9:21; 13:3; 2 Corinteni 13:10; 2 Tesaloniceni 3:9). El folosește în loc verbul neobișnuit *authentēin*—găsit doar aici în Noul Testament, dar un termen care are și conotații negative asociate cu el. El se referă la o formă de comportament dominatoare sau care controlează. Aceasta indică faptul că problema în Efes își avea rădăcinile în maniera dominatoare și plină de control în care femeile învățau pe alții sau, cel mai probabil, atitudinii lor față de cei care le instruiău. Pavel interzice acest comportament inadecvat în versetul 12, și apoi explică motivul pentru interdicție cu o referire la ordinea creațiunii din versetul 13.

---

¹⁸ Linda L. Belleville, “Teaching and Usurping Authority: 1 Timotei 2:11-15,” in *Discovering Biblical Equality: Complementarity without Hierarchy* (ed. Ronald W. Pierce and Rebecca M. Groothuis; Downers Grove, IL: InterVarsity, 2004), 216.

Adam și Eva. Este important să observăm că Pavel nu explică ce vrea să spună cu “Căci întâi a fost întocmit Adam, și apoi Eva. Și nu Adam a fost amăgit, ci femeia...” (verstele 13, 14). Ca urmare, au fost date diferite explicații (de ex. Eva a uzurpat conducerea lui Adam). Dar Pavel pune în contrast prioritatea lui Adam în creațiune cu prioritatea Evei la păcătuire pentru a indica faptul că înșelătoria nu este inevitabilă— Adam, deși a fost creat primul, nu a fost înșelat. Înșelătoria este asociată în ambele cazuri cu învățătorii falși și dacă femeile nu i-ar mai asculta nu ar mai fi înșelate. Această interpretare a textului în contextul său imediat este sprijinită de 1 Corinteni 11:5, unde Pavel recunoaște dreptul femeilor de a se ruga sau profetiza în biserică—activități care erau făcute cu voce tare și care includ un element al învățării publice.

Înțelegând din această perspectivă, interdicția lui Pavel este văzută cel mai bine ca o poruncă temporară legată de învățăturile false care îi supărau pe credincioșii din Efes. Ca întreaga Scriptură, pasajul are autoritate universală pentru biserică de astăzi. Dar pentru a fi credincioși Scripturii, pasajul trebuie să fie aplicat doar la *situații similare* din cadrul bisericii—situații unde sub influența învățăturilor false comportamentul anumitor persoane, fie femei sau bărbați, amenință să submineze proclamarea adevăratei Evanghelii (Galateni 1:7-9). Contextul indică faptul că acest pasaj nu se referă la hirotonirea femeilor pentru pastorație sau la conducerea exercitată de prezbiterii bisericii asupra femeilor. Nu se referă nici la conducerea exercitată de soț asupra soției.

NATURA LUCRĂRII CREȘTINE

ISUS ȘI LUCRAREA CREȘTINĂ. Natura lucrării creștine fără îndoială s-a manifestat și a fost înființată de Isus prin lucrarea și jertfa Sa: “Căci Fiul omului n-a venit să I se slujească; ci El să slujească și să-Și dea viața răscumpărare pentru mulți” (Marcu 10:45). Servirea altruistă este cea mai mare expresie a lucrării creștine așa cum s-a manifestat ea în întruparea și moartea Fiului lui Dumnezeu. Cel care era divin prin natură a devenit un servitor până la punctul de a-Și da viața pentru noi (Filipeni 2:5-8). *Slava Lui s-a bazat pe servirea Lui incomensurabilă pentru ceilalți.* El i-a învățat acest lucru și pe ucenici când le-a spus: “Știți că cei priviți drept cîrmuitori ai neamurilor, domnesc peste ele, și mai marii lor le poruncesc cu stăpînire. Dar între voi să nu fie așa. Ci oricare va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru; și oricare va vrea să fie cel dintîi între voi, să fie robul tuturor” (10:42-44).

Teologia lui Isus despre lucrare se bazează pe sacrificiul de sine și smerenie, nu pe lupta pentru putere, rang, statut, sau pe gen. *Isus restabilea în biserică Sa principiul divin al ordinii care conducea împărăția Sa cosmică înainte de apariția păcatului, și anume iubirea divină manifestată prin servirea celorlalți.* Funcțiile de conducere au fost apoi desemnate pe baza unei vieți de servire și nu pe baza priorității la creațiune sau a sexului. Isus nu sprijină ceea ce spune pe gen ca și cum

servirea femeilor a fost întotdeauna de o natură mai inferioară decât cea a bărbaților. Funcțiile de conducere, spune El, sunt repartizate *tuturor* pe baza servirii.

LUCRAREA ÎN BISERICĂ. Urmând instrucțiunile lui Isus, scriitorii NT au considerat toată lucrarea ca fiind servire (*diakonia*) și au aplicat termenul la servirea tuturor credincioșilor, atât a celor care exercită roluri de conducere cât și a celor care îndeplinesc alte roluri pastorale în biserică (Romani 16:1; Filipeni 2:5-7; Coloseni 1:7; 1 Petru 4:10). În epistolele sale către biserici, Pavel a folosit aceleași cuvinte pentru a-și descrie lucrarea sa și pe cea a colegilor săi, inclusiv femeile (Romani 16:3; 1 Tesaloniceni 3:2). Ei erau împreună slujitori (*diakonos*) și robi (*doulos*) ai Evangheliei și ai lui Hristos (Coloseni 1:7, 4:7, 12; Efeseni 6:21). Tipul de autoritate exercitată de liderii creștini este astfel diferită de cea văzută în lume. Decât să fie exprimată în termeni ca “a conduce peste,” sau “a avea autoritate peste” (Marcu 10:42), scopul oricărei lucrări creștine este să încurajeze, să întărească, să sprijinească, și să ofere o viziune “pentru zidirea trupului lui Hristos” (Efeseni 4:12, NIV) iar misiunea sa să fie îndeplinită. Principiile biblice pentru exercitarea autorității provoacă orice cultură omenească în anumite moduri. Este esențial să recunoaștem faptul că cultura are o influență puternică de modelare asupra oricărei persoane. Adventiștii de Ziua a Șaptea cred că toate autoritățile eclesiastice ar trebui exercitate într-un spirit de servire smerită către Dumnezeu și poporul Său (Matei 20:24-28; 1 Petru 5:1-4).

Pe parcursul cuvântului lui Dumnezeu, lucrarea este concepută ca servire, și ca atare este chemarea fiecărei persoane care-L acceptă pe Hristos ca Mântuitor și Domn și devine parte a trupului Său. Toți urmașii lui Hristos sunt chemați să-L prezinte lumii, să acționeze în Numele Său, și să lucreze pentru alții conform darurilor lor (2 Corinteni 5:20; 1 Petru 4:10). Astfel în Noul Testament nu se găsește vreo deosebire între lucrarea spirituală (sau pastorație) și activitatea laică seculară. Fiecare urmaș al lui Hristos este un pastor sau servitor și este chemat să îndeplinească o lucrare conform cu voia Duhului Sfânt.

DARURILE DUHULUI

DUHUL PENTRU BĂRBAȚI ȘI FEMEI. Pentru a stabili ordinea în biserică pe baza ordinii cosmice stabilită de Dumnezeu, toți membrii bisericii—femei și bărbați—au primit la Cincizecime puterea Duhului Sfânt. Astfel a fost inaugurată misiunea bisericii. Prin Duhul, Hristos a cerut fiecărui credincios să participe în lucrarea Sa. El continuă să-i întărească pe credincioși oferindu-le daruri spirituale, al căror scop este să edifice și să servească comunitatea creștină și să faciliteze lucrarea sa misionară (Romani 12:6-9; 1 Corinteni 12:6-11; Efeseni 4:7, 11-13). Lucrând cu iubire unii față de alții și față de lume, credincioșii își demonstrează ascultarea lor față de porunca lui Isus (Matei 22:37-39; 28:18-20).

DARURILE SUNT PENTRU AMBELE SEXE. Învățătura Noului Testament despre darurile spirituale indică faptul că Duhul Sfânt dăruiește daruri tuturor creștinilor indiferent de rasă, gen, sau statut social. Toți credincioșii primesc unele daruri pentru edificarea trupului creștin și pentru misiune și lucrare în lume. Acest fapt este evident prin faptul că toți creștinii (bărbați și femei) primesc daruri și sunt încurajați să dorească “darurile cele mai bune” (1 Corinteni 12:7, 11, 31). Fiecare urmaș al lui Hristos, fără excepție, are ca urmare o contribuție specială și unică pentru binele și misiunea bisericii. Duhul Sfânt fiind Cel care pornește și confirmă toate lucrările creștine, urmașii lui Hristos se pot aștepta să primească chemarea Lui și sunt încurajați să îmbrățișeze lucrarea particulară la care au fost chemați. Pe baza cuvintelor profetice din Ioel 2 și cuvintelor lui Petru despre evenimentele de la Cincizecime, Adventiștii de Ziua a Șaptea afirmă consecvent că toate darurile spirituale sunt pentru ambele sexe, incluzând daruri precum conducerea, profetizarea, evanghelizarea, lucrarea pastorală, și învățarea altora.

MEMBRII ȘI PASTORII: NICIO DEOSEBIRE ESENȚIALĂ. În final, darurile spirituale ale fiecărui membru sugerează că nu poate exista o deosebire esențială între membri și pastori în biserică. Orice formă de clericalism (de ex. ideea că există o separare de clasă în biserică unde unii posedă un statut spiritual mai înalt decât alții) este străină gândului Noului Testament (1 Corinteni 12:22-25). În loc, fiecare credincios, sub călăuzirea și conducerea Duhului Sfânt, este chemat să îndeplinească o lucrare conform cu darurile sale spirituale (Fapte 1:6-8; 1 Corinteni 12:4, 11). Orice pretenție de exclusivitate asupra acestor daruri sau negare a lor pe baza rasei, clasei sociale, sau sexului este, ca urmare, înlăturată deoarece distribuirea lor este determinată de voința Duhului Sfânt și nu de oameni (1 Corinteni 12:11).

În concluzie, lucrarea creștină este pentru ambele sexe iar funcțiile de responsabilitate sunt acordate pe baza unei chemări divine și a unei vieți de iubire manifestată în servirea lui Dumnezeu și a oamenilor. Adventiștii cred că “darurile aduc cu ele toate aptitudinile și capacitățile de slujire de care are nevoie biserica pentru a-și îndeplini funcțiile stabilite de Dumnezeu” (Punctele Fundamentale de Credință, nr.17). Oricum, “preoția tuturor credincioșilor” și darurile spirituale acordate fiecărui credincios nu exclud ideea că, pentru ca biserica să-și îndeplinească misiunea eficient, este necesară o structură sau organizație (Fapte 15:1-15; 1 Corinteni 14:33, 40). Din acest motiv, Noul Testament sprijină și ideea unor lucrări specializate de conducere.

daruri și funcții

În timp ce Hristos nu a furnizat informații detaliate despre cum ar trebui să fie organizată biserica, El a permis bisericii, prin călăuzirea Duhului Sfânt și Scriptură, să se organizeze singură și să găsească metode de a-și îndeplini misiunea cel mai bine.

DUMNEZEU IA INIȚIATIVA. Martorul biblic spune clar că pentru a îndeplini misiunea Sa pe pământ Dumnezeu a ales pe unii din urmașii Săi pentru a servi și a conduce biserica conform cu darurile spirituale primite de ei de la Duhul Sfânt (Romani 12:8; Efeseni 4:7, 11).

În toate lucrările Dumnezeu este Cel care a inițiat chemarea, i-a calificat pentru lucrarea lor, și prin biserică le-a dat autoritatea să-și îndeplinească îndatoririle și funcțiile. În Vechiul Testament, acești lideri au inclus leviții (Numeri 8:5-26), pe Aaron și fiii săi (Exod 28, 29), pe cei 70 de bătrâni (Numeri 11:10-25), pe Iosua, pe judecători, și pe profeții lui Israel.

Ca și în Vechiul Testament, Noul Testament oferă și el o varietate de căi prin care cineva era numit într-o funcție sau sarcină. În toate cazurile, inițiativa pentru o chemare la orice formă de lucrare este a lui Dumnezeu. Cei care și-au dedicat tot timpul lor servirii creștine au fost îndreptățiți să primească sprijin material din partea comunității creștine (Matei 10:10; 1 Corinteni 9:3-14; 1 Timotei 5:17, 18).

CEI DOISPREZECE APOSTOLI. Printre liderii creștinismului timpuriu, apostolii au jucat un rol special. Isus i-a numit pe cei doisprezece bărbați din rândul unor grupe mai mari de ucenici (Marcu 3:13-19; Luca 6:12-16) să fie apostoli (Matei 10:1-4; Marcu 3:13-19; Luca 6:12-16). El i-a ales să fie martori oculari ai lucrării Sale (Fapte 1:21, 22) și le-a dat însărcinarea să proclame cu credincioșie și să prezinte cuvintele Sale și mărturia Evangheliei. După moartea și înălțarea Sa la cer (Fapte 2:1-4; Marcu 3:13, 14; Matei 28:18-20), el le-a încredințat acestor persoane exercitarea autorității în biserică (cf. Matei 16:19; 18:18). Ca martori oculari, direct numiți de Hristos, apostolii ocupă o poziție unică în biserică. După cum spune Pavel, ei sunt, împreună cu profeții, fundamentul pe care este construită biserica (Efeseni 2:20). Lucrarea lor este unică și nerepetabilă în biserică. Numirea celor Doisprezece este considerată a fi începutul bisericii creștine și a lucrării creștine. Ulterior, după înălțarea la cer a lui Isus, ucenicii au ales dintre ei un alt apostol, pe Matia, ca să-l înlocuiască pe Iuda. Această numire a fost făcută tot într-un spirit de rugăciune, iar alegerea între Matia și Iosif Barsaba a fost considerată ca fiind voia lui Dumnezeu (Fapte 1:15-26). În Noul Testament termenul “apostol” este folosit și pentru a desemna ceea ce par a fi misionari (de ex. Fapte 14:14; 1 Corinteni 4:6, 9; 1 Tesaloniceni 1:1, 2:6).

DARURI SPECIALIZATE. La începutul creștinismului, găsim diferite persoane numite și înzestrate de Dumnezeu cu anumite daruri ale Duhului Sfânt care le-au permis să funcționeze în roluri de conducere specializate. Fiind numiți apostoli, evangheliști, pastori, și învățători (Efeseni 4:11), aceste persoane au activat ca lideri care au ajutat tânăra biserică creștină să-și îndeplinească misiunea mai eficient. Ei au fost însărcinați cu pregătirea poporului lui Dumnezeu “în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos” (Efeseni 4:12, NIV).

ÎNCEPUTUL NUMIRII LIDERILOR. Începerea numirii liderilor pentru lucrare este înregistrată în Fapte 6. Când apostolii au văzut că sunt distrași dela misiunea lor din cauza problemelor administrative, ei au cerut bisericii să aleagă șapte bărbați care să preia distribuția zilnică a alimentelor. Selectarea lor din adunare a fost încheiată cu o rugăciune și prin punerea mâinilor, prima referință la această ceremonie din Noul Testament (Fapte 6:1-6).

Acest eveniment marchează începutul lucrării de numire în funcții în biserică spre deosebire de lucrarea repartizată de Isus sau de alte persoane a căror lucrare depindea numai de chemarea directă divină (de ex. profeții și învățătorii). Atât apostolii cât și Cei Șapte făceau lucrare pentru biserică: apostolii făceau lucrare pentru Cuvânt în timp ce Cei Șapte serveau la mese. Această împărțire a muncii nu a fost absolută, căci Duhul Sfânt a folosit cel puțin doi din cei șapte, pe Ștefan și pe Filip, pentru vestirea Evangheliei într-un mod puternic în capitolele următoare din Fapte (6:8-10; 8:5, 36-40; 21:8).

Deși cuvântul “diacon” (*diakonos*) nu apare în cartea Fapte, “prezbiter” (*presbyteros*) apare de mai multe ori, ambii acceptând fonduri pentru a fi împărțite (11:30) și activând în rol de conducere cu apostolii (15:2-4, 22; 21:18). Pavel și Barnaba erau învățători în biserica din Antiohia și au fost și ei puși deoparte pentru activitatea misionară prin rugăciune și punerea mâinilor de către biserică (Fapte 13:1-3). În timpul călătoriei lor misionare, ei au numit prezbiteri în bisericile locale înființate de ei (Fapte 14:23). Oricum, Noul Testament vorbește de asemenea și despre unele numiri în diferite funcții în moduri mai puțin formale, cum ar fi fiicele lui Filip și Agab (Fapte 21:8-10). Prima dovadă clară a unei lucrări de numire de diaconi și prezbiteri este salutul din Filipeni 1:1, dar distincția este cea mai clară în 1 Timotei 3:1-13. Prin călăuzirea protectoare și grija iubitoare a lui Dumnezeu, tiparele lucrării, fluide la început, au fost stabilite în biserica primară.

DIACONI ȘI PREZBITERI. După cum am arătat, diaconia are ca origine numirea Celor Șapte din Fapte 6. Probabil că a fost doar o chestiune de timp până când bisericile din diferite locuri au numit propriii lor diaconi în biserică. Pavel dă instrucțiuni specifice pentru această chestiune (1 Timotei 3:8-13). Printre cei care exercitau darurile conducerii erau incluși și liderii numiți—prezbiteri/supraveghetori și diaconi—aleși de comunitate și confirmați de apostoli. Recunoscând darul conducerii la aceste persoane, și prezența Duhului Sfânt în viețile lor (Fapte 6:3), biserica i-a ales pentru sarcina de a superviza spiritual, a proteja comunitatea (păstorire), a învăța, și a predica (Fapte 20:28; 1 Timotei 5:17).

Darurile și funcțiile nu ar trebui să fie separate drastic pentru că prezbiterii erau numiți în funcție pe baza primirii darurilor care îi calificau pentru această funcție anume. De exemplu, printre darurile Duhului găsim pe acela de pastor (*poimēn*; Efeseni 4:11) care este folosit ca sinonim for prezbiter/supraveghetor (1 Petru 5:1-4; Fapte 20:17, 28). Funcțiile de prezbiter și supraveghetor sunt și ele sinonime reciproc (Fapte 20:17, 28; Tit 1:5, 7). Darul învățării este și el descris ca o responsabilitate a unui prezbiter/supraveghetor (1 Timotei 2:2; Tit 1:9). Acest roluri (pastor/învățător, prezbiter/supraveghetor) nu au fost clar separate. Darurile spirituale de pastor/învățător, care nu fac deosebire de sexe în învățătura adventistă despre darurile spirituale, sunt astfel echivalente cu funcția numită de prezbiter sau supraveghetor.

PUNEREA MĂINILOR ÎN SCRIPTURĂ

Practica curentă de hirotonire a liderilor bisericii prin ritualul punerii mâinilor se bazează mai ales pe relatările din NT din Fapte 6:1-6 și 13:1-3. Scriptura nu ne oferă o descriere liturgică detaliată sau teologia sa, nici nu limitează folosirea acestui ritual numai la instalarea liderilor bisericii. Ca multe alte practici creștine, oricum, punerea mâinilor își are rădăcinile în VT și iudaism.

PUNEREA MĂINILOR ÎN VECHIUL TESTAMENT. Ritualul apare în VT într-o varietate de contexte, cum ar fi binecuvântările, jertfele, sau omorârea cu pietre pentru blasfemie (Geneza 48:14; Levitic 4:4; 24:14). Oricum, numai două cazuri pot fi interpretate ca precursori al ritualului NT de punere a mâinilor peste lideri: (1) instalarea Leviților (Numeri 8:10) și (2) împuternicirea lui Iosua (Numeri 27:23). Ambele ocazii folosesc fraza ebraică *samak yad* (literal, “apăsarea mâinii/lor peste”). Leviții trebuiau să efectueze o activitatea preoțească specială în numele poporului. Ceremonia punerii mâinilor implica întregul popor Israel și era făcută o dată la inaugurarea servirii lor (Numeri 8:10). Nu există dovezi biblice că orice alte generații de după Leviți au fost hirotonite sau că acest eveniment trebuia repetat. Era un eveniment unic.

Împuternicirea lui Iosua (Numeri 27:23; Deuteronom 34:9) a venit într-un context critic al istoriei lui Israel și avea un simbolism semnificativ. În ochii poporului, el era acum păstorul și liderul lor (Numeri 27:17), un om ales de Dumnezeu să împlinească o sarcină critică. Este important de observat, oricum, că în timp ce punerea mâinilor de către Moise semnifica în mod simbolic delegarea autorității, Dumnezeu îl umpluse deja pe Iosua cu toate darurile spirituale necesare pentru îndeplinirea sarcinii (Numeri 27:18). Punerea mâinilor era o confirmare a prezenței Duhului Sfânt, care acordă înțelepciune pentru conducere, și o recunoaștere a capacității lui Iosua de a conduce poporul Israel, împreună cu primirea autorității de a face aceasta. Și acesta a fost un eveniment unic pentru că înainte de timpul împăraților nu fusese uns niciun alt lider.

PUNEREA MĂINILOR ÎN NOUL TESTAMENT. La fel ca în Vechiul Testament, și în Noul Testament ritualul punerii mâinilor a fost folosit într-o varietate de circumstanțe. Două fraze, *epitithein tas cheiras* și *epitheseos ton cheiron* (punerea mâinii/mâinilor), sunt folosite de mai mult de 20 de ori pentru a indica evenimente precum binecuvântarea, vindecarea, sau primirea Duhului Sfânt la botez (de ex. Matei 19:13-15; Marcu 6:5; Fapte 8:17; 9:17; 19:6). Numai două ocazii neechivoce pentru punerea mâinilor se leagă direct de instalarea credincioșilor în funcții de conducere: numirea Celor Șapte în Fapte 6 și “punerea deoparte” a lui Barnaba și a lui Saul “prin harul lui Dumnezeu” în Fapte 13:3, înainte de călătoria lor misionară (Fapte 14:26).

În cazul Celor Șapte din Fapte 6, ei au fost aleși (versetele 3, 5) de comunitatea creștină conform criteriilor adecvate prezentate de apostoli (“vorbiți de bine, plini de Duhul Sfânt și de înțelepciune,” versetul 3). În timp ce stăteau în fața apostolilor, “după ce s-au rugat, și-au pus mâinile peste ei” (versetul 6). Din nefericire, nu este clar cine erau „ei”. Aceștia puteau să fie

întreaga comunitate, sau numai apostolii. Dacă biserica aplica precedentul VT din Numeri 8:10 (“copiii lui Israel să-și pună mâinile pe Leviți”), aceasta ar sprijini prima interpretare.

Semnificația ritualului. Fie că apostolii sau întreaga congregație a pus mâinile peste Cei Șapte, punerea mâinilor nu acorda sacramental un dar pe care ei nu-l aveau înainte. Ei erau deja “plini de Duhul Sfânt și de înțelepciune” (Fapte 6:3) și astfel aveau darurile spirituale necesare pentru lucrarea la care au fost chemați. De aceea au fost aleși. Aceeași interpretare este valabilă și pentru împuternicirea lui Barnaba și Pavel. Gestul semnifică faptul că în noile lor responsabilități Cei Șapte și Barnaba și Pavel aveau întregul sprijin, binecuvântarea, și confirmarea bisericii; noua lor lucrare și autoritate era exercitată în numele bisericii. Prin acest ritual, aceste comunități din NT recunoșteau prezența chemării Duhului Sfânt și le dădeau Celor Șapte, lui Barnaba, și lui Pavel, și ulterior și celorlalți lideri ai bisericii, autorizația de a servi în funcțiile lor.

Care sunt, atunci, implicațiile studiului nostru despre punerea mâinilor pentru problema hirotonirii femeilor? Trebuie să spunem cel puțin că Biserica poate alege în mod legitim și pe baza Scripturii să pună mâinile pe aceia (sau “să hirotonească”) pe care îi recunoaște că au primit chemarea lui Dumnezeu și au darurile spirituale adecvate pentru lucrarea de pastorație, indiferent de gen. Faptul că nu există deosebiri semnificative între daruri și funcții (darurile te echipează pentru funcție) indică faptul că poziția de a considera că darurile sunt pentru ambele sexe iar funcțiile nu—excluzând astfel femeile de la funcții—nu este sprijinită de Noul Testament.

Criteriile pentru conducători

În timp ce liderii sunt așteptați să fie mai maturi în caracter creștin, multe dintre criteriile pentru lucrarea de conducere descrise în 1 Timotei 3:1-13 sunt, în realitate, la fel ca cele așteptate de la toți creștinii. După cum vom vedea, aceste criterii pentru conducere nu sunt rezervate unui singur gen. Acest fapt biblic a fost adesea trecut cu vederea din cauza folosirii inclusive din Scriptură, pentru că în multe limbi și societăți din timpurile moderne limbajul include ambele sexe; chiar dacă nu se specifică acest lucru (de obicei se face referire la bărbați) limbajul se referă atât la bărbați cât și la femei. Lista lui Pavel de criterii pentru conducere alcătuită la genul masculin nu exclude femeile de la servirea în aceste lucrări și funcții mai mult decât folosirea genului masculin în Cele Zece Porunci și alte legi din VT (Exod 20; vei mai ales versetul 17) le exclude pe femei de la ascultare.

DIACONII FEMEII. Noul Testament menționează două funcții specifice din biserica creștină, și anume cele de prezbiteri și diaconi. Ca și în cazul prezbiterilor, diaconii aveau responsabilități foarte importante de conducere în biserica apostolică. Este de asemenea important să observăm că, deși criteriile pentru diaconie sunt pentru un gen anume, ele nu

exclud celălalt gen (1 Timotei 3:8-10, 12, 13). Există dovezi, sau cel puțin indicii, în Noul Testament indicând că au existat diaconi femei în biserica apostolică (1 Timotei 3:11; Romani 16:1). În primul rând, în discuția despre criteriile pentru diaconie Pavel introduce o scurtă listă de calificative pentru “soțiile” diaconilor (1 Timotei 3:11; NIV), care în greacă se citește “Femeile de asemenea trebuie să fie cinstite...” Pavel pare să se refere aici la femeile care erau diaconi. În al doilea rând, o femeie diacon este menționată în mod explicit de Pavel în Romani 16:1: “Vă dau în grijă pe Fivi, sora noastră, care este diaconiță [*diakonos*] a bisericii din Chencrea.” Avem aici elementele comune ale recomandărilor din epistolele greco-romane:¹⁹ Ea include numele persoanei care este recomandată (Fivi), relația cu persoana (“sora noastră”), statutul/rolul persoanei (“*diakonos* diaconiță a bisericii din Chencrea”), și o cerere (“s-o primiți... și s-o ajutați în orice ar avea trebuință”).

În al treilea rând, Ellen G. White sprijină citirea acestor pasaje ca referindu-se la diaconi femei care au fost hirotonite în această funcție prin punerea mâinilor. Ea scrie:

Femeile care doresc să-și consacre o parte din timp în servirea Domnului ar trebui să fie împuternicite să-i viziteze pe bolnavi, să îngrijească de cei tineri, și să lucreze pentru nevoile celor săraci. Ele ar trebui să fie puse deoparte pentru această lucrare prin rugăciune și punerea mâinilor. În unele cazuri ele vor avea nevoie să se sfătuiască cu ofițerii bisericii sau cu pastorul; dar dacă sunt femei devotate, care păstrează o legătură vie cu Dumnezeu, ele vor fi o putere pentru bine în biserică. Acesta este un alt mijloc pentru întărirea și consolidare creșterea bisericii.²⁰

Liderii bisericii, inclusiv fiul ei W. C. White, au interpretat această declarație ca însemnând faptul că femeile puteau fi hirotonite în funcția de diacon. Ca urmare ei au început să hirotonească femei ca diaconi.²¹ Ceea ce se urmărea din Noul Testament este explicat

19 Vezi Robert Jewett and Roy David Kotansky, *Romans: A Commentary* (Hermeneia—A Critical and Historical Commentary on the Bible, Minneapolis, Min: Fortress Press, 2006), 941-942.

20 RH, 9 iulie, 1895.

21 “Un număr de femei au fost hirotonite ca diaconese în timpul lucrării lui Ellen White în Australia. Pe 10 august, 1895, comitetul de numiri din biserica Ashfield din Sydney și-a prezentat raportul, care a fost aprobat. Procesul verbal de la acea dată spune: ‘Imediat după alegeri, ofițerii au fost chemați în față unde Pastorii Corliss și McCullagh au pus deoparte prezbiterul, diaconii, [și] diaconesele prin rugăciune și punerea mâinilor.’ Cățiva ani mai târziu, în aceeași biserică, W. C. White a oficiat hirotonirea ofițerilor bisericii. Procesul verbal al bisericii Ashfield pentru 7 ianuarie, 1900, spune: ‘În Sabatul anterior ofițerii fuseseră nominalizați și acceptați pentru anul în curs, iar astăzi Prezbiterul White i-a hirotonit și și-a pus mâinile peste prezbiteri, diaconi și diaconițe—Adventist Review, 16 ianuarie, 1986.’ (“Detalii Despre Hirotonirea Femeilor,” lucrare prezentată la întâlnirea pastorală de la sesiunea Conferinței Generale din 1990. Pregătită de personalul White Estate).

Jerry Moon a comentat despre declarația lui Ellen White: “Sunt cunoscute trei răspunsuri la acest apel. La scurt timp după scrierea acestuia, biserica Ashfield din Sydney, Australia, nu departe de locul unde Ellen White lucra pe atunci, a ținut un serviciu de hirotonire pentru ofițerii noi aleși ai bisericii. “Pastorii Corliss și McCullagh din Conferința Australiană au pus deoparte prezbiterul, diaconii, [și] diaconițele prin rugăciune și punerea mâinilor.” (Procesul verbal al Bisericii AZȘ Ashfield, Sydney, Australia, 10 august, 1895, citat de A. Patrick; cf. DG 249). Observă că o terminologie identică este folosită pentru toate trei funcțiile. O altă înregistrare din aceeași biserică cinci ani mai târziu (1900) raportează hirotonirea a doi prezbiteri, un diacon, și două diaconițe. De data aceasta pastorul oficiant a fost W. C. White, al cărui jurnal coroborează arhivele bisericii (vezi Patrick). Un al treilea exemplu vine de la începutul anului 1916, când E. E. Andross, pe atunci președinte al Uniunii Pacificului, a oficiat la un serviciu de hirotonire a femeilor și a citat articolul lui Ellen White din 1895 din Review drept autoritatea sa (DG 253-255). Atât evidența internă a articolului lui Ellen White din 1895 și răspunsurile celor apropiați ei în acel timp—biserica Ashfield; fiul ei W. C. White; și E. E. Andross, președintele Uniunii Pacificului în timpul anilor petrecuți de ea la Elmshaven—confirmă faptul că Ellen White a aprobat aici hirotonirea femeilor într-un rol asociat apoi cu funcția de diaconiță în biserica locală” (Jerry Moon, “Ellen White, Hirotonire, și Autoritate,” [Theology of Ordination Study Committee, July 2013], 33).

prin lucrarea profetică a lui Ellen G. White. Acest lucru este clar sprijinit de Ellen G. White și i-a condus pe unii din pionierii noștri să hirotonească diaconi femei. Această constatare este foarte semnificativă, așa cum vom vedea.

FEMEILE PREZBITER. Există dovezi clare care indică faptul că deși limbajul folosit în listarea criteriilor pentru prezbiteri este specific masculin, el nu este un limbaj care exclude sexul opus. În primul rând, prefața la lista de criterii a lui Pavel începe cu declarația: “Dacă râvnește cineva (greacă *tis*) să fie episcop (*episcopē*) ... ,” nu “Dacă un bărbat (*anēr*) râvnește...” (1 Timotei 3:1). În greacă, *tis* este un pronume nehotărât și, ca urmare, nu este interesat de definirea sexului. Folosirea acestui pronume indică faptul că Pavel nu este interesat de gen ci că el recomandă funcția de supraveghetor ca fiind demnă de a se aspira la ea. Aceasta găsește sprijin în faptul că apostolul este interesat mai degrabă de caracterul supraveghetorului ca lider spiritual decât de îndatoririle sale. Ca urmare, când Pavel spune “cineva” el vrea să spună “oricine.” Acesta este sensul textului. Este adevărat că substantivul “prezbiter” în greacă este masculin dar acesta este cazul și cu cuvântul grecesc *diakonos*. Ca urmare chiar dacă ambii termeni sunt specifici pentru un anumit gen ei nu exclud celălalt gen.

În al doilea rând, fraza “soțul unei singure femei” (literal “bărbatul unei singure femei”) nu înseamnă că numai un bărbat poate fi prezbiter. Aceeași frază este folosită pentru a se referi și la prezbiteri și la diaconi (1 Timotei 3:1, 12) și acum este clar că o femeie poate să ocupe funcția de diacon. Ca urmare, deși fraza este specifică pentru un anumit gen, ea nu exclude celălalt gen pentru că au existat femei diacon. Accentul frazei este pus mai degrabă pe puritatea morală decât pe gen (cf. 5:9). În cadrul unui context cultural prevalent de prostituție la templu, Pavel folosește limbajul masculin pentru a prezenta puritatea sexuală și monogamia drept criterii pentru diaconi și prezbiteri indiferent că ei sunt bărbați sau femei. Prezbiterii și diaconii trebuie să fie puri din punct de vedere sexual. Din nou, această recomandare identifică un atribut moral care califică și femeile deoarece Pavel învață și faptul că o femeie credincioasă prezbiter-văduvă trebuie “să nu fi avut decât un singur bărbat” (1 Timotei 5:9, ESV).

În al treilea rând, se așteaptă ca prezbiterii să aibă grijă de casa lor iar aceasta nu exclude femeile de la această funcție. Aceeași calificare este cerută și pentru diaconi (3:12) și, după cum am văzut, o femeie poate ocupa funcția de diacon. Femeile trebuiau să aibă grijă de casa lor de asemenea (5:14). Găsim un bun exemplu pentru aceasta în experiența Lidiei (Fapte 16:15). Scopul principal al acestei cerințe este să se asigure că prezbiterul și diaconul au o bună experiență administrativă. Este clar că niciunul dintre celelalte criterii pentru prezbiteri și diaconi nu intenționau să excludă femeile din aceste roluri.

Pe scurt, Pavel folosește limbajul genurilor (masculin și feminin) în situații specifice pentru a comunica principiile care sunt relevante pentru bărbați și femei în funcții de conducere. Aceasta indică faptul că, chiar și atunci când criteriile sunt prezentate într-un limbaj specific pentru un anumit gen, ele nu exclud celălalt gen, deoarece ele sunt aceleași pentru toți creștinii. Ca urmare, femeile pot să ocupe funcții de diaconi și prezbiteri chiar dacă noi nu găsim în Noul Testament nicio femeie numită ca prezbiter în biserică.

Textul biblic permite aceasta, indicând din nou că Dumnezeu nu face discriminare contra nici unei ființe omenești. *Orice persoană care a primit și și-a dezvoltat darurile solicitate ale Duhului poate fi folosită de El în orice funcție din biserică.*

CONCLUZIE

În cadrul comunității de credință înființată de Isus, pozițiile de conducere nu se bazează pe rasă, clasă, cultură sau gen. Elementul central este ascultarea numai de Hristos și îndeplinirea misiunii Sale în lume printr-o iubire care se manifestă prin servire. Pavel demontează intenționat toate sistemele de ordonare a relațiilor omenești care sunt construite pe înțelegerile moștenite ale valorii bazate pe origine rasială sau culturală, statut economic, și gen și le înlocuiește pe acestea cu un sistem al valorii construit exclusiv pe darurile date de Duhul Sfânt membrilor individuali ai trupului lui Hristos. Metodele anterioare de relaționare reciprocă sunt înlocuite de o nouă relaționare în Hristos (Galateni 3:28, 29; Coloseni 3:11). Dumnezeu dorește să refacă pe pământ aceeași ordine cosmică pe care a stabilit-o pe pământ la început. În această comunitate toți au o valoare egală ca membri ai trupului lui Hristos pentru că toți Îl cunosc pe Hristos Cel Înviat. Ei toți sunt echipați cu o varietate de daruri spirituale, incluzând darurile lucrării și conducerii, care vor fi folosite pentru beneficiul credincioșilor, misiunea globală a bisericii, și pentru funcțiile de diaconi și prezbiteri (Romani 12:1-8).

În timp ce această misiune se apropie de împlinire, bărbații și femeile din biserică persecutată a timpului sfârșitului sunt declarați ca fiind făcuți de Hristos “împărați și preoți” pentru Dumnezeul lor (Apocalips 5:10; cf. 1:6; 20:6; Exod 19:5, 6; 1 Petru 2:9, 10). Această ordine a unei lucrări preoțești inclusive către Dumnezeu în biserică caracterizează cartea Apocalipsa ca întreg (împlinirea lui Isaia 61:6). Fără deosebire de gen, Hristos a mântuit bărbați și femei (Apocalips 1:5, 6; 5:9, 10), i-a chemat la lucrare și a proclamat împărăția lui Dumnezeu până va veni El (14:6-13), și a promis că ei vor conduce lumea împreună cu El ca preoți conducători (20:4-6). Astfel, “preoția” bărbaților și femeilor este o caracteristică a bisericii rămășiței.

ELLEN G. WHITE ȘI FEMEILE ÎN LUCRARE

Ellen G. White a invitat în mod accentuat și repetat femeile să fie instruite și angajate în diferite forme ale lucrării, și chiar ca unele să fie hirotonite în aceste lucrări. Faptul că ea a sprijinit implicarea femeilor în diferite forme ale lucrării este bine cunoscut și documentat. Multe publicații au ajutat adventiștii să fie mai conștienți de gândurile ei asupra acestui subiect, iar astăzi femeile sunt implicate în toate formele de lucrare din biserică noastră.

O studiere atentă a gândurilor lui Ellen White despre rolul femeilor în biserică, în contextul secolului al 19-lea, sprijină hirotonirea femeilor astăzi. Perspectiva pe care o tragem din scrierile lui Ellen White ne încurajează să mergem înainte și să lărgim limitele înțelegerii

noastre despre lucrare și hirotonire, să înaintăm în credință, și să răspundem conducerii lui Dumnezeu în participarea completă a femeilor la toate aspectele lucrării. Cinci cuvinte simple pot descrie cel mai bine perspectiva lui Ellen White asupra femeilor în lucrare și asupra hirotonirii femeilor.

TĂCEREA

Ellen G. White păstrează complet tăcerea referitor la unele texte cheie și concepte folosite pentru a împiedica femeile să servească în lucrare. Anecdote din lucrarea lui Ellen White ilustrează faptul că acum 150 de ani femeile nu erau atât de implicate în viața publică socială sau religioasă ca acum. De fapt, era inadecvat uneori și indecent să vezi o femeie vorbind într-o adunare. Și, pe baza citirii tradiționale a admonestărilor lui Pavel din 1 Corinteni 14:34, 35 sau 1 Timotei 2:12, mulți au obiectat contra ascultării femeilor vorbind la întâlnirile religioase. Oricum, Ellen White nu a comentat niciodată asupra acestor două texte cheie. Tăcerea ei asupra acestor texte vorbește mult despre importanța pe care ar trebui să le-o acordăm în discuția noastră despre participarea femeilor în lucrare astăzi. Colegii ei adventiști bărbați, totuși, au comentat aceste texte și uneori au folosit Galateni 3:28 pentru a declara că ce a scris Pavel despre femei, respectiv să nu vorbească în public, era în contextul cultural care nu are o aplicație universală astăzi. Ei s-au referit și la multe dintre tovarășele de lucru ale lui Pavel pentru a afirma concluzia evidentă că Pavel nu vorbea, deci, contra participării femeilor în lucrare. Unul dintre cele mai clare răspunsuri a venit de la G. C. Tenney, președintele Conferinței Australiene, în 1892.

Dificultatea acestor texte este aproape în întregime datorată concluziilor imature trase referitor la ele. Este ilogic și necinstit să acorzi unui pasaj din Scriptură un înțeles radical care contrazice tonul principal al Bibliei, și este în conflict direct cu învățăturile sale clare. Biblia poate fi înțeleasă fără a depăși liniile consecvente ale interpretării. Dar marea dificultate este experimentată de cei care interpretează pasaje izolate într-o lumină independentă conform cu ideile pe care ei le au. Cei care au fost crescuți să creadă că este o rușine pentru femei să vorbească la o întâlnire, nu caută altceva decât aceste texte, și le aplică greșit. Criticii Bibliei, criticii ai femeilor, precum și femeile care caută o scuză pentru lene, profită de aceste pasaje în același mod. Prin folosirea greșită a acestor texte, mulții oameni ajung la concepții greșite despre ce a vrut Pavel să învețe.²²

---

²² G. C. Tenney, "Woman's Relation to the Cause of Christ," RH, 24 mai, 1892, pp. 328-329.

INCLUDEREA

Ellen G. White a crezut în includerea femeilor în toate aspectele servirii și lucrării. În 1893, chiar dacă unii bărbați nu se simțeau bine când femeile serveau în lucrare alături de soții lor, și nu erau plătite cinstit pentru această muncă, ea a susținut: “Această întrebare nu va primi răspuns dela bărbați. Domnul a dat răspunsul.” Dumnezeu le cheamă pe femei să se angajeze în lucrare și în unele cazuri ele “vor face mai mult bine decât pastorii care neglijează să viziteze turma lui Dumnezeu.” Ea a mai declarat: “Există femei care ar trebui să lucreze în lucrarea Evangheliei.”²³

În 1879, ea s-a ocupat de o situație dificilă din South Lancaster, Massachusetts, și a declarat: “Nu întotdeauna bărbații sunt cei mai bine adaptați pentru un management de succes al unei biserici. Dacă femei credincioase au mai multă pietate și devoțiune decât bărbații, ele ar putea cu adevărat prin rugăciunile lor și faptele lor să facă mai mult decât bărbații care nu sunt consacrați în inimă și în viață.”²⁴ În această declarație, înțelegerea ei despre lucrare include managementul unei biserici, o lucrare pe care femeile o pot primi.

În 1880 ea a invitat tinerii să se angajeze în evanghelizarea cu literatură pentru că aceasta poate servi ca o bună educație pentru “bărbați și femei care să facă lucrarea pastorală.”²⁵ Douăzeci de ani mai târziu, în 1900, ea a încurajat din nou femeile să facă lucrare: “Prezența Duhului Sfânt al lui Dumnezeu este cea care pregătește lucrătorii, atât bărbați cât și femei, pentru a deveni pastori ai turmei lui Dumnezeu.”²⁶ În 1887, în timp ce discuta nevoia de a oferi o bună educație tineretului adventist în școlile noastre, ea a îndemnat administratorii să facă tot ce pot pentru a instrui tinere femei “cu o educație adecvată pentru orice funcție de încredere.”²⁷

Deși era conștientă că în zilele ei existau limitări pentru ceea ce femeile puteau face sau lucra fiind angajate de biserică, ea nu a limitat opțiunile disponibile pentru femei și nu a folosit niciodată conceptul conducerii masculine pentru a limita femeile în lucrare. Dacă Ellen White a crezut cumva că ar trebui să existe limite asupra opțiunilor de lucrare pentru femei, ea a avut suficiente ocazii să-și clarifice gândurile. Dar nu a crezut astfel. În loc, încurajările ei adresate tinerelor femei sunt deschise, consecvente și fără limitări.

Cum rămâne cu hirotonirea?

VARIETATEA

Ea a înțeles hirotonirea ca fiind pentru o varietate de funcții. Un număr de pasaje din scrierile ei ne dau o ilustrare semnificativă despre cum înțelegea hirotonirea și punerea mâinilor. Ellen G. White a crezut cu sinceritate că numai lucrarea pastorală hirotonită nu este suficientă pentru a îndeplini însărcinarea dată de Dumnezeu. El cheamă creștinii de toate

23 “The Laborer Is Worthy of His Hire,” Manuscript 43a, 1898, 5MR 324-327.

24 Ellen G. White to Brother Ioanson, n.d. (Letter 33), 1879, 19MR 56.

25 4T 390.

26 6T 322.

27 FCE, 117-118 (accent adăugat).

profesiile să-și dedice viețile servirii lui Dumnezeu. Ea a invitat biserica să-și ramifice înțelegerea formelor de lucrare pentru a include rolurile netradiționale dincolo de cele de pastor hirotonit, prezbiter, și diacon pe care le găsim în Noul Testament, pentru a împlini nevoile bisericii. Ea a susținut chiar și hirotonirea oamenilor în aceste roluri.

În 1908, pentru a încuraja misiunea instituțiilor medicale adventiste, Ellen White a scris că misionarii medicali “ar trebui să fie puși deoparte în mod sacru pentru [această] lucrare *la fel cum este pus pastorul pentru Evanghelie.*”²⁸ Într-un context similar, în 1895, ea a scris un lung articol despre activitatea laicilor din bisericile locale. Ea spunea:

Femeile care doresc să-și consacre o parte din timpul lor pentru servirea Domnului ar trebui să fie numite să viziteze bolnavii, să îngrijească de tineri, și să lucreze pentru nevoile celor săraci. *Ele ar trebui să fie puse deoparte pentru această muncă prin rugăciune și punerea mâinilor.* În unele cazuri ele vor trebui să se sfătuiască cu ofițerii bisericii sau cu pastorul; dar dacă sunt femei devotate, care păstrează o legătură vitală cu Dumnezeu, ele vor fi o putere pentru bine în biserică. *Acesta este un alt mijloc de întărire și creștere a bisericii. Trebuie să ne diversificăm mai mult metodele noastre de lucru.*²⁹

Aici ea a arătat că Dumnezeu conduce biserica în punerea deoparte a femeilor pentru aceste forme de lucrare.

În aceste două recomandări, Ellen White a avut clar în minte o înțelegere mai largă a hirotonirii decât unii din zilele ei, și a considerat hirotonirea ca o formă de întărire servind o varietate de funcții și scopuri. Nu găsim precedente biblice explicite pentru aceste două recomandări despre hirotonire pe care ea le susține. Aceasta este probabil din cauză că Ellen White nu a înțeles hirotonirea ca fiind o formă de sacrament limitată doar la anumite funcții specifice unui gen. Din perspectiva misiunii, pare evident faptul că în sfaturile ei, toate aceste funcții includ ambele genuri.

ÎMPUTERNICIREA

Ellen G. White considera că hirotonirea era similară cu împuternicirea. Aceste două ultime exemple reflectă o înțelegere non-sacramentală a punerii mâinilor. Hirotonirea este, înainte de toate, o formă de împuternicire pentru o sarcină. De fapt, este corect să spunem că în scrierile ei hirotonirea și împuternicirea sunt același lucru.³⁰

28 Ev 546 (accent adăugat).

29 “The Duty of the Minister and the People,” RH, 9 iulie, 1895 (accent adăugat).

30 Chiar la începutul istoriei AZȘ, conducătorii pionieri ai mișcării au fost îngrijorați de confuzia și învățăturile false care se manifestau câteodată în rândul micului grup de credincioși adventiști sabatarieni. Urmând exemplul apostolilor din Noul Testament care pusese deoparte prezbiterii pentru a păzi congregațiile locale contra învățăturilor false și pentru a oficia botezul și Sfânta Cină, acești adventiști timpurii au selectat bărbați promițători și i-au pus deoparte prin rugăciune și punerea mâinilor. Criteriul pentru hirotonirea lor a fost “dovada totală că ei primiseră împuternicirea lor de la Dumnezeu”. Prin hirotonirea lor, grupul de credincioși “manifesta sprijinul bisericii pentru lucrarea lor ca mesageri care duceau cel mai solemn mesaj dat vreodată oamenilor” (EW, 100-101). Hirotonirea acestor predicatori itineranți adventiști timpurii a servit ca un ritual de autorizare a lor pentru a vorbi în numele bisericii și a păstra ordinea în biserică. Este interesant de notat că în acest pasaj Ellen White nu folosește cuvântul hirotonire, ci se referă mai degrabă la acest ritual ca fiind punere deoparte și împuternicire. Aceasta indică faptul că ea folosește aceste cuvinte și concepte ca sinonime.

În 1873, John Tay s-a alăturat Bisericii AZȘ și a simțit curând chemarea lui Dumnezeu de a-și oferi timpul ca misionar în Pacificul de Sud. În 1886, el a ajuns pe insula Pitcairn, și a reușit prin harul lui Dumnezeu să convertească întreaga populație. Nefiind un pastor hirotonit, el nu a simțit că era autorizat să-i boteze pe acești convertiți. Zece ani mai târziu, Ellen White a comentat astfel acest eveniment:

Este o mare greșeală că bărbații pleacă, știind că sunt copiii lui Dumnezeu, precum fratele Tay, [care] a plecat în Pitcairn ca misionar, [dar] acest bărbat nu s-a simțit liber să boteze din cauză că nu era hirotonit. *Acesta nu este aranjamentul lui Dumnezeu; este al omului.* Când bărbații pleacă cu povara lucrării și aduc suflete la adevăr, acești bărbați sunt hirotoniți de Dumnezeu, [chiar] dacă [ei] nu au fost niciodată hirotoniți ceremonial. A spune că [ei] nu vor face botezuri când altcineva nu mai există, [este greșit]. Dacă există un pastor în zonă, foarte bine, atunci ei ar trebui să-l caute pe pastorul hirotonit pentru a face botezul, dar când Domnul lucrează cu un bărbat pentru a câștiga un suflet aici și altul dincolo, și el știe când este ocazia ca aceste suflete prețioase să poată fi botezate, el nu ar trebui să stea pe gânduri, el ar trebui să boteze aceste suflete.³¹

Este instructiv faptul că Ellen White spune că ideea că un laic nu poate oficia botezul în circumstanțe speciale pentru că nu este pastor hirotonit “*nu este aranjamentul lui Dumnezeu; este al omului.*” Poate că unii vor spune că ea a reacționat exagerat la ceea ce s-a întâmplat. Totuși există un aspect al înțelegerii ei despre hirotonire care o conduce să spună aceasta. Hirotonirea de către biserică este privită ca o confirmare a hirotonirii și împuternicirii spirituale anterioare pentru lucrare făcute de Dumnezeu. Oamenii pur și simplu recunosc ceea ce Dumnezeu a binecuvântat deja. De fapt, în 1851, când ea a scris despre hirotonirea primilor pastori adventiști, ea a numit această ceremonie o împuternicire, nu o hirotonire. Patruzeci și cinci de ani mai târziu, în 1896, ea avea același concept despre hirotonire.

MISIUNEA

Ellen G. White a crezut că noi toți avem o parte în misiunea mondială adventistă. Ea a îndemnat biserica să recunoască chemarea de către Dumnezeu a bărbaților și femeilor prin punerea mâinilor pentru o varietate de funcții astfel încât misiunea bisericii să fie mai diversificată și mai completă. Ea era pasionată de mântuirea celor pierduți, și a simțit cu putere că toți bărbații adventiști și toate femeile adventiste ar trebui să fie activi în lucrare. Istoria adventismului ne dă informații despre practica hirotonirii. George Butler a devenit președinte al Conferinței Iowa în iunie 1865 dar a fost hirotonit doar în septembrie 1867. Uriah Smith a fost redactor al revistei *Review and Herald* din 1855, iar secretar al Conferinței

---

31 “ReMarcus Concerning the Foreign Mission Work,” Manuscript 75, 1896 (subliniere adăugată).

Generale din 1863. El a fost hirotonit în 1874. Pe parcursul timpului, înțelegerea noastră despre lucrare s-a schimbat, și am început să hirotonim bărbați care nu erau doar evangheliști. Aceasta a fost o metodă de a recunoaște alte daruri pentru lucrare. Ne-am extins vederile despre lucrare pentru a include mai multe persoane care servesc într-o varietate de lucrări. De ce nu am proceda la fel și în cazul femeilor? Nu ne îndeamnă în continuare Ellen White să ne ramificăm formele de lucrare pentru a ajunge la lumea pierdută? Ea a încurajat femeile să fie active în multe funcții și lucrări, și a crezut că femeile pot ocupa „orice funcție de încredere” dacă au educația adecvată.

Ellen White dorea să încurajeze femeile din timpul ei, într-o societate și un context în care femeile nu erau încurajate să fie active în societate, pentru că ea credea într-o lucrare mai largă a ambelor sexe pentru a avertiza o lume muribundă despre revenirea iminentă a lui Hristos. Dacă urmăm sfatul ei, hirotonirea trebuie să fie conectată cu misiunea și cu vestirea Evangheliei, nu cu stabilirea sau păstrarea unei lucrări exclusiv masculine. A restrânge ceea ce femeile pot să facă în biserică astăzi la aceleași activități și funcții limitate pe care le permitea biserica femeilor în secolul al 19-lea înseamnă să nu înțelegem valabilitatea mesajului lui Ellen White. Ea a încurajat abordările progresive și inovative ale misiunii și lucrării.

Trebuie să notăm faptul că Ellen White nu a fost interesată să-i îndepărteze pe bărbați din rolurile tradiționale deținute de ei în familie, biserică și societate. Ea a cerut bisericii, totuși, să le permită femeilor să servească în mai multe funcții pentru vestirea Evangheliei și lucrarea pastorală, și în orice funcții de încredere pentru care sunt calificate, incluzând chiar și managementul bisericii. Astfel ea a apelat la biserică să includă femeile cu daruri de conducere, lucrare pastorală, și învățare (toate funcțiile biblice ocupate de pastori, învățători, prezbiteri, și supraveghetori), și să le hirotonească pentru aceste funcții, așa cum bărbații sunt hirotoniți pentru aceleași funcții.

Numirea în funcții în BISERICA ADVENTISTĂ DE ZIUA A ȘAPTEA

În Biserica AZȘ, numirea în funcții combină un număr de atribute pe care le vedem în Scriptură. Majoritatea numirilor sunt făcute printr-un proces de selecție efectuat de comitete pe care le numește comunitatea credincioșilor pentru a lua sau a recomanda decizii de numire. Autoritatea pentru exercitarea acestor funcții este astfel acordată în momentul în care comitetele constitutive, boardurile, sau adunările iau decizii de numire. După o decizie de numire a cuiva într-o funcție de către boardurile respectivei biserici sau comitetele executive ale conferinței/uniunii, unii ofițeri sunt instalați sau hirotoniți printr-o ceremonie de rugăciune și punerea mâinilor, ca în cazul diaconilor, prezbiterilor, și pastorilor. Alți ofițeri sunt numiți în funcție simplu prin votul unui comitet sau board (de ex. directorii departamentelor; președinții instituțiilor de învățământ), iar alții prin votul unei adunări generale a

credincioșilor (de ex. conferință, uniune, diviziune, și Conferința Generală). În timpul hirotonirii diaconilor, prezbiterilor și pastorilor, ceremonia de rugăciune și punerea mâinilor este o confirmare sau o reprezentare simbolică a deciziei luată anterior ceremoniei de a le acorda autoritate.

Advențiștii de Ziua a Șaptea nu cred că hirotonirea conferă vreo putere spirituală sau statut. Ceremonia punerii mâinilor este o formă de binecuvântare în care comunitatea recunoaște chemarea lui Dumnezeu în viața persoanei. Prin punerea mâinilor, Biserica acționează pentru a oferi autoritate reprezentativă pentru exercitarea lucrării de diacon/diaconiță, prezbiter, sau pastor.

CONCLUZIE

Studiul nostru a arătat că deși pare să existe un tipar biblic al conducerii masculine în poporul lui Dumnezeu, Dumnezeu a dorit întotdeauna să arate o cale mai bună—o cale care nu exclude femeile de la funcții importante pe baza sexului lor. Noi credem că cea mai importantă sarcină a noastră este “să împărțim drept cuvântul adevărului” (2 Timotei 21:5, NKJV), incorporând principiile Bibliei, și aplicând învățăturile Bibliei în viața de zi cu zi. Noi îndeplinim această sarcină sacră formată prin metodele de interpretare care reies din Cuvântul lui Dumnezeu, respingând agendele extra-biblice și tendințele sociale impuse textului. Printr-un studiu atent, sistematic al Cuvântului, comparând text cu text, ajungem la înțelegerea completă a înțeleșului lor, ajutați de puterea promisă a Duhului Sfânt.

Chiar numele nostru—Advențiști de Ziua a Șaptea—subliniază devotamentul nostru profund pentru Cuvânt care Îl descoperă pe Hristos drept Creator, precum și vestirea anticipării recreațiunii prin care El va “face toate lucrurile noi” (Apocalips 21:5, NKJV). Din relatarea Genezei despre creațiunea lui Hristos a bărbatului și a femeii înțelegem egalitatea esențială pentru care El i-a făcut și reciprocitatea pentru care El i-a creat. În viziunea apostolului Ioan despre ceruri, vedem pe cei răscumpărați—fără deosebire de rang, rasă, sau gen—aducând slavă și urmând pe Miel “oriunde merge” (Apocalips 14:4).

Misiunea lui Dumnezeu revelată atât în Vechiul cât și în Noul Testament ilustrează dorința Lui de a folosi toate persoanele—între care nu mai există deosebiri—pentru a construi împărăția Sa și a servi pe poporul Său (Galateni 3:28). Atât bărbații cât și femeile sunt chemați, au daruri, și sunt echipați de Duhul pentru lucrări care prezintă misiunea lui Dumnezeu de a mântui omenirea pierdută. Niciun rol de servire a poporului lui Dumnezeu nu este exclus categoric pentru vreun credincios predat lui Hristos (cf. Ioel 2:28, 29), deoarece “toate aceste lucruri le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte, cum voiește” (1 Corinteni 12:11). Într-o astfel de comunitate, deosebirile de rasă, clasă, cultură, sau gen sunt secundare față de ascultarea centrală numai de Hristos și față de misiunea Lui în lume. Biblia este plină de împerejurări în care atât bărbații cât și femeile servesc pe Dumnezeu ca lideri,

judecători, martori și profeți.

Claritatea idealului lui Dumnezeu de a împuternici femeile și bărbații pentru servire și lucrare este cheia de interpretare care ne ajută să plasăm corect pasajele dificile sau neclare în contextul istoric, inclusiv unele din sfaturile lui Pavel către congregații din NT (cf. 1 Timotei 3:1-13; 1 Corinteni 14:26-34). Autoritatea de conducere în biserică este rezervată numai lui Hristos, și este datorată poporului Său să confirme unul în celălalt darurile pe care El le-a dăruit. Punerea mâinilor, sau “hirotonirea,” nu conferă puteri speciale și nu implică o valoare superioară. Cu o simplitate elegantă, această confirmare manifestă acordul care ar trebui să existe mereu între Isus și biserica Sa (Matei 18:19).

Istoria Adventiștilor de Ziua a Șaptea mărturisește și ea amply darurile pe care le au atât bărbații cât și femeile pentru servirea poporului lui Dumnezeu. Ellen G. White, care a exercitat darul biblic al profeției în timpul celor peste 70 de ani de lucrare publică, a învățat și a îndemnat ca atât bărbații cât și femeile să ocupe toate funcțiile și rolurile din cadrul trupului lui Hristos. Instruiți de chemarea ei la servire și inspirați de exemplul său, bărbații și femeile adventiste continuă să răspundă chemării lui Dumnezeu la lucrare ca pastori, lideri, și învățători, încrezători în smerenie că procedând astfel ascultă de voia lui Dumnezeu.

În timp ce noi ca Adventiști de Ziua a Șaptea suntem de acord asupra valorii egale a femeilor și bărbaților și a chemării lor de a purta chipul lui Dumnezeu împreună, recunoaștem că alți adventiști de ziua a șaptea sinceri pot avea păreri diferite față de noi despre învățătura Bibliei referitor la cine poate primi hirotonirea. Noi reamintim tuturor credincioșilor obligația să “căutați să păstrați unirea Duhului prin legătura păcii” (Efeseni 4:3). Pentru acest scop, vă îndemnăm ca deciziile despre înțelegerea biblică a hirotonirii femeilor pentru lucrare să nu fie luate prin majoritate de voturi. În cazurile în care Duhul nu a creat în cadrul bisericii mondiale un consens despre învățătura Bibliei, o decizie cu majoritate de voturi ar avea ca rezultat impunerea vederilor religioase ale majorității asupra celorlalți care cred cu sinceritate că Biblia învață opusul (cf. Romani 14:5). Pentru rezolvarea deosebirilor de opinie asupra unui subiect care nu face parte din mesajul și misiunea bisericii, noi ne reafirmăm unitatea noastră constantă în Hristos și devotamentul nostru față de mesajul și misiunea bisericii (Ioan 17:20-23).

RĂSPUNSURI LA UNELE ÎNTREBĂRI DESPRE HIROTONIRE

Preoția tuturor credincioșilor permite hirotonirea femeilor ca pastori?

În primul rând, deși femeile din Vechiul Testament erau excluse de la preoție, învățătura NT despre preoția tuturor credincioșilor include atât credincioși bărbați cât și femei. Legea Levitică este eliberată acum de limitările tribale și etnice. Este adevărat că, deși în biserică toți sunt “preoți”, nu toți sunt prezbiteri sau diaconi. În al doilea rând, ar trebui să reținem că în

Vechiul Testament zecimea era exclusiv folosită pentru Leviți și niciun alt israelit nu primea ceva din ea—fie bărbat sau femeie. În biserica creștină legea zecimii este eliberată de constrângerile legate de gen. Acum, după cum indica Ellen G. White, “zecimea ar trebui să meargă la cei care muncesc pentru Cuvânt și doctrină, fie ei bărbați sau femei” (1MR 263). Aceasta se bazează pe faptul că “ceea ce-i pregătește pe lucrători, atât bărbați cât și femei, de a deveni păstori ai turmei lui Dumnezeu este însoțirea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu” (6T 322). Preoția tuturor credincioșilor permite ca femeile să fie hirotonite ca pastori.

A stabilit Isus o ierarhie care a exclus femeile de la hirotonirea pentru lucrare?

Nu există nici măcar un singur verset în Evanghelie care să implice măcar că acesta era cazul. Criteriul specific stabilit de Isus pentru numirea în funcții de conducere în biserică era “oricare va vrea să fie mai mare între voi, să fie slujitorul vostru” (Marcu 10:43). Nimeni nu ar trebui să îndrăznească să sugereze că această poruncă a lui Isus era limitată doar la apostoli. Ea are o aplicare universală în biserică în orice epocă și în orice loc. Orice funcție de autoritate sau conducere în biserică este disponibilă pentru cei care, sub influența Duhului Sfânt (fie ei bărbați sau femei), sunt servitori adevărați ai lui Hristos și ai bisericii Sale.

“Cap/conducere” din 1 Corinteni 11:2-16 înseamnă “sursă?”

Folosirea termenului grecesc *kephalē* indică în mod clar și fără îndoială că poate să însemne “sursă.” Faptul că un dicționar grecesc nu include acest sens nu înseamnă nimic. Alte dicționare îl includ.³² Ca urmare ambele sensuri sunt posibile lingvistic în 1 Corinteni 11:2-16. Cea mai bună posibilitate este “sursă” pentru că acest pasaj se ocupă de conceptul de sursă: “Nu bărbatul a fost luat din femeie, ci femeia din bărbat... Dacă femeia este din bărbat, tot așa și bărbatul prin femeie” (versetele 8, 12). Pavel îi descrie în pasaj ca fiind interdependenți (versetul 11). Contextul acestui pasaj nu sprijină ideea că în biserică un prezbiter bărbat este capul femeii.

Sprijină Noul Testament ideea că femeile din biserică se află sub conducerea prezbiterilor bisericii?

Conform Noului Testament singurul cap al bisericii este Hristos. Ellen G. White scrie: “Să fie clar că Hristos, nu pastorul, este capul bisericii.”³³ Numai acasă, în relația soț-soție, bărbatul este descris ca fiind capul soției sale (de ex. Efeseni 5:22, 23). Această idee nu este niciodată transferată în relația dintre prezbiteri și femeile din biserică.

32 E.g. *TDNT*, 6:673; *NIDNTT*, 1:157. Înțelesul “sursă” este ceva obișnuit în literatura greacă; vezi Phillip B. Payne, *Man and Woman, One in Christ: An Exegetical and Theological Study of Pavel’s Letters* (Grand Rapids, MI: Zondervan, 2009), 117-137. El oferă o listă de lexicoane grecești de la început până în prezent care stabilesc înțelesul “sursă” pentru *kephalē* (123, nota de subsol 35).

33 ST, 27 ianuarie, 1890.

Se aplică 1 Timotei 2:12-14 numai unei situații locale din Efes?

Nu. Pasajul are o aplicare universală și este foarte instructiv pentru noi astăzi. Pavel se adresează în mod evident unei situații locale, altfel ordinul ca femeile să tacă nu ar fi doar universal ci și absolut. Trebuie să stabilim, după un studiu atent al contextului pasajului, conținutul său universal. Mai multe lucruri sunt universale: (1) Biserica trebuie să vestească mesajul mântuirii către toți oamenii, bărbați și femei. (2) Vestirea trebuie făcută de oameni care sunt calificați adecvat. (3) Celor care învață nu ar trebui să și se permită să predea altora sau să pună la îndoială autoritatea instructorului sau a conținutului învățaturii. Deranjarea procesului de învățare nu va fi tolerată, altfel am avea conflicte în biserică. Biserica este un loc al ordinii.

Faptul că în Biblie conducerea este mai ales în mâinile bărbaților exclude femeile de la hirotonirea pentru lucrare?

Am susținut în această lucrare că nu acesta este cazul. Nu există niciun singur pasaj biblic în care o poruncă divină este dată pentru a stabili permanent că numai membrii bărbați ai poporului lui Dumnezeu ar trebui hirotoniți ca să ocupe cele mai înalte poziții de autoritate. Tiparul conducerii masculine a fost foarte adesea alterat de Însuși Domnul prin numirea unor femei în cele mai înalte poziții de autoritate în poporul Său (de ex. profet și judecător). În Noul Testament acest lucru este mult mai vizibil și abundent (de ex. găsim co-lucrători ai lui Pavel care sunt femei; profetese; și în legătură cu funcții în biserică găsim femei diaconese). Cu alte cuvinte, practica comună de a avea lideri masculini nu a fost niciodată instituită oficial de Domnul printr-o poruncă divină. Astfel, El ne-a oferit exemple pe care le putem urma în hirotonirea femeilor pentru lucrare. Procedând astfel noi nu am călca o poruncă divină pentru că nu există niciuna.

Ar trebui să ignorăm problema libertății religioase când tratăm acest subiect?

Într-un sens ar putea fi ignorată pentru că problema mai profundă este una mai diferită aici. Ea apare atunci când posibilitatea deciderii poziției biblice printr-o majoritate de voturi este pusă pe masă. Dacă s-ar face acest lucru, atunci întrebarea nu ar mai fi dacă ar trebui să hirotonim femei sau nu ci dacă ar trebui să fim loiali Punctului Fundamental de Credință # 1. Problema este una foarte complexă și importantă pentru cei dintre noi care au susținut întotdeauna solia și misiunea bisericii așa cum este ea rezumată în Punctele noastre Fundamentale de Credință. Solia noastră a fost stabilită prin studierea Bibliei și călăuzirea Duhului prin Ellen G. White. Rezultatul a fost formularea unui consens în poporul lui Dumnezeu. Nu a fost nevoie de niciun vot pentru că Biblia și Duhul au instruit biserica. Declarația Punctelor Fundamentale de Credință este un rezumat al soliei și misiunii pe care Domnul le-a dat bisericii Sale și ea ne unește ca popor. Întrebarea cu care ne confruntăm acum este: Ce ar trebui să facem cu subiectul hirotonirii femeilor pentru lucrare în absența unui

consens bazat pe studierea Bibliei și călăuzirea Duhului? Dacă mergem pe o majoritate de voturi vom nega Punctul Fundamental de Credință #1. Adevărul biblic nu ar mai fi definit pe baza numai a Bibliei, ci pe baza a ceea ce crede o majoritate că ne învață Biblia despre acest subiect. Atunci, votul majorității ar fi impus acelor care pot să fi tras în mod sincer concluzia că Biblia ne învață altceva (libertatea de conștiință?). Am crea de facto un *ecclesiastical magisterium* (o majoritate a delegaților la Sesiune) care ar decide pentru restul bisericii indiferent de ce ne învață Biblia asupra unui subiect anume și indiferent de ce ar crede biserica. Hirotonirea femeilor pentru lucrare ar trebui să rămână ceea ce a fost întotdeauna între noi, adică un subiect despre care avem păreri diferite (ca întrebarea despre natura omenească a lui Hristos). Aceste păreri diferite au fost tolerate de biserică. Nu a existat niciodată un consens asupra acestui subiect și, ca urmare, el nu a fost niciodată ridicat la nivelul unui Punct Fundamental de Credință. Acest subiect nu ar trebui să fie rezolvat indiferent de preț.

POZIȚIA #3

CUPRINS

Introducere	99
Fundal Teologic	99
Natura Trinității	100
Rolurile Bărbatului și Femeii Înainte de Cădere	100
Conducerea Familiei după Cădere	100
Conducerea Ecclesiologică a Bărbatului	100
Hristos Este Capul Bisericii.....	100
Daruri versus Funcții	100
Conducerea Spirituală Bărbătească în Biserică	101
Rolul Argumentelor Derivate	101
Probleme Hermeneutice	101
Propunere Pentru Înaintare	101
Expansiunea Posibilităților pentru Femei în Lucrare	102
Responsabilitatea și Conducerea Bărbatilor în Cămin	102
Funcția de Prezbiter, Criteriul Sexului, și Porunca Divină/Distinția Ideală.....	102
Un Împărat în Israel	104
Fiicele lui of Telofohad	106
Debora și Barac	106
Împăratul David și Restricția Moabită	108
David, Păinile pentru Punerea Înainte, și Hristos.....	109
Conciliul dela Ierusalim: Deosebiri despre Idealurile Divine	110
Idealul și Variația în Scrierile lui Ellen White	112
Determinând Când să Variezi Tiparul Divin	113
Aplicație și Concluzie	114

REZUMATUL POZIȚIEI #3

INTRODUCERE

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a petrecut un timp semnificativ discutând oficial problema hirotonirii pentru lucrarea pastorală și relația ei cu genul persoanei. După un an și jumătate, încheindu-și eforturile și ajungând la un consens asupra unei teologii generale a hirotonirii, Comitetul pentru Studiarea Teologiei Hirotonirii (TOSC) nu a ajuns la un consens asupra întrebării dacă este adecvat ca femeile să ocupe funcția de pastor hirotonit. În ciuda folosirii unor metode hermeneutice similare și apelării la Scriptură în loc să apeleze la normele culturale omenești, membrii Comitetului au ajuns la concluzii foarte mult divergente.

Ne confruntăm acum cu întrebarea cum să mergem înainte ca biserică, dată fiind existența diversității de păreri asupra întrebărilor puse. Ceea ce urmează este o încercare de a sublinia o cale de a merge înainte care ia în serios îngrijorările principale identificate până acum, în timp ce respectăm principiul autorității Scripturii și al unității bisericii.

Biblia cheamă pe toți creștinii la supunere reciprocă, “supuneți-vă unii altora în frica lui Hristos” (Efeseni 5:21).¹ Prin natura sa, supunerea reciprocă implică un anumit sacrificiu din partea tuturor, pentru binele mai mare și unitatea tuturor. Prin călăuzirea Duhului, oricum, noi credem că îngrijorările principale din diferitele poziții legate de discuția despre hirotonire pot fi confirmate fără sacrificarea principiului, în timp ce păstrăm în continuare unitatea trupului lui Hristos.

Începem cu o scurtă recapitulare a principiilor noastre teologice principale, pe care construim justificarea pentru propunerea noastră pentru mersul înainte. Aceste principii sunt prezentate în nouă paragrafe mai jos, cu referințe din Scriptură pentru a sprijini punctele teologice.² A doua și cea mai mare parte a acestei lucrări prezintă propunerea noastră pentru înaintare, și include o expunere biblico-teologică, care demonstrează fundamentul scripturistic pentru un punct cheie din propunerea noastră. Partea finală a acestei lucrări of trage concluziile din exegeza biblică și le aplică situației noastre prezente.

FUNDALUL TEOLAGIC

În cursul întâlnirilor TOSC, am ascultat multe lucrări care oferă o varietate de păreri despre problema hirotonirii pentru lucrarea Evangheliei. În timp am fost de acord cu unele puncte expuse de ambele grupuri, nu am putut să aderăm la niciunul dintre ele pe deplin

¹ În afară de cazul când se menționează altfel, citatele din Biblie sunt din versiunea King James.

² O discuție mai amplă a acestora și a altor referințe scripturistice relevante pentru poziția teologică moderată poate fi găsită în “Minority Report on Ministry, Ordination, and Gender of the Seventh-day Adventist Theological Seminary.” Disponibilă online la www.freedom-law.com.

din cauza deosebirilor asupra punctelor cheie. Astfel, simțim nevoia de a prezenta propria noastră declarație despre cum vedem principalele probleme biblice și teologice despre chestiunea hirotonirii.

NATURA TRINITĂȚII

Noi credem că Hristos este co-existent și co-egal cu Tatăl și Duhul din veșnicii. Astfel, noi nu credem în veșnica subordonare a Fiului, așa cum unii prezentatori care se opun hirotonirii femeilor au propus (Deuteronom 6:4; Isaia 9:6; Mica 5:2; Matei 28:19; Ioan 8:58; Ioan 17:24; Filipeni 2:6; Evrei 1:8-12; 2 Corinteni 13:14).

ROLURILE BĂRBATULUI ȘI FEMEII ÎNAINTE DE CĂDERE

Noi credem că au existat roluri importante pentru bărbat și femeie înainte de cădere care, deși nu ierarhic, au implicat responsabilități pentru roluri distincte, dar complementare, de servire-conducere. Noi nu credem în ideea conducerii de către bărbat înainte de cădere, în măsura în care aceasta a implicat “autoritatea peste” Eva (Geneza 2:15-25; 3:9, 16-20; 1 Corinteni 11:8; 15:22).

CONDUCEREA FAMILIEI DUPĂ CĂDERE

După cădere, Dumnezeu a instituit un rol de conducere a bărbatului în familie care, deși iubitor, altruist, și orientat spre servire, îi dă bărbatului o responsabilitate de supraveghere a familiei sale care este în continuare valabilă (Geneza 3:16; 18:12, 19; 1 Petru 3:1, 6; Efeseni 5:22-24).

CONDUCEREA ECLESIOLOGICĂ A BĂRBATULUI

Noi credem că există un model biblic de *conducere* eclesiologică a bărbatului care are valabilitate peste timp și cultură. Vedem aceasta în invocarea lui Pavel a ordinii creațiunii și a căderii în discutarea funcției de prezbiter, în faptul predominant al conducerii spirituale instituționale bărbătești din Vechiul Testament, în acțiunile lui Hristos când i-a ales pe cei doisprezece ucenici bărbați, și în exemplele NT de apostoli și prezbiteri (1 Timotei 2:12, 13; Numeri 3:10, 38; Matei 27:55; Fapte 1:21-23; Tit 1:6, 7).

HRISTOS ESTE CAPUL BISERICII

Noi credem că nu există o bază pentru a sugera că bărbații au o *conducere* generală în biserică, exercitând autoritate de soț sau paternală peste femei sau oricine altcineva. Numai Hristos este capul bisericii. Declarația Sa că “Tată să nu numiți pe nimeni” (Matei 23:9) avea intenția de a împiedica o conducere omenească, paternă în biserică (1 Corinteni 11:3; Efeseni 1:22, 23).

Daruri versus Funcții

Vedem o distincție importantă între *darurile spirituale*, care sunt date de către Duhul

Sfânt, unde considerentele legate de gen nu sunt o problemă biblică, și cei care ocupă *funcțiile* în biserică, aleși de membrii bisericii conform cu criteriile biblice, și unde este menționat sexul, cum ar fi funcția de prezbiter (1 Corinteni 12:4-11; Efeseni 4:11, 12; Fapte 6:5-7; 1 Timotei 2:12; 3:1, 2; Tit 1:6-8).

CONDUCEREA SPIRITUALĂ BĂRBĂTEASCĂ ÎN BISERICĂ

Noi credem că declarațiile lui Pavel despre un rol preferat al bărbatului în funcția de prezbiter (echivalentul pastorului nostru hirotonit) sunt norme funcționale, eclesiastice menite să păstreze ordinea, disciplina și misiunea în biserică. Noi considerăm că criteriul pentru prezbiter este unul caracteristic printre multe altele, și nu atât de absolut peste toate celelalte. Noi nu credem că ar trebui să facem acest punct de ordine eclesiastică suprem peste alte doctrine mai importante, cum ar fi misiunea și unitatea trupului lui Hristos (1 Timotei 2:12-14; 3:1-7; 1 Corinteni 11:2-5; Tit 2:2-8).

ROLUL ARGUMENTELOR DERIVATE

Noi credem că pozițiile bazate pe argumentele derivate pot fi valide biblic. De exemplu, în timp ce Scriptura adaptează sclavia pentru a-i micșora răul, nimic din Scriptură nu declară că sclavia face parte din ordinea creată de divinitate sau că este parte integrală a naturii umane. Oricum, spre deosebire de sclavie, sexul bărbătesc ca un criteriu pentru funcția de prezbiter este derivat din înțelegerea și învățătura inspirată a lui Pavel referitor la creațiune, natura umană, cădere, și întrupare (Geneza 1:27; Galateni 3:28; Tit 2:9, 10; 1 Timotei 2:12-14; 1 Corinteni 11:3-5).

PROBLEME HERMENEUTICE

Noi credem că metodele hermeneutice pe care unii care sprijină hirotonirea femeilor le folosesc pentru exegeza textelor Noului Testament despre gen ar putea crea probleme în înțelegerea pasajelor legate de standardele sexuale. Oricum, noi credem că problema sexului bărbătesc ca fiind singurul criteriu pentru hirotonire nu face parte din categoria absolutelor morale, cum ar fi Cele Zece Porunci sau poruncile morale biblice consecvente și adesea repetate, incluzând pe acelea care se ocupă de comportamentul sexual (Exod 20:14; Levitic 18:1-30; 20:10-21; Fapte 15:28, 29; 1 Timotei 2:12, 13; Romani 1:18-27; Galateni 3:28).

PROPUNERE PENTRU ÎNAINȚARE

Ca metodă practică pentru înaintare, noi propunem ca biserica mondială să ratifice trei principii biblice ca bază pentru politica denominațională despre lucrare, rolurile bărbatului și femeii, și funcția de pastor hirotonit. Acestea sunt legate pentru că, așa cum discuțiile TOSC au făcut clar, cele trei chestiuni sunt inter-relaționate. Primele două principii sunt construite pe argumente aduse de alții în TOSC, dar principiul final este contribuția noastră unică. Din acest motiv, el are o oarecare lungime, incluzând o expunere a bazelor sale biblice.

EXPANSIUNEA POSIBILITĂȚILOR PENTRU FEMEI ÎN LUCRARE

Noi credem că cea mai bună cale de înaintare este să începem cu și să construim pe acele lucruri pe care le au în comun toate pozițiile. În TOSC, a apărut un consens asupra importanței vitale a încurajării femeilor adventiste de pretutindeni, indiferent de hiertonire, spre o implicare mai mare într-o gamă largă de lucrări. Inițiative care încurajează femeile în lucrare și le sprijină cu educație și resurse ar începe să rectifice lipsa noastră de a face aceasta pe parcursul majorității ultimului secol, desconsiderând sfatul profetic.³

RESPONSABILITATEA ȘI CONDUCEREA BĂRBAȚILOR ÎN CĂMIN

Noi confirmăm conceptul responsabilității și conducerii spirituale masculine în cămin. Majoritatea membrilor TOSC sunt de acord că, după cădere și apariția păcatului, bărbații au primit un rol special de responsabilitate în cămin. “Căci bărbatul este capul nevestei, după cum și Hristos este capul Bisericii, El, Mântuitorul trupului” (Efeseni 5:23).

Există discuții despre cum să înțelegem mărimea și semnificația acestui rol de conducere. Există o opinie care este în general acceptată, totuși, că bărbații căsătoriți au responsabilitatea de a se îngriji și a-și sprijini familiile. Ea a fost trecută cu vederea și este neglijată în multe părți ale lumii. Acesta este un moment oportun pentru a defini acest rol cu grijă, subliniind că ar trebui să fie o conducere iubitoare, altruistă, de servire-conducere ca cea a lui Hristos. “Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea” (Efeseni 5:25).

O astfel de conducere în cămin nu ar trebui folosită niciodată pentru oprinare sau abuz. Din contră, toți bărbații ar trebui să se străduie pentru idealul relației și luarea deciziilor în consens, și ar trebui să ofere conducere spirituală în cadrul familiei, în loc să lase aceasta pe seama soțiilor lor.

Soțiile ar trebui să-și respecte și să-și încurajeze soții în acest rol de conducere spirituală și responsabilitate. Biserica ar trebui să ofere mai multe programe de educație și instruire pentru a ajuta la educarea bărbaților în rolurile lor de îngrijitori, tați, și lideri spirituali, ajutându-i să învețe mai bine cum să modeleze conducerea lui Hristos în familiile lor.

Funcția de prezbiter: criteriul sexului, și porunca divină/ DISTINCȚIA IDEALĂ

Acum ajungem la cea mai dificilă problemă: întrebarea despre cum să înțelegem rolurile bărbaților și femeilor în legătură cu funcția de lucrare pastorală. Noi nu credem că conducerea bărbatului în cămin se extinde fără limite în biserică. O astfel de poziție ar implica un rol de autoritate pentru toți bărbații din biserică peste toate femeile. Noi pur și simplu nu găsim sprijin pentru aceasta în Biblie.

³ E.g., “Dacă acolo unde acum există o singură femeie ar exista douăzeci de femei, cine ar face această misiune sfântă lucrarea lor iubită,” seria Ellen White în 1879, “Ar trebui să vedem mult mai multe convertiri la adevăr. Influența rafinatoare, delicată a femeilor creștine este necesară în marea lucrare de predicare a adevărului.” (Ev 471-472; vezi și DA 568.)

Într-adevăr, din contră, Hristos poruncește ca “Tată să nu numiți pe nimeni,” ceea ce citim ca fiind negarea rolului paternal de autoritate în biserică pentru orice om (Matei 23:9). Este simplu, singurul “cap” identificat de Biblie în biserică este Hristos (Matei 23:10; Efeseni 5:23). Din acest motiv, ar fi contra moștenirii noastre protestante, biblice, să credem, să identificăm un om ca îndeplinind un rol de conducere în biserică.

Totuși, Biblia identifică roluri mai limitate de conducere (de autoritate reprezentativă și delegată) pentru a ajuta la stabilirea ordinii în biserică, principala fiind funcția de prezbiter (1 Timotei 3:1-7). Unul dintre criteriile menționate de mai multe ori pentru această funcție este să fie un bărbat (1 Timotei 2:11-15; 3:1-7). Această preferință de gen nu este, după părerea noastră, o implementare a “conducerii masculine” în biserică. Autoritatea prezbiterului în biserică este diferită atât ca natură cât și ca mărime de cea a tatălui în familie. Oricum, ambele roluri de conducere se bazează pe principii similare, de la creațiune și cădere; aceasta reiese din discuțiile lui Pavel despre conducere în familie și biserică (1 Corinteni 11; 1 Timotei 2).

Cu toate acestea, suntem convinși că Biblia ne învață că funcția de pastor hirotonit (echivalentul funcțional al funcției de prezbiter din Noul Testament),⁴ cu responsabilitatea sa în biserică—supervizarea implementării standardelor eclesiastice și a disciplinei în relația dintre toți membrii— la modul ideal ar trebui să fie îndeplinită de bărbați. Aceasta nu împiedică o femeie să predice, să învețe pe alții, și să ofere sfaturi spirituale și conducere în biserică. Dar faptul că ești bărbat este un criteriu pentru funcția de pastor hirotonit. Este o calitate importantă (cf. 1 Timotei 2: 11-14), și este una dintre un număr de criterii. Nu vedem nicio bază în text pentru tratarea acestui criteriu într-un mod absolut, sau ca el să depășească în greutate toate celelalte criterii combinate.

Această înțelegere a importanței relative a criteriului genului se bazează pe deosebirea dintre 1) poruncile morale absolute și adevărurile eterne ale lui Dumnezeu, și 2) idealurile⁵ Sale pentru organizarea poporului Său. Prima include Cele Zece Porunci, stâlpii doctrinari ai creștinătății, și limitările consecvente asupra comportamentului personal moral. A doua, credem noi, se ocupă de practicile și preceptele rituale, ceremoniale, organizaționale, sau legale, a căror intenție este să aducă ordine în comunitatea credincioșilor, să păstreze identitatea poporului lui Dumnezeu, și să îndeplinească misiunea bisericii. Aceste idealuri sunt importante, dar pentru că ele au o funcție eclesiologică și un scop misionar, Biblia indică faptul că ele pot în anumite circumstanțe să fie modificate și adaptate. Această distincție între poruncile sau adevărurile veșnice și idealurile eclesiologice poate oferi, credem noi, o înțelegere cheie care poate ajuta Biserica să meargă înainte în unitate, dacă nu uniformitate, în această problemă.

4 Cf. “Consensus Statement on a Seventh-day Adventist Theology of Ordination” (TOSC, votată pe 23 iulie, 2013).

5 Folosirea cuvântului “ideal” pentru a descrie aceste norme organizaționale continue nu implică faptul că orice deviație de la acest standard va fi neapărat inferior și secundar. Realitatea este aceea că un ideal poate să varieze pentru că circumstanțe specifice înseamnă că o altă abordare poate fi mai bună sau chiar mai necesară pentru o perioadă. Astfel, deviația de la ideal devine ea însăși un ideal situațional, și nu ar trebui să fie considerată inferioară sau secundară. Un exemplu profund al acesteia este întruparea lui Hristos, care a fost un răspuns situațional la circumstanțele non-ideale ale apariției păcatului și la necesitatea unui Mântuitor.

Când adaptarea unui ideal divin apare în Scriptură pentru a îndeplini nevoile locale, a întări misiunea, sau a promova unitatea ea apare de obicei în una din următoarele trei feluri:

- i. Dumnezeu Însuși sprijină adaptarea
- ii. Un profet biblic o confirmă
- iii. Comunitatea credincioșilor—biserica—este de acord cu această variație față de tiparul divin

Este crucial să subliniem că adaptarea în Scriptură nu este norma, că ea nu se aplică niciodată la poruncile morale absolute și la adevărurile veșnice ale lui Dumnezeu, și că El o permite numai în anumite circumstanțe. Dar în aceste limite, există un număr de situații în Biblie unde Dumnezeu permite modificarea planurilor Sale inițiale pentru Israeliti în legătură cu probleme de conducere și /sau gen, ca cea pe care o discutăm noi acum. O scurtă recapitulare a câtorva exemple de astfel de adaptări ne va ajuta să înțelegem distincția importantă dintre porunci și idealuri.

Niciunul dintre aceste episoade nu este direct analog situației în care ne găsim noi acum, și ele nu ar trebui să fie folosite ca paralele exacte cu problema hirotonirii. Mai degrabă, aceste relatări toate ilustrează două puncte simple, dar critice. Primul este acela că există o distincție între poruncile morale absolute și adevărurile veșnice ale lui Dumnezeu pe de o parte, și normele divine organizaționale și eclesiastice pe de altă parte. Al doilea punct este acela că Dumnezeu permite în toate timpurile variații la aceste idealuri organizaționale ca răspuns la circumstanțele, nevoile, și chiar dorințele poporului Său. Aceasta are loc diferit de la caz la caz, și de aceea este importantă o recapitulare a unora dintre aceste relatări pentru a obține o imagine echilibrată despre cum se întâmplă aceasta conform Scripturii.

UN ÎMPĂRAT ÎN ISRAEL. Scriptura arată că planul ideal al lui Dumnezeu pentru poporul Israel nu era acela ca ei să aibă un împărat (1 Samuel 8:10-20). El a dorit ca ei să fie conduși de o combinație de profeți, judecători, preoți, și bătrâni. Totuși, când a venit timpul ca Israel să-și dorească un împărat, Dumnezeu le-a îndeplinit dorința, deși alegerea a fost impusă de societatea și cultura din jur. “Domnul a zis lui Samuel: Ascultă-le glasul și pune un împărat peste ei” (1 Samuel 8:22).

În acel moment, împăratul nu doar că a devenit acceptabil pentru Dumnezeu, ci împăratul însuși a devenit unșul lui Dumnezeu, literal, când Samuel a turnat ulei peste Saul (1 Samuel 10:1). Ca urmare, împărații erau frecvent unși de profeți sau mari preoți ca un semn al numirii divine (1 Samuel 16:13; 1 Împărați 1:39, 45; 2 Împărați 9:1-6; 2 Cronici 23:11; cf. 1 Împărați 11:35-37).

Faptul că împăratul a fost adesea o povară pentru Israel și că împărații individuali au păcătuit nu a schimbat sprijinul lui Dumnezeu pentru instituție. De atunci înainte, a devenit un semn de loialitate atât pentru Israel cât și pentru Dumnezeu să accepte și să sprijine noul împărat (de ex., “Saul s-a dus acasă în Ghibea, însoțit de o parte din ostași a căror inimă o mișcase Dumnezeu” [1 Samuel 10:26, NIV]). Cei care nu l-au sprijinit pe noul împărat sunt descriși ca fiind “oameni răi,” care l-au disprețuit și nu i-au adus niciun dar” (1 Samuel 10:27, NIV).

Această relatare despre împărat este instructivă din mai multe puncte de vedere. În primul rând, ea arată că Dumnezeu este gata să varieze idealul său organizațional pentru a satisface circumstanțele culturale și dorințele poporului Său, chiar și atunci când aceste dorințe au făcut ca poporul să-L respingă pe Dumnezeu și voia Lui asupra unei chestiuni anume (1 Samuel 8:7). Deoarece Dumnezeu nu dorea să-Și lepede poporul pentru că respinseseră unul din idealurile Sale organizaționale, aceasta ar trebui să ne facă să reflectăm serios asupra modului în care relaționăm unii cu alții când există deosebiri de înțelegere ale unor astfel de idealuri.

În al doilea rând, aceste noi planuri devin și ele o parte a lucrării și voiei Sale, așa cum fusese planul Său inițial. Noul lider este și el unsul Domnului la fel cum fusese conducerea anterioară. În al treilea rând, dacă Israeliții s-au opus individual față de adaptarea lui Dumnezeu a idealului Său, ei erau în pericol să se opună chiar lui Dumnezeu Însuși.

După cum am spus anterior, adaptarea nu este posibilă acolo unde este în joc un imperativ moral universal sau un adevăr veșnic. În eventualitatea că a fost propusă adaptarea Celor Zece Porunci, a unei doctrine principale cum ar fi creațiunea sau Sanctuarul, sau a restricțiilor clare și repetate ale Scripturii despre comportamentul moral personal, poporul lui Dumnezeu ar trebui să se opună și dacă este necesar să instituie îndreptarea lor. Dar alegerea de a altera planul pentru conducerea lui Israel și a avea un împărat nu a justificat o astfel de reacție—ci din contră.

Unii vor crede că deja în Deuteronom Dumnezeu Însuși a permis împărați (Deuteronom 17:14-20). Acest pasaj vorbește într-adevăr despre Israel ca să aibă un împărat undeva în viitor. Dar limbajul folosit arată că acesta nu este planul lui Dumnezeu, ci al oamenilor. Poporul este cel care avea să spună: “Vreau să pun peste mine un împărat, ca toate neamurile care mă înconjoară” (Deuteronom 17:14).

Prezicerea lui Dumnezeu despre variație—prevederea Lui despre Israel care va părăsi tiparul divin teocratic—nu a făcut ca aceasta să fie mai puțin o variație față de ideal, așa cum prezicerea și împlinirea arată. În Deuteronom, Samuel a mustrat poporul, spunând: “Rău ați făcut înaintea Domnului... când ați cerut un împărat pentru voi”—iar ei și-au acceptat vinovăția, mărturisind: “La toate păcatele noastre am mai adăugat și pe acela de a cere un împărat pentru noi” (1 Samuel 12:18, 19, NKJV). Dar răspunsul lui Dumnezeu față de popor, transmis prin Samuel, este izbitor: “Nu vă temeți.” Samuel arată că, în ciuda despărțirii lor de planul Său ideal, “Domnul nu va părăsi pe poporul Lui” (1 Samuel 12:20, 22, NKJV). Dumnezeu acceptă chiar și variații semnificative în idealurile Sale organizaționale, iar noi ar trebui să nu ne grăbim să-i condamnăm pe alții pe care îi considerăm că se despart de astfel de idealuri.

Biblia mai arată și că nu toate variantele trebuie să fie prezise sau revelate de Dumnezeu în avans pentru a fi adecvate. Adaptările pot interveni ca un răspuns spontan la circumstanțe și cereri omenești. Această adaptabilitate neașteptată este prezentată într-o relatare legată de modificarea legilor lui Dumnezeu pentru moștenirea proprietății.

FIICELE LUI ȚELOFHAD. În vechiul Israel, fiii erau cei care moșteneau proprietatea conform legii divine, cu o parte dublă pentru întâiul fiu născut (Deuteronom 21:15-17). Dar cele patru fiice ale lui Țelofhad nu aveau frați și, după ce tatăl lor a murit, numele și proprietatea sa aveau să fie împărțite poporului. Fiicele au cerut lui Moise ca, în absența fraților, ele să poată moșteni proprietatea. Moise a adus acest caz în fața Domnului, Care a spus că “fiicele lui Țelofhad au dreptate: să le dai de moștenire o moșie între frații tatălui lor” (Numeri 27:7).

Din nou, în această împrejurare Domnul aprobă explicit adaptarea, dar El o face ca răspuns la o nevoie și o cerere omenească. Nu exista niciun precedent în lege înainte de cererea acestor fiice care să sugereze că era permisă adaptarea sau varierea legii. Mai degrabă, Dumnezeu Și-a modificat legea sa, legislația Sa civilă, la cererea nu a unor lideri importanți ai comunității, ci a unor fete tinere și nemăritate într-o cultură vădit patriarhală. Relatarea indică astfel că comunitatea credincioșilor are un rol important în adaptarea planurilor lui Dumnezeu pentru poporul Său.

În plus, avem și o relatare biblică care arată adaptarea că varierea unui ideal este posibilă fără o poruncă divină explicită. Această relatare se găsește în Judecători 4 și 5, și îi implică pe Debora și Barac.

DEBORA ȘI BARAC. Relatarea despre judecătorul Debora este adesea spusă în contextul discuției despre hirotonire pentru a dovedi că femeile pot avea poziții de autoritate spirituală instituțională, similare celei de prezbiter. Dar relatarea este mai complicată decât atât, și ea ajută la ilustrarea poruncii morale/idealului dihotomic din contextul conducerii și genului. Judecătorii din vechiul Israel aveau roluri spirituale, legale, și militare în comunitate.⁶ Aceste roluri pot fi văzute în viețile lui Ehud—asasinul lui Eglon, împăratul Moabului—Ghedeon, și Iefta (Judecători 3, 6, 7, 11, 12).

Debora “a condus” sau “a judecat” pe Israel, și “ține judecățile” sub un finic, unde a judecat “disputele” Israelitilor (Judecători 4:4, 5). Chiar dacă cuvântul ebraic folosit pentru a o descrie pe Debora ca judecător este același ca cel folosit pentru toți ceilalți judecători, există indicații în relatare că femeia judecător era un eveniment rar și neobișnuit. Debora este singura femeie înscrisă în Biblie care să fi fost judecător în Israel.⁷ acest tipar aparent de excepție este sprijinit de comentariul lui Ellen White că „în absența magistraților obișnuiți,

⁶ În vechiul Israel, judecătorii nu aveau roluri pur civile. Într-o teocrație, cei care îndeplineau rolul de judecători erau și adânc implicați în problemele religioase, așa cum se vede în rolul lor de a evita corupția spirituală a poporului (Judecători 2:16-19). Desigur, rolul profetic al Deborei a întărit aspectul spiritual al activității ei.

⁷ Unii au considerat că Hulda Profetesa era un judecător în Israel, dar Biblia nu o numește astfel. Ea este numită profetesă, ” *nabiah* în ebraică, care este femininul pentru *nabi*, care înseamnă vorbitor sau profet. Ea îl consiliază pe împăratul Iosia, dar sfatul ei este o solie profetică, spirituală, și nu orice fel de decizie legală pe care un judecător ar emite-o (2 Împărați 22:14-20).

oamenii s-au gândit la ea [Debora] pentru sfat și dreptate” (YRP 260).

Când a venit timpul unei campanii militare contra lui Sisera și a armatei lui, în loc să ia comanda așa cum au făcut majoritatea judecătorilor, Debora a chemat un războinic, pe Barac, să conducă trupele. El nu dorea să-și asume comanda dacă ea nu mergea cu ei ca să-l sprijine în bătălie. Ea a fost de acord, dar ca reproș față de refuzul lui de a-și îndeplini rolul ca bărbat, ea i-a spus că gloria pentru victorie va fi a unei femei (Judecători 4:9). Relatarea despre Debora arată că femeile, când au îndeplinit rolul de judecător, trebuiau să joace un rol mai limitat decât cel al unui bărbat judecător. Ele nu erau implicate în luptă și nu o conduceau.

Rolul lui Debora ca judecător și escortă militară era neobișnuit, făcut necesar de circumstanțe incluzând refuzul bărbaților de a-i accepta rolurile. Astfel, relatarea despre Debora conține și elemente care arată spre idealul general biblic al conducerii spirituale instituționale a bărbatului, dar și spre dovezile biblice ale variabilității sale.

Această relatare expune cel puțin trei puncte importante despre idealuri și excepțiile lor. În primul rând, ea sugerează că anumite roluri de conducere sunt menite să fie ocupate de bărbați. În al doilea rând, ea arată de asemenea, că anumite circumstanțe pot chema implicarea femeilor în poziții pe care nu le ocupă de obicei, incluzând chiar și participarea și observarea unei bătălii. Acest ideal al femeilor care nu îndeplinesc roluri de luptă este extins mai departe, și chiar este doborât atunci când relatarea se încheie cu Iael îl omoară pe generalul dușman Sisera cu un ciocan și un piron (Judecători 4:21, 22). Acest act este lăudat ulterior într-un imn al Deborei, care s-a bucurat astfel: “binecuvântată să fie între femei Iael” (Judecători 5:24, NIV). Indiferent dacă Iael a fost sau nu inspirată, nu există nicio îndoială că Debora a fost chemată de Dumnezeu să exercite autoritatea spirituală.

În al treilea rând, și ultimul, spre deosebire de împăratul lui Israel și de fiicele lui Țelofhad, relatarea nu spune nimic despre directive divine date pentru aceste excepții și modificări. Oricum, Biblia spune clar că “Domnul a pus pe fugă pe Sisera” și că “Dumnezeu a supus” dușmanii poporului Său (Judecători 4:15, 23, NIV), demonstrând sprijinul divin pentru conducerea atipică a lui Debora și Barac. Astfel, circumstanțele pericolului național au solicitat un răspuns, care a fost apoi privit în lumina nevoilor organizaționale și misionare ale poporului lui Dumnezeu, iar răspunsurile care au variat de la idealul divin au primit apoi binecuvântarea divină. Relatarea însăși, împreună cu imnul Deborei, arată că variantele de gen și conducere prezentate de relatare au făcut parte din planul providențial al lui Dumnezeu.

ÎMPĂRATUL DAVID ȘI RESTRICȚIA MOABITĂ. Legile purității și organizației pe care Dumnezeu le-a dat lui Israel puteau fi modificate pentru a permite unui outsider interzis să ocupe cele mai puternice roluri de conducere din țară, așa cum demonstrează domniile lui David și Solomon și genealogia lui Isus.

Deoarece moabiții duseseră Israelii în idolatrie, Dumnezeu poruncise ca “Moabitul să nu intre în adunarea Domnului; nici chiar al zecilea neam, pe vecie” (Deuteronom 23:3, ERV). Acest lucru era relevant pentru David deoarece străbunicul său era Boaz, care se căsătorise cu Rut, moabita (Rut 4:16-20), dar făcuse acest lucru călcând interdicția mozaică care fusese repetată de Iosua (Deuteronom 7:3; Iosua 23:12).

Conform aplicării stricte a codului Levitic, căsătoria lui Boaz cu Rut era nelegitimă. Ei și descendenților ei ar fi trebuit să li se interzică ocuparea unor roluri oficiale în națiunea lui Israel până ce treceau zece generații. Aceasta l-ar fi exclus pe David de la funcția de împărat. Întreaga carte a lui Rut, pe care în general o considerăm ca fiind un fel de poveste pioasă de dragoste, poate fi considerată ca o apărare extinsă și un argument legal referitor la motivul pentru care Rut era cu adevărat o evreică, și nu mai era o moabită.⁸

Cuvintele ei faimoase, “încotro vei merge tu voi merge și eu, unde vei locui tu voi locui și eu, poporul tău va fi poporul meu, și Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu” (Rut 1:16, NIV), are o nouă semnificație când înțelegem acest context mai larg. La fel este cazul și cu relatarea răscumpărării ei de către Boaz, și căsătoria lor ulterioară. Argumentul este prezentat în moduri alternative: ea este israelită pentru că a plecat din Moab și a ales Israel și pe Dumnezeul lui Israel; ea este israelită pentru că este răscumpărată printr-un act de sacrificiu al lui Boaz, un act de har care transferă drepturile și identitatea; în final, ea este israelită pentru că se căsătorește cu un israelit credincios, conștiincios, care respectă legea. Cartea se încheie cu o scurtă descriere a genealogiei lui Rut care conduce la David (Rut 4:16-20).

Când înțelegem natura spirituală a identității ebraice, toate aceste argumente sunt valabile. Ele au lucrat în mod evident în contextul lor istoric, deoarece o majoritate a lui Israel și Iuda l-a acceptat pe David ca împărat. Dar un punct important pentru scopurile noastre este acela că niciuna dintre aceste “excepții” de la interdicția moabită nu poate fi găsită în legea însăși! Ele au fost toate create de circumstanțele împrejurărilor, deoarece apărătorii legii și spiritualității lui Israel se luptau cu înțelesul legilor lui Dumnezeu și *spiritul din spatele lor* într-un context particular concret.

Dumnezeu nu a oferit o scurtătură. Un profet ar fi putut spune: “Dumnezeu spune că este bine astfel,” sau “Putem face o excepție pentru David.” Dacă s-ar fi întâmplat astfel, cartea lui

⁸ Faptul că scopul cărții lui Rut este să “promoveze interesele lui David și ale dinastiei sale” este poziția unui “larg consens” al interpreților moderni: Robert Hubbard, *The Book of Ruth in The New International Commentary on the Old Testament* (Grand Rapids, MI: Eerdmans Publishing, 1988), 37. În plus, unii dintre aceștia au considerat că punctul central al cărții se ocupă de acceptarea identității lui Rut ca fiind oabită: vezi *ibid.*, 40-42; Murray Gow, *The Book of Ruth: Its Structure, Theme, and Purpose* (Leicester, UK: Appollos, 1992), 132-36 (Gow notează că atât Talmudul Babilonian și Midrash despre Rut se referă la vechi argumente contra legitimității lui David pe baza provenienței lui moabite); Kirsten Nielsen, *Ruth: A Commentary* (London, UK: SCM Press Ltd, 1997), 23-28.

Rut nu ar fi fost necesară. Dar ea era necesară deoarece în timp ce poporul lui Dumnezeu caută să înțeleagă, să aplice, și să adapteze idealurile conducerii divine, Dumnezeu îi călăuzește regulat prin rugăciune, studierea Bibliei, și discuții ale comunității de credință. Este notabil faptul că decizia de a o accepta pe Rut a fost luată de bătrânii din Betleem (Rut 4:9, 11). Relatarea arată cât deschiși erau Dumnezeu și poporul Său în problemele de misiune și regulile organizaționale. Povestea lui Rut și Boaz este una din Vechiul Testament premergătoare lui Fapte 15, unde comunitatea a impus mai puține idealuri organizaționale și mai multe chestiuni importante despre misiune pentru Dumnezeu și poporul Său.

DAVID, PÂINILE PENTRU PUNEREA ÎNAINTE, ȘI HRISTOS. Uneori Dumnezeu lucrează chiar prin rațiunea și credința persoanelor care se găsesc în împrejurări excepționale, așa cum a procedat cu David și pânile pentru punerea înainte (1 Samuel 21:1-8). Fapta lui David de a mânca pânile pentru punerea înainte este unul dintre exemplele cele mai faimoase ale unui ideal divin (în acest caz o poruncă ceremonială/rituală) care permite un spirit mai larg din spatele acestor legi. Fugind de Saul, David în graba lui de a scăpa plecase fără provizii suficiente sau arme. Sosind în Nob, el i-a cerut preotului Ahimelec pâine ca să mănânce. Ahimelec a spus că singura hrană disponibilă erau pânile pentru punerea înainte, care erau rezervate prin lege pentru preoți (Levitic 24:5-9).

Datorită împrejurărilor presante pentru David, Ahimelec a fost de acord să-i permită lui David și oamenilor săi să mănânce pâinea, dacă ei erau curați din punct de vedere ritual de relații sexuale (1 Samuel 21:4). Este interesant că Ahimelec a fost dispus să calce o regulă ceremonială—oameni care nu erau preoți să mănânce pâinea pentru punerea înainte—dar era dornic să respecte o altă regulă—puritatea rituală față de relații sexuale.

Această aplicație parțială este caracteristică în general pentru încercările omenești individuale și spontane de a adapta și modifica ritualul sau legile organizaționale din cauza unor circumstanțe noi sau excepționale. Cineva poate altera originalul doar atât cât este nevoie pentru a trata exigent circumstanțele. Este clar că excepția acordată era o alterare spontană concepută de oameni, și nu una găsită în legea originală sau în altă lege.

Acesta este lucrul la care ne putem aștepta de la un agent uman angajat în reflecție etică/legală, gândind cum le-ar explica altora comportamentul său. “Ei bine, i-am dat pâine, dar era o urgență, și m-am asigurat că era pur din punct de vedere ritual.” Relatarea arată că ritualul și idealurile organizaționale ale lui Dumnezeu trebuie aplicate într-o manieră de bun simț de către liderii eclesiastici adecvați, cum ar fi Ahimelec, într-un mod care întărește valorile, misiunea, și unitatea comunității.

Este frapant modul în care Hristos a înțeles situația, căci relatarea despre David și pânile pentru punerea înainte apare în Noul Testament. Hristos a justificat atât faptele lui David precum și pe cele ale ucenicilor Săi în fața criticilor aduse de farisei că ucenicii nu respectau Sabatul în mod adecvat pentru că culegeau spice pentru a mânca (Matei 12:3, 4; Marcu 2:25, 26; Luca 6:3, 4).

În timp ce contextul remarcilor fariseilor este respectarea Sabatului, porunca despre Sabat nu era în discuție. Nu există nimic în această poruncă sau în aplicarea ei în Tora care să împiedice culegerea spicelor pentru a le mânca în Sabat. Mai degrabă, ucenicii erau acuzați de călcarea regulilor și tradițiilor fariseilor și cărturarilor care fuseseră construite pentru a păzi Sabatul. Răspunzând fariseilor, Hristos a dat un contra-exemplu care implica o lege din Tora: folosirea pâinii pentru punerea înaintea doar de către preoți.

David a acționat justificat, a spus Hristos, mâncând pâinile pentru punerea înaintea, călcând o regulă divină explicită pentru a-și păstra viața și sănătatea. Cu atât mai mult ucenicii Săi sunt îndreptățiți să mănânce spicele în Sabat, ceea ce calcă doar o regulă făcută de oameni. Punctul important pentru scopul nostru este acela că Hristos a susținut capacitatea omului de a adapta și modifica regulile divine care oferă ordine eclesiastică în apărarea unor principii mai înalte de salvare a vieții, sănătății sau binelui comunității și a membrilor ei.⁹

CONCILIUL DE LA IERUSALIM: DEOSEBIRI DESPRE IDEALURILE DIVINE. Circumcizia era un act vital important pentru fiecare bărbat israelit. Era un semn al legământului veșnic al lui Dumnezeu făcut cu Avraam care trebuia păstrat “din neam în neam;” de fapt, cei care nu erau circumciși erau declarați că au călcat legământul (Geneza 17:9-14). Faptul că Moise nu și-a circumcis fiul a fost considerat de Dumnezeu ca o mare greșală care a justificat moartea lui (Exod 4:24, 25). Acest lucru era atât de esențial pentru legământul israeliților cu Dumnezeu încât, după perioada de 40 de ani în pustie când copiii de parte bărbătească nu au mai fost circumciși, Iosua a considerat că era esențial ca toți bărbații adulți dintre copiii lui Israel să fie circumciși după trecerea Iordanului (Iosua 5:1-7). Circumcizia era considerată esențială pentru identitatea lui Israel ca fiind poporul legământului cu Dumnezeu.

Înțelegând acest fundal, nu este dificil să înțelegem de ce unii creștini evrei au afirmat: “Dacă nu sunteți tăiați împrejur după obiceiul lui Moise nu puteți fi mântuiți” (Fapte 15:1, Phillips). Această cerință strictă a condus la multe disensiuni în bisericile locale din Antiohia.

În final chestiunea a ajuns în dezbateră conciliului conducătorilor adunați la Ierusalim. Deliberând împreună, biserica a ajuns la concluzia că circumcizia și alte prevederi ceremoniale din Vechiul Testament nu erau necesare pentru credincioșii dintre neamuri. Ei trebuiau să “se ferească de pîngăririle idolilor, de curvie, de dobitoace zugrumate și de sînge” (Fapte 15:20). În lumina crucii, și pentru a păstra unitatea și misiunea bisericii, Conciliul de la Ierusalim, sub călăuzirea Duhului Sfânt, a schimbat un semn divin organizațional/de identitate care fusese practicat de poporul lui Dumnezeu de veacuri.

⁹ Partea din relatare unde Hristos discută activitatea preoților în templu este mai puțin relevantă pentru scopurile noastre. Preoții urmau legea divină în activitățile din Sabat, și prin definiție ei nu călcau Sabatul atunci când cărau ceva care era poruncit de Domnul Sabatului. Dar, când a mâncat pâinile pentru punerea înaintea, David nu acționa conform unei porunci divine explicite, scrise.

Comentariul lui Ellen G. White despre atitudinea evreilor este interesant: “Iudeii nu puteau crede că ei trebuia să schimbe obiceiurile pe care le primiseră în urma deosebitei îndrumări a lui Dumnezeu..”¹⁰ Era dificil pentru acești creștini iudei să permită o variație în ceea ce ei credeau să fie idealul lui Dumnezeu pentru toți credincioșii. În final, unitatea bisericii creștine a fost păstrată în mijlocul diversității. Creștinii iudei au continuat să practice obiceiurile iudaice în timp ce creștinii dintre neamuri nu s-au simțit obligați să le adopte. “Hotărârile largi și mult cuprinzătoare ale consiliului general au adus încredere în rândurile credincioșilor dintre Neamuri și lucrarea lui Dumnezeu se dezvoltă tot mai mult.”¹¹

Noi nu credem că circumcizia și hirotonirea sunt aceeași chestiune în toate aspectele. Circumcizia era un semn etnic, instituit în timpul lui Avraam, care și-a pierdut sensul central când granițele lui Israel au fost definite de cele ale Israelului spiritual. Rolurile de conducere și de gen vin din Eden. Acel model biblic ar trebui, credem noi, să fie luat și astăzi în considerare. Dar Pavel în altă parte indică faptul că idealurile organizaționale ale Domnului, chiar “poruncile,” care au o valabilitate continuă pot varia. În 1 Corinteni 9:14, Pavel recunoaște că “Domnul a rânduit ca cei care propovăduiesc Evanghelia să trăiască din Evanghelie.” Totuși, în versetul următor el spune: “dar eu nu m-am folosit de niciunul din aceste drepturi” (1 Corinteni 9:14, 15, ESV).

Porunca de a-i sprijini pe pastori din zecime poate fi variată pe bază individuală, spune Pavel, dacă pastorul însuși alege astfel. Această alegere individuală, totuși, nu a desființat regula generală. Alte principii organizaționale care afectează biserica mai pe larg trebuie să primească un gir mai larg. Noi credem că Conciliul de la Ierusalim subliniază patru principii vitale importante care ar trebui să fie luate în considerare atunci când liniile călăuzitoare organizaționale cu mare impact asupra bisericii, cum ar fi criteriile pentru hirotonire, sunt aplicate sau adaptate de biserică. Aceste principii sunt:

În primul rând, o chestiune de ordine a bisericii și organizației care afectează unitatea bisericii ar trebui să fie decisă de un conciliu de reprezentanți ai bisericii. În al doilea rând, decizia, deși luată colectiv, poate să nu solicite o uniformitate de acțiune din partea tuturor, așa cum Conciliul de la Ierusalim a permis iudeilor și neamurilor să abordeze circumcizia și ritualul în mod diferit. În al treilea rând, decizia ar trebui să întărească atât unitatea cât și misiunea bisericii în cadrul principiului biblic. În al patrulea rând, decizia ar trebui să întărească unitatea, la fel cum biserica NT, compusă din credincioși iudei și dintre neamuri, a fost unită în Hristos prin Duhul Sfânt referitor la adevărurile veșnice, neschimbătoare ale Cuvântului lui Dumnezeu. Ei au avut în comun, așa cum și noi ar trebui să avem, o dorință de a face cunoscută lumii solia harului Său. Dar ei nu au fost mereu uniți în aspectele particulare ale practicii eclesiastice. În Hristos, oricum, ei au putut să trăiască cu aceste deosebiri, și la fel ar trebui și noi să facem.

---

10 AA 192

11 AA 197

IDEALUL ȘI VARIAȚIA ÎN SCRIERILE LUI ELLEN G. WHITE. Ellen G. White a manifestat o conștientizare distinctă a naturii variabile a idealurilor organizaționale. Ea a sprijinit ordinea în biserică și nevoia de hirotonire pastorală, dar a susținut foarte clar faptul că astfel de reguli organizaționale nu ar trebui să împiedice misiunea bisericii. În 1896 ea a scris despre un lucrător nehirotonit și despre greșeala lui de a nu boteza oamenii atunci când nu era disponibil niciun alt pastor hirotonit:

Este o mare greșeală că bărbații pleacă, știind că sunt copiii lui Dumnezeu, precum fratele Tay, [care] a plecat în Pitcairn ca misionar, [dar] acest bărbat nu s-a simțit liber să boteze din cauză că nu era hirotonit. Acesta nu este aranjamentul lui Dumnezeu; este al omului. Când bărbații pleacă cu povara lucrării și aduc suflete la adevăr, acești bărbați sunt hirotoniți de Dumnezeu, [chiar] dacă [ei] nu au fost niciodată hirotoniți ceremonial. A spune că [ei] nu vor face botezuri când altcineva nu mai există, [este greșit]. Dacă există un pastor în zonă, foarte bine, atunci ei ar trebui să-l caute pe pastorul hirotonit pentru a face botezul, dar când Domnul lucrează cu un bărbat pentru a câștiga un suflet aici și altul dincolo, și el știe când este ocazia ca aceste suflete prețioase să poată fi botezate, el nu ar trebui să stea pe gânduri, el ar trebui să boteze aceste suflete¹².

În acest citat avem atât recunoașterea idealului (“ei ar trebui să-l caute pe pastorul hirotonit pentru a face botezul”) cât și variația sau adaptările (“a spune că ei nu vor face botezuri când altcineva nu mai există este greșit”). Grija clară și primă a lui White era pentru lucrarea și misiunea Bisericii. Liniile călăuzitoare organizaționale își au locul lor, dar ele ar trebui să fie date la o parte când împiedică misiunea.

În altă împrejurare, White a descris cum o declarație aparent clară a ei despre ordinea și restricțiile din școală ar trebui să fie ignorate pe baza “motivului de bun simț.” Ea s-a întâlnit cu un grup de părinți și educatori care doreau să înființeze o grădiniță. Unii dintre acești credincioși adventiști conștiințioși se opuneau, deoarece citiseră sfatul ei de a nu trimite copiii la școală decât când împlineau opt sau zece ani.¹³

Răspunsul lui Ellen White este foarte instructiv. Ea a recunoscut declarațiile ei anterioare despre elevi și vârstă, dar a spus că decât să rămână fără supraveghere, era mult mai bine pentru copii să fie într-o școală adventistă bine condusă. Ea și-a explicat răspunsul ca fiind legat de un principiu mai larg, unul care ar trebui să ne atragă atenția: “Dumnezeu dorește ca noi toți să avem bun simț, și El dorește ca noi să raționăm conform bunului simț. Circumstanțele alterează condițiile. Circumstanțele schimbă relația lucrurilor.”¹⁴

12 MS 75, 12 noiembrie, 1896, pp. 1-2

13 “Părinții ar trebui să fie singurii profesori ai copiilor lor până când aceștia au împlinit opt sau zece ani. . . . Singura sală de clasă pentru copiii între opt și zece ani ar trebui să fie în aer liber” (CE 8).

14 3SM 217

Aici Ellen White demonstrează din nou capacitatea ei de a face deosebire între imperativele morale ale lui Dumnezeu—poruncile sale divine—și idealurile divine, care sunt supuse adaptării. Idealul divin al părinților care își învață copiii în primii opt până la zece ani nu interzice, în unele circumstanțe, ca acei copii să meargă la școală. Nici nu a interzis bisericii să facă o grădiniță. Pentru părinții în alte circumstanțe, idealul a continuat să fie acela ca ei să-și instruiască copiii până la vârsta de opt sau zece ani. Este instructiv faptul că Ellen White trăia într-o denominațiune care putea să ia în considerare circumstanțele locale când aplica aceste idealuri.

DETERMINÂND CÂND SĂ VARIEZI TIPARUL DIVIN. Noi credem că exemplele biblice pe care le-am discutat colectiv arată că nicio decizie de adaptare a normelor divine organizaționale sau eclesiastice nu ar trebui să fie luată individual, unilateral, sau în grabă. Biserica ar trebui să se angajeze în astfel de acțiuni și adaptări colective, cu grijă, și deliberat, călăuzită de cei care au fost numiți să exercite servirea-conducerea poporului lui Dumnezeu. În timp ce niciuna dintre aceste ilustrații discutate mai sus luate de una singură nu justifică o modificare a criteriilor pentru prezbiter, noi credem că principiile colective întruchipate în ele sprijină un astfel de rezultat.

Trei dintre relatări—împăratul lui Israel, Debora, și moștenirea moabită a lui David—arată bunăvoința lui Dumnezeu de a permite, și chiar a sprijini, devierea de la normele de conducere în organizația poporului Său. Două dintre relatări—ficele lui Țelofhad și Debora—arată din nou o ajustare a regulilor și practicilor obișnuite legat de gen. O altă relatare—cea despre David și pâinile pentru punerea înainte—arată bunăvoința lui Dumnezeu de a permite ajustarea normelor organizaționale și rituale pe baza nevoilor și circumstanțelor presante fără un cuvânt special de la Domnul sau de la un profet. Cel puțin două relatări—Debora și David și pâinile pentru punerea înainte—arată că o deviație sau modificare poate avea loc fără desființarea regulii generale: variația nu devine “noua normă.” În final, Conciliul de la Ierusalim oferă modelul primar pentru cum ar trebui să aibă loc variația și modificarea cel mai frecvent și mai adecvat în istoria bisericii, deși relatarea despre Rut este și ea relevantă aici.

Atunci cum putem astăzi să știm când Dumnezeu permite comunității să adapteze sau să modifice un ideal? Când vedem că Duhul Sfânt îi conduce pe slujitorii-liderii comunității religioase autorizați de Dumnezeu să meargă înainte pe baza bunei ordini; când există un studiu colectiv al Scripturilor; și când este luată o decizie de către cei aleși să reprezinte comunitatea pentru a face schimbări în problemele organizaționale, eclesiologice, sau de conducere; atunci riscăm să ne opunem lui Dumnezeu dacă continuăm să lucrăm deschis și distructiv contra a ceea ce comunitatea de credincioși a decis, cu ordinea și procedura adecvată.

Relatări ca cea despre fiii lui Aaron și folosirea unui foc străin în sanctuar, și despre Uza care a vrut să sprijine chivotul arată că deciziile individuale luate la întâmplare și bazate pe preferințe personale pentru a varia ritualul sau poruncile ceremoniale sunt îngâmflate și pot stârni mânia divină (Levitic 10:1, 2; 2 Samuel 6:6-8, 1 Cronici 13:9-11). Astăzi nu avem un Moise, un Urim și Tumim, sau un Chivot cu prezența specială a lui Dumnezeu care să ne vorbească direct și să aprobe schimbările făcute de noi în normele organizaționale. Dumnezeu poate accepta astăzi adaptări ale idealurilor Sale non-morale organizaționale prin modul în care El vorbește și lucrează prin poporul Său atunci când ei se roagă și studiază împreună, așa cum au făcut în Ierusalim (Fapte 15), așa cum pionierii adventiști au făcut în “conferințele biblice,” și așa cum noi facem când reprezentanții bisericii mondiale se adună la o sesiune a Conferinței Generale.

APLICAȚIE ȘI CONCLUZIE

Așa cum arată exemplele de mai sus, Dumnezeu în iubirea și harul Său prezintă idealul său divin pe parcursul întregii Scripturi și a istoriei mântuirii. Din nou, această gândire nu se aplică la poruncile sau adevărurile universale morale. Niciun exemplu de mai sus—fie că este vorba de împăratul lui Israel, sau de legile moștenirii, sau de Debora și Barac, sau de David și pâinile pentru punerea înainte, sau de Conciliul de la Ierusalim, sau de sfatul lui Ellen G. White despre vârsta la care copiii să meargă la școală—nu a implicat variații sau deviații de la legile morale ale lui Dumnezeu, fie că este vorba de Cele Zece Porunci sau de interdicții contra imoralității sexuale cum ar fi adulterul sau homosexualitatea. Modificările atente și limitate ale idealurilor organizaționale, sau eclesiastice, sau ale ritualului nu creează niciun precedent pentru orice încercare de a varia sau adapta legile morale ale lui Dumnezeu.

Dar idealurile organizaționale ale lui Dumnezeu sunt oarecum diferite. Ele nu ar trebui să fie ignorate cu ușurință. Și nici nu ar trebui să li se permită să împiedice misiunea bisericii lui Dumnezeu. Aceste tipuri de standarde sunt create pentru a susține dorința de unitate a lui Dumnezeu în biserica Sa și pentru ca poporul Său să se concentreze pe rolul său acordat de divinitate ca instrumente în misiunea lui Dumnezeu de a căuta și a mântui pe cei pierduți (Matei 18:10-12, Luca 19:10, Matei 28:18-20). Normele organizaționale și rituale, chiar și cele care conduc la respectarea principiilor, sunt uneori adaptate pentru susținerea mântuirii finale.

În familie, unde responsabilitatea conducerii bărbătești se aplică cel mai direct, tatăl poate fi mort, absent, lipsit de devotament spiritual, sau iresponsabil în orice alt mod, așa că soția trebuie să-și asume rolul de lider spiritual. În biserica locală, bărbații disponibili, chiar dacă sunt adventiști devotați, pot să nu îndeplinească unele criterii sau să nu aibă unele daruri pentru funcția de prezbiter local.

Ar fi înțelept să punem un bărbat în funcția de prezbiter dacă el ar îndeplini doar unul sau două din criteriile enunțate, atunci când există femei disponibile care îndeplinesc majoritatea criteriilor, dar nu sunt bărbați? Este posibil să extrapolăm o astfel de situație ipotetică de scară locală la biserica mondială. Realitatea demografică arată că în anumite

culturi ideea divină legată de gen și conducere poate sta în calea misiunii și unității Bisericii dacă genul bărbătesc devine singurul criteriu sau ideal absolut pentru conducere. Biserica mondială poate adopta o poziție despre hirotonire care să permită autorităților adecvate dintr-o regiune sau zonă (cum ar fi o conferință, o uniune, sau o diviziune) să aibă libertatea de a căuta conducerea Duhului Sfânt în aplicarea și adaptarea tiparului divin la situația lor locală.

Mulți dintre cei care aderă la idealul biblic al conducerii spirituale bărbătești vor fi de acord că uneori femeile trebuie să-și asume rolul de lider spiritual sau prezbiter în absența unor bărbați calificați. Astfel, ei nu consideră că interdicția ca femeile să conducă se bazează pe îngrijorări sacramentale—că femeile nu pot conduce ritualuri eclesiastice (de ex. poziția Bisericii Romano-Catolice). Există unii care limitează această excepție la cazurile foarte extreme. Dar faptul că aproape toată lumea este de acord că femeile *pot* avea un rol important de conducere spirituală *în anumite circumstanțe* (de ex. cum se întâmplă acum în China) este semnificativ. Cheia, bineînțeles, este modul în care aceste circumstanțe sunt înțelese și definite.

Propunem ca biserica mondială să recunoască ideea generală de conducere masculină în funcția de pastor hirotonit, dar să permită și ca femeile să fie hirotonite, acolo unde circumstanțele locale pot face idealul dificil sau impracticabil de implementat, pentru a sprijini unitatea și misiunea Bisericii. Biserica ar trebui de asemenea să recunoască faptul că principiile biblice de libertate religioasă înseamnă că organizațiile locale și regionale ar trebui să poată trata conform culturii lor aplicarea acestor principii în moduri care vor avansa cel mai eficient misiunea Evangheliei Bisericii în câmpurile lor.

O astfel de abordare, acceptată de comun acord, gândită cu rugăciune și atenție, și pusă în practică în mod adecvat, nu va compromite hermeneutica și teologia noastră. Ea va sprijini principiile Consiliului de la Ierusalim de unitate și interdependență în deciziile Bisericii luate împreună, chiar și atunci când ele permit diversitatea. Ea va lua în serios ce spune Pavel despre ideal pentru conducerea bisericii. Ea va recunoaște și natura misionară și flexibilitatea acestui principiu: nu este vorba de una din Cele Zece Porunci, nici despre mântuire, nici despre un stâlp doctrinar identificat de pionierii noștri.

Unii pot interpreta și aplica aceste idealuri organizaționale diferit față de alții, dar sub principiile biblice de libertate creștină reciprocă ar trebui să ne acordăm toleranță și îngăduință reciprocă (Galateni 2:3-5). Conform aceluiași principii de libertate, nicio unitate organizațională sau angajat nu ar trebui să fie solicitat fie să sprijine sau să promoveze conducerea pastorală a femeilor hirotonite dacă ei au obiecțiuni de conștiință față de aceasta. Dacă comunitatea unită de credincioși este de acord să sprijine un ideal divin organizațional și eclesiastic, dar și să permită adaptarea sa pentru binele misiunii și unității, atunci membrii

bisericii ar trebui să accepte diversitatea reciproc acceptată care va rezulta. Ar trebui să respectăm părerile celor cu care nu suntem de acord, “supuneți-vă unii altora în frica lui Hristos,” și “îngăduiți-vă unii pe alții și iertați-vă unul pe altul” (Efeseni 5:21, Coloseni 3:13). După cum scria Ellen G. White:

Să ne reamintim cu toții că nu tratăm cu bărbați ideali, ci cu bărbați reali numiți de Dumnezeu, bărbați exact ca noi, bărbați care cad în aceleași greșeli ca și noi, bărbați care au ambiții și slăbiciuni. Niciun bărbat nu este făcut stăpân, pentru a conduce mintea și conștiința unui om. Să fim foarte atenți cum tratăm moștenirea câștigată cu sânge de Dumnezeu....El spune despre noi: “Sunteți cu toții muncitori împreună cu Dumnezeu: sunteți administrația lui Dumnezeu, sunteți clădirea lui Dumnezeu.” Ar trebui să recunoaștem această relație. Dacă suntem legați de Hristos, vom manifesta constant o simpatie și o îngăduință ca a Lui față de cei care se luptă să-și poarte poverile cu toate capacitățile dăruite de Dumnezeu, așa cum noi ne luptăm să purtăm poverile date nouă.¹⁵

O ultimă problemă care trebuie tratată este aceea a permisiunii din 1984 ca femeile să fie hirotonite ca prezbiteri locali. O revenire asupra acestui punct ar fi extrem de distructivă pentru Biserică și unitatea ei, și este inconsecventă atât față de interpretarea Scripturii de mai sus și de o citire conservatoare a Noului Testament. Funcția de prezbiter, așa cum este ea îndeplinită în prezent în majoritatea congregațiilor AZȘ, este pusă în practică mai apropiat de funcția biblică de diacon—un rol despre care majoritatea oamenilor sunt de acord că Biblia permite să fie deținut de femei. În practica eclesiologică adventistă, pastorul hirotonit este cel care îndeplinește mai concret funcția biblică de “prezbiter.”¹⁶

În concluzie, aceasta nu este o chemare să facem un compromis cu crezurile biblice. Mai degrabă, este un apel să ascultăm Biblia referitor la cum se aplică diferitele sale standarde și învățături. Este un apel la unitate în Hristos asupra adevărilor divine, neschimbabile, aplicate în spiritul Cuvântului lui Dumnezeu, și să ne concentrăm asupra misiunii de a ajunge la oamenii pierduți pentru Împărăție. Este și o invitație de a urma principiile biblice de caritate, supunere reciprocă, și libertate creștină în cadrul Bisericii în probleme care nu sunt stâlpi ai credinței, de dragul misiunii, integrității, și unității trupului lui Hristos.

---

¹⁵ TM 495

¹⁶ Vezi nota 4. deși uneori prezbiterul local poate îndeplini unele dintre funcțiile prezbiterului din Noul Testament, noi credem că putem trata învățătura lui Pavel despre idealul ca bărbații să conducă oferirea modelului de spiritualitate și disciplină pentru alți bărbați prin recomandarea unei linii călăuzitoare cum ar fi: “În acele cazuri unde un prim prezbiter este o femeie, ar trebui să fie un bărbat ca co- sau vice-prezbiter care să se ocupe de chestiunile în care primul prezbiter are nevoie să conducă disciplina eclesiastică a unui bărbat.”

SECȚIUNEA VI
DECLARAȚII
PENTRU
ÎNAINȚARE

DECLARAȚIA #1

Pentru a rămâne credincioși Scripturii, pentru a sprijini și a promova mai departe femeile în lucrare, și pentru a păstra unitatea în Biserică pe baza Bibliei, noi recomandăm următoarele pentru a fi studiate de Conferința Generală în sesiune completă: (1) Sprijinim și încurajăm, cu recunoaștere publică și autorizare, femeile pe care Dumnezeu le-a chemat la lucrarea Evangheliei; (2) Oferim un acces sporit la oportunități educative femeilor din lucrarea Evangheliei și asigurăm un tratament cinstit și drept la plasarea lor în lucrare; (3) Promovăm dezvoltarea diferitelor linii de lucrare pentru femei, conform cu darurile lor spirituale, incluzând dar fără a limita la evanghelizare personală și publică, învățare, predicare, lucrare pentru familii, consiliere, lucrare medicală misionară, conducere a departamentelor, etc. În timp ce sporim posibilitățile pentru femei în lucrare, noi recomandăm și ca Biserica (4) Să păstreze practica Scripturii de hirotonire/împuternicire numai a bărbaților calificați pentru funcția de pastor în întreaga biserică mondială în armonie cu exemplul consecvent al lui Hristos, al apostolilor, și al pionierilor adventiști; și (5) Revenirea la practica biblică de a alege și hirotoni numai bărbați în funcția de prezbiter local în întreaga Biserică mondială, în timp ce oferim femeilor posibilitatea de a servi ca lideri nehirotoniți ai bisericii în anumite circumstanțe.

SPRIJIN ȘI ALTE CONSIDERAȚII:

- Dumnezeu cheamă femeile atât la lucrare completă cât și parțială (DG 20, 110; Ev 472). Liniile de servire în care femeile pot lucra sunt vaste (Exod 15:20; Judecători 4, 5; Fapte 9:36, 39; Romani 16:1-12; Tit 2:3-5; 9T 128-129; ChS 68). Pentru misiunea ei, Biserica trebuie să folosească la maxim rolul indispensabil al femeilor în lucrarea Bisericii. Femeile “pot să facă în familie o lucrare pe care bărbații nu o pot face, o lucrare care ajunge la viața interioară. Ele se pot apropia de inimile celor pe care bărbații nu le pot atinge. Lucrarea lor este necesară” (ChS 27). Biserica ar trebui să emită o autorizație adecvată cu compensații echitabile pentru femeile calificate “deși mâinile hirotonirii nu au fost puse” peste ele (MS 22, 1892; Ev 491-493; 12MR 160; GW 452).
- Deși atât bărbații cât și femeile sunt chemați în diferite linii de lucrare, Biblia alocă consecvent funcția de prezbiter local sau pastor unor bărbați credincioși care îndeplinesc cerințele Scripturii. Vezi exemplele lui Isus și ale bisericii primare precum și instrucțiunile lui Pavel (Marcu 3:14; Fapte 1:21-26; 6:3; 1 Timotei 3:1-7; Tit 1:5-9). Această numire, care se bazează mai puțin pe cultură, este întemeiată de Pavel pe rolul de lider spiritual al bărbatului stabilit la creațiune și reafirmat după cădere (1 Timotei 2:13, 14; 1 Corinteni 11:3, 8, 9). În timp ce darurile spirituale includ grija pastorală, aceasta nu este echivalent cu funcția biblică de prezbiter care

astăzi este adesea numită “pastor.”

- Hirotonirea implică o chemare din partea lui Dumnezeu (Fapte 13:2) și recunoașterea regională de către biserică (Fapte 13:3) în armonie cu biserica pe plan global (LP 43). Hirotonirea în funcția de pastor (1 Timotei 3:1-7; Tit 1:1-9) acordă autoritate deplină eclesiastică pentru înființarea de noi biserici, hirotonirea prezbiterilor locali, botezarea convertiților, și aplicarea hotărârilor bisericii în cooperare cu conferința locală (AA 160). În anumite circumstanțe, o femeie poate fi un lider local al bisericii (CM 75, 76) fără a fi hirotonită ca prezbiter (19MR 56).
- Permitearea unor crezuri sau criterii regionale pentru hirotonire ar fractura biserica, ar crea confuzie și lipsă de unitate, și ar crea un precedent periculos. Aceasta ar îndepărta o protecție importantă față de influențele culturale non-biblice (vezi AA 95-96) și ar conduce biserica spre a deveni o asociație de biserici naționale în locul unei biserici mondiale unite.
- Unitatea bisericii globale poate fi păstrată numai prin ascultarea de înțelesul “clar” și “evident” al Scripturii (GC 268, 599, 521, 54), respingând critica” (Ed 227) sau alte metode de studiere a Bibliei care dau cititorului autoritate peste textul inspirat de divinitate (2 Timotei 3:16; Luca 24:27).
- Isus este exemplul nostru de conducere prin servire. Viața Lui exprimă autoritatea și supunerea iubitoare care există în familia lui Dumnezeu din ceruri și de pe pământ (1 Corinteni 11:3; 15:28; Matei 6:10).

DECLARAȚIA #2

Fiind conștienți de înalta noastră chemare ca Adventiști de Ziua a Șaptea, anticipăm cu nerăbdare iminenta revenire a Domnului nostru Isus Hristos. Noi credem cu pasiune că “Dumnezeu va avea un popor pe pământ care să păstreze Biblia, și numai Biblia, ca standard al tuturor doctrinelor și ca bază a tuturor reformelor” (GC 596). Afirmația Scripturii că Dumnezeu este imparțial (Geneza 1, 2; Galateni 3:26-28; Coloseni 3:11-17; 1 Petru 2:8-10; Fapte 10:34) și urgența misiunii noastre (Matei 28:18-20; Matei 24:14; Apocalips 14:6-12) ne conduce să includem toți credincioșii, atât bărbați cât și femei, în folosirea darurilor pe care Dumnezeu le-a dăruit și afirmarea lor adecvată în lucrarea lor. Dumnezeu a creat bărbați și femei după chipul Său (Geneza 1:26-28) și, deși acest ideal a fost întrerupt de păcat, Hristos a restaurat idealul, iar în Noul Testament vedem atât bărbați cât și femei lucrând. Dumnezeu lucrează continuu pentru a completa această restaurare. Vedem restaurarea acestui ideal în: (1) Afirmația lui Pavel despre restaurarea egalității (Galateni 3; Efeseni 2:14-22; cf. Apocalips 5:10); (2) participarea femeilor în lucrarea bisericii primare (Luca 8:1-3; Romani 16:1, 2, 7; Fapte 18:2, 26); și, (3) lucrarea Duhului în lucrarea femeilor din biserică astăzi.

Declarația de consens recent adoptată despre hirotonire declară: “Hirotonirea este un act de împuternicire care recunoaște chemarea lui Dumnezeu, pune deoparte persoana, și numește persoana să servească biserica într-o funcție specială.” În plus, este o invocare a “binecuvântării lui Dumnezeu asupra celor aleși să activeze în lucrare.” Această înțelegere a hirotonirii este consecventă indiferent dacă hirotonim un diacon sau o diaconiță, un prezbiter, sau un pastor.

Pe parcursul istoriei adventiste am întâlnit adesea chestiuni teologice și eclesiastice care au produs discuții între noi. În ciuda dezbaterii viguroase uneori, noi am rămas uniți ca un singur trup sub Hristos urmărind misiunea noastră unică dată de Dumnezeu. “Nu putem lua o poziție care să afirme că unitatea bisericii constă în faptul că vedem fiecare text al Scripturii în aceeași lumină. Nimic nu poate îmbunătăți unitatea în biserică decât spiritul de răbdare ca al lui Hristos” (11MR 266).

Punctul Fundamental de Credință #14 despre “Unitatea în Trupul lui Hristos” declară că “Deosebirile de rasă, cultură, instruire și naționalitate, precum și diferențele dintre cei de sus și cei de jos, dintre bogați și săraci, dintre bărbați și femei nu trebuie să dea loc la dezbinări între noi. Toți suntem egali în Hristos care, printr-un singur Duh, ne-a legat în aceeași părtășie cu El și unul cu altul. Noi trebuie să slujim și să fim slujiți fără părtinire sau rezervă.” Pe baza acestui Punct Fundamental de Credință, Conferința Generală a stabilit politici care stabilesc responsabilitățile în Biserică incluzând practici pentru angajare care recunosc femeile în posturi de conducere (vezi GC Working Policy BA-60). Aceste politici reflectă convingerile

noastre despre doctrina darurilor spirituale: Duhul Sfânt cheamă atât bărbați cât și femei să servească și că toate darurile spirituale includ ambele genuri (1 Corinteni 12:11; Ioel 2:28, 29; Fapte 2:17-21). Biserica a acționat pentru a permite hirotonirea diaconișelor și prezbiterilor femei și împuternicirea pastorilor femei. Deși aceste politici și practici ale bisericii sunt implementate diferit în lume, Biserica a rămas o organizație unită, mondială, care are o misiune și o solie unitare.

Urmând Biblia și sfatul lui Ellen G. White, Biserica recunoaște nevoia de a-și adapta practicile la nevoile oamenilor pe care dorește să-i abordeze. Diversitatea regională în practica hirotonirii femeilor va asigura faptul că nicio entitate nu va fi forțată să procedeze astfel contra dorinței membrilor ei. Ca și în alte privințe, credințioșia față de Scriptură și respectul reciproc sunt esențiale pentru unitatea Bisericii.

Ca urmare, din cauză că acceptăm chemarea Bibliei de a da mărturie de imparțialitatea lui Dumnezeu și credem că lipsa unității și fragmentarea vor fi rezultatul inevitabil al impunerii unei singure perspective în toate regiunile, noi propunem ca:

- Fiecare entitate responsabilă pentru chemarea pastorilor să fie autorizată să aleagă dacă să aibă numai bărbați hirotoniți ca pastori sau să aibă și bărbați și femei hirotoniți ca pastori. [Această alegere va fi protejată de garanții în documentele relevante ale fiecărei uniuni, diviziuni și ale Conferinței Generale, astfel ca nicio entitate să nu fie forțată contra propriei sale dorințe să adopte o altă poziție decât cea pe care conștiința colectivă a membrilor săi o alege.]
- Uniunea, la al cărei nivel organizațional s-au luat deciziile istorice pentru hirotonire în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, este împuternicită de diviziunea sa să ia decizia dac să aprobe hirotonirea atât a bărbaților cât și a femeilor pentru lucrarea Evangheliei.

Prin prezenta ne rededicăm viețile lui Dumnezeu și ne declarăm ascultarea față de Cuvântul Său în timp ce împlinim Marea Însărcinare pe care Domnul a încredințat-o Bisericii Sale. *Maranatha*. Vino, Doamne Isuse!

DECLARAȚIA #3

1. Noi ne susținem nevoia de a oferi mai multe posibilități și resurse peste tot în lume, indiferent de hirotonire, pentru femei în lucrare și conducere, incluzând predicarea, evanghelizarea, lucrarea Bibliei, și învățarea la toate nivelurile de educație (Numeri 11:29; Ioel 2:28; Fapte 2:4, 6-18; 6T 322; RH, 19 decembrie, 1878; WM 145; Ev 471; vezi Debora, Hulda, Ana, Maria Magdalena și “cealaltă Marie,” Priscila, fiicele lui Filip, Fivi, și altele [Judecători 4-5; 2 Împărați; 2 Cronici 34; Luca 2:36-38; Matei 28:1-7; Fapte 18:2, 3, 18, 26, 21:9; Romani 16:1-4, 1 Corinteni 16:19; DA 568; AH 204]).
2. Noi ne susținem nevoia de a-i educa pe toți membrii pe baza rolului iubitor, smerit, de auto-sacrificiu, servire-conducere la care bărbații începând dela cădere au fost chemați ca conducători spirituali în familiile lor (Geneza 18:19; Efeseni 5:21-23; 1 Petru 3:7).
3. Noi susținem că Hristos este singurul cap al bisericii (Efeseni 5:23; Coloseni 1:18).
4. Noi susținem tiparul biblic al conducerii bărbătești, sub conducerea lui Hristos, în funcția de pastor hirotonit (1 Timotei 2:12-14; 3:1-5; Tit 1:5, 6). Oricum, noi nu vedem acest tipar ca fiind o poruncă absolută morală sau universal divină, sau de importanță sacramentală. Deși bazată pe aspecte importante ale naturii umane, ea este menită în principal să promoveze ordinea în biserică și să continue misiunea sa.¹ pe baza unei game largi de precedente biblice, noi recunoaștem că, în anumite circumstanțe, Dumnezeu permite ca tiparele divine pentru organizația ecleziastică să fie adaptate sau modificate pentru a promova misiunea, unitatea, și binele bisericii (1 Samuel 8:10-23; Judecători 4; 1 Samuel 21:1-8; 1 Corinteni 9:19-22). Aceasta este în contrast cu poruncile morale absolute și adevărurile veșnice, care nu pot fi niciodată abrogate sau adaptate de oameni.

În lumina priorității misiunii, importanței unității bisericii, și a principiilor libertății creștine, noi recomandăm ca conducerea denominațională la un nivel adecvat să fie autorizată să decidă, pe baza principiilor biblice, dacă o astfel de adaptare poate fi adecvată pentru zona sau regiunea lor.² Va fi nevoie de o decizie colectivă a bisericii mondiale pentru a autoriza principiul diversității regionale de practică (15MR 130). Tot pe baza principiilor libertății creștine, niciun pastor, angajat al bisericii, unitate organizațională, sau biserică locală nu va fi solicitată sau obligată să sprijine o astfel de

---

1 În 1 Corinteni 14, Pavel are un set bogat de instrucțiuni referitor la serviciul public de închinare din Corint, incluzând faptul ca femeile să tacă. El rezumă toate aceste instrucțiuni în termeni de ordine în biserică, nu ca porunci absolute. “Dar toate să se facă în chip cuviincios și cu rânduială” (1 Corinteni 14:40, ESV).

2 Conciliul din Fapte 15 nu a cerut o uniformitate de practică în biserică deși circumcizia nu trebuia impusă neamurilor. Astfel Pavel l-a circumcis pe Timotei (Fapte 16:3), dar nu pe Tit (Galateni 2:3). Este semnificativ că o parte din disputa din Fapte 15 a considerat circumcizia ca fiind o chestiune morală absolută, în timp ce majoritatea conciliului nu a considerat-o astfel.

diversitate (Romani 14; Galateni 5:13; 8T 236). Astfel de adaptări regionale, oriunde sunt permise, nu ar trebui să nege tiparul general al conducerii bărbaților hirotoniți așa cum este el înțeles și practicat de către Biserica mondială.

Administrația Conferinței Generale, împreună cu conducerea diviziunilor, ar trebui să studieze cu atenție implementarea acestei propuneri, datorită opiniei noastre istorice și prezente despre hirotonire ca “o chemare sfântă, nu doar pentru un singur câmp local ci pentru biserica mondială (WP L 45 05).

SECȚIUNEA VII

**VOT DE SUSȚINERE
ȘI RATIFICARE**

S-A VOTAT să susținem că, în ciuda DEOSEBIRILOR DE OPINIE ASUPRA SUBIECTULUI HIROTONIRII FEMEILOR, MEMBRII COMITETULUI PENTRU STUDIAREA TEOLOGIEI HIROTONIRII SUNT DEVOTAȚI MESAJULUI ȘI MISIUNII BISERICII ADVENTISTE DE ZIUA A ȘAPTEA, AȘA CUM SUNT ELE EXPRIMATE ÎN CELE 28 DE PUNCTE FUNDAMENTALE DE CREDINȚĂ.

